N:R 5. ÅRG. 21. 1 MARS 1919. PREN.-PRIS 2: 25

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
Utgivare: Erik Folke. Redaktör: Nath. Högman.

SKOLAN PÅ KIKUNGSHAN FÖR DE SVENSKA MISSIONÄRSBARNEN.

I. och II. Den svenska skolans hus.
III. Den amerikanska skolan för de Norsk. Luth. missionerna.
IV. China Inland Missionens vilohem.

GUDS STORA TANKE OCH PLAN.

Föredrag av Hovpredikant Fr. Hammarsten vid försäljningen för S. M. K. den 22 nov. 1918, stenografiskt upptecknat.

II.

Ty vi äro Guds medhjälpare. I ären Guds åkerfält, Guds byggnad. 1 Kor. 3:9.

Vidare står det något i vår text om *ansvaret.* Var och en som bygger skall se till, att han först och främst bygger på *grunden.* Om jag är en Guds medhjälpare, måste jag veta något om Guds plan, liksom en byggmästare, som skall bygga, måste sätta sig i förbindelse med arkitekten och begära att få se ritningen. Först då vet han nämligen, vad han skall göra. Känner han icke planen, lönar det icke att sätta något i verket. Vi måste lära känna Guds plan, det är det första.

Vidare måste vi veta, var grunden är, och att en annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, *Jesus Kristus.* Allt vad vi bygga vid sidan om grunden är idel avskrap, som, när byggnaden är färdig, köres bort. Det duger till ingenting, om det varit än så formulerat och gjort.

Ack, att hela vårt liv och hela vårt missionsarbete vore byggt på Jesus Kristus, icke på någon annat i världen, vad det vara månde! Och o, att när det sedermera bygges på Jesus Kristus, det bygges med sådant material, som överensstämmer med denna grund, med guld, silver och ädla stenar och icke med trä, hö och strå, sådant som förr eller senare skall gå upp i rök!

Vad nu allt detta skall betyda, vågar jag icke inlåta mig på. Det kan vara svårt nog att förklara. Många hava stannat inför detta bibelställe och undrat, vad det kan betyda. Men så mycket kunna vi förstå, att det, varmed vi skola utföra byggnadsarbetet, kan aldrig bliva annat än Guds ord och bönen, och att den som skall utföra detta arbete, måste hava Kristi liv och Kristi sinne. För att förtydliga saken vill jag tillägga: Vi kunna tycka, att vi fått syn på någon viss sanning i Skriften, som blir så märkvärdig. Och sedermera leva vi knappt för någon annan än den. Men om Kristus får mindre betydelse för oss i arbetet, då tror jag, vi bygga med trä, hö och strå, hur märkvärdigt vårt arbete än är. Vi kunna bli till den grad ensidiga, att vi alldeles förlora det väsentliga ur sikte för att fördjupa oss i enskildheter. Ja, sådant kan leda oss ganska långt vilse. Den tro, som är verksam i kärlek, det är den enda, säger Herren, som gäller. Och att praktisera denna tro, det är att bygga med guld, silver och ädla stenar. Vi må därför se till, att vi bygga med sådant, som mynnar ut i ett kärleksliv i Herren Jesus Kristus. Detta måste vara det väsentliga vid byggandet, ty det är sådant, som icke brinner utan förbliver. De tre, som förbliva, äro tron, hoppet och kärleken. Sedan kan det finnas mycket vackra sirater på byggnaden, men som höra till så-

dant, som förgås, så märkvärdigt det än varit. Talandet med tungor t. ex. skall upphöra. Det är sådant som icke förbliver. Man måste skilja mellan sådant som förbliver och icke förbliver och bygga så, att man har ögonen riktade på det som verkligen förbliver, som aldrig kan brinna, aldrig förgås, det vill säga som har Jesus Kristus till sitt innersta väsen.

Ja, det är nåd, och det är ansvar att vara en Guds medhjälpare. Frimodighet får icke fattas, ansvarskänsla icke heller. Dessa två kunna mycket väl förenas.

Även om vi vilja, att Gud skall arbeta på våra egna hjärtan, så att vi bliva en Guds åkerteg och en del av Guds byggnad, kan frimodigheten lätt svika oss, ty vi tycka: Det blir ingenting av allt det arbete, vi uträtta såsom Guds medhjälpare. Ja, vi tycka mången gång, att vi förfuska allt. Men frimodigheten får icke och skall icke svika oss. Det vill icke Gud. Och vad är det som skall uppehålla frimodigheten? Jag vet intet annat än det som Ebreerbrevet säger: »Vi hava frimodighet att ingå i det heliga genom Jesu blod». Arbeta vi i missionen, må vi komma ihåg, att såvitt vi stå under blodets hägn, hava vi under detta arbete daglig rening i Jesu blod, rening även från all vidlådande brist och ofullkomlighet, och kunna därför hava frid med Gud, frid i samvetet trots all egen oduglighet. Det är detta som gör, att Jesu Kristi medarbetare och vänner icke svika och kasta yxan i sjön utan kunna hålla ut år ut och år in. Vi må vidare komma ihåg, att det arbete, som utföres för Jesus Kristus under blodets hägn, aldrig är ett fruktlöst arbete och aldrig ett av Gud bortkastat arbete, utan att han vet att använda det på ett eller annat sätt.

En annan sak i fråga om missionsarbetet är, att vi ofta tycka det är så mycket, som behöves. Vi mena, att vi borde vara mer utrustade med andliga gåvor, hava mer vishet o. s. v. Vi kunna gå in i Guds förrådskammare, peka på det ena och det andra och säga: »Det och det skulle jag hava». Men jag undrar, om det icke ändå först och sist är kärleken, *Jesu Kristi kärlek*, som vi behöva i våra hjärtan. Läsa vi det märkvardiga 13:e kapitlet i första Korintierbrevet, så finna vi, att hava vi den kärlek, som där är målad, så hava vi allt vad vi behöva för missionsarbetet. Där talas om en kärlek, som icke i självviskhet söker sitt eget. Där talas om att tro och att alltid hoppas. Sådant behöva vi i missionsarbetet. Där talas om en kärlek, som lider allt. Den kärleken behöves i missionsarbetet. Se, kärleken trevar sig fram rätt till sist. Ja, den finner det rätta, mycket bättre än någon bildning kan. Naturligtvis är också bildningen av stort behov och stor betydelse. Men kärleken tager dock priset framför allt annat. Den är den kraft, som skall övervinna hela världen. Ända in i denna dag är den den kraft som segrar. Därför skola vi bedja om kärlek, om hjälp att älska med Jesu Kristi kärlek. Komma

vi i besittning av denna kärlek, bliva vi i sanning Guds medhjälpare.

Det är många, som nu sucka över Guds åkerfält och tycka, att det är nedtrampat, och som sucka, även när de se ut över Guds byggnad. Arbetarna äro så få, menar man, och bland de få, som finnas, råder så mycken splittring. Hos dem finnas så många fel. Ja, det ser ibland ut, som det kan se ut, när en påbörjad byggnad har blivit lämnad vind för våg. Men är det något, som är onödigt, så är det att vara ängslig för vad Gud gör och tro, att vad han börjat icke skall hava framgång. Visst är det en passionsväg, missionen har att tillryggalägga i världen. Men aldrig hava vi anledning att misströsta om att Guds byggnadsverk icke går framåt. Det går framåt lika väl i de stormiga tiderna som i de lugna. Låt oss därför lämna allt med full förtröstan i Guds hand, Det tillhör ju en vanlig medhjälpare att hava fullt förtroende för förmannen vid bygget, så att han icke går och oroar sig, utan tänker: »Jag gör, vad min förman tillsagt mig, och sedan får han stå för bygget. För det står icke jag.» Så skola ock vi i tro anbefalla allt åt vår himmelske Fader. Amen.

MISSIONENS ÅRLIGA TACKSÄGELSE- OCH BÖNEDAG DEN 14 MARS.

»Och vadhelst I bedjen om i mitt namn det skall jag göra, på det att Fadern må bliva förhärligad i Sonen». Joh. 14: 13.

Tanken på att göra d. 14 mars till en gemensam bönedag för alla S. M. K:s vänner föddes bland missionärerna på fältet. De valde denna dag, emedan det var d. 14 mars 1887 som Erik Folke landsteg i Kina. Från den dagen räkna vi S. M. K:s historia.

I hela S. M. K:s historia har ju alltifrån begynnelsen bönen varit den av Gud anvisade vägen. När vi därför blicka tillbaka på de gångna åren kunna vi i sanning utbrista: O, Gud, Dina tiders trofasthet är en skatt av salighet! Och, Han som hittills hulpit skall ej hädanefter svika i trofasthet.

När vi nu stå inför ett skede i vårt arbetes utveckling, som erbjuder oöverskådliga möjligheter, är kallelsen till bön dubbelt ansvarsfull. Äro vi nu redo att gå in genom de öppna dörrarne? Förstå vi, vad det gäller? Äro vi andligen rustade?

Bland alla de många behov, som göra sig gällande, är dock ett större än alla de andra: *behovet av förökad förbön.* Icke penningar, icke organisation, ja, icke ens fler arbetare, utan förbön är det viktigaste av allt i missionsförsamlingens gärning. Bakom allt detta i och för sig så nödvändiga måste finnas Kristus-sinnade förbedjare. Då skall allt bli genomträngt av Jesu Ande och segrar vinnas till Jesu ära. Låt oss ihågkomma detta, när vi d. 14 mars samlas till bön. Och låt oss

då samlas omkring några här nedan särskilt angivna tacksägelse- och böneämnen:

Tacksägelseämnen:

Att det förunnats missionär Folke att under sitt besök på fältet få erfara mycken glädje och att Herren stärkt hans krafter.

Att vårt arbete, trots oroligheter, kunnat fortgå.

Att missionärerna bevarats vid liv, trots faror och sjukdomar.

Att Herren så nådefullt försett med medel och att förbindelsen med missionärerna ej blivit avbruten.

Att en skola för missionärernas barn kommit till stånd.

För det växande intresset i hemlandet.

Böneämnen:

Om ett ökat mått av den Helige Andes kraft över alla, missionärer, infödda medarbetare, över missionsförsamlingen, över ombuden och ledningen i hemlandet.

Om ny nåd för de nya uppgifterna.

Att Herren må sända oss nya arbetare, förse med alla behövliga medel och giva oss nåd att intaga landet för Kristus.

Att missionärerna, av vilka flera nu äro trötta och till åren komna, andra överansträngda, må mäktigt stärkas till ande, själ och kropp.

SKOLAN PÅ KIKUNGSHAN FÖR DE SVENSKA MISSIONÄRSBARNEN I KINA

Som redan i ett par föregående nummer omnämnts, har genom Guds underbara ledning en skola för de svenska missionärsbarnen i Kina kommit till stånd. Utöver vad som redan meddelats rörande denna sak kunna vi nu lämna missionens vänner fullständigare uppgifter.

Skolans förhistoria är i korthet denna: En fristående amerikansk missionär byggde på sin tid ett par hus på Kikungshan, avsedda för skoländamål. Då han nu måste återvända till Amerika, utbjöd han ifrågavarande egendom till försäljning. Det var ett enastående tillfälle, som erbjöd sig. Detta sågo de missionärer, som vistades därstädes, och avslutade affären på synnerligen förmånliga villkor, under förhoppning om att missionsledningen i hemlandet skulle godkänna denna deras åtgärd.

Saken mottogs mycket gynnsamt i hemlandet. Det var ett länge känt behov, som härigenom blev fyllt. De tvänne missionssällskap, Svenska Missionsförbundet och Svenska Missionen i Kina, vilkas missionärer tagit initiativet och personligen utbetalat den nödiga handpenningen, beslöto att gemensamt åtaga sig ledningen av detta skolföretag och de därmed förenade kostnaderna. Men skolan skall stå fullt fri och öppen för alla svenska missionärsbarn i Kina från alla de olika svenska missionssällskapen. S. M. K. erhöll nästan omedelbart en dyrbar gåva från en onämnd vän till missionärerna och deras barn på icke mindre än 20,000 kronor och kunde redan i december uttelegrafera dessa medel, så att de kommo som en julklapp av säkerligen oväntat men, icke desto mindre, efterlängtat slag.

Omständigheterna fogade sig så, att

missionär och fru Folke, med sin rika erfarenhet från sitt arbete i missionärsbarnens hem i Duvbo, nu fingo starta även denna skola och taga kärleksfull vård om de elva unga eleverna, vilka den 1 oktober därstädes började sin läsning. Fru Folke blev husmoder, fröken Ester Jonsson och fru Björkdahl (från Sv. Missionsförbundet) blevo lärarinnor. Missionär Björkdahl och missionär Folke hjälptes åt att övervaka reparationerna.

Vi meddela här följande intressanta utdrag ur brev från missionär Folke: »Vi bli mer och mer nöjda med själva idén att ha skola härute. Man märker, att såväl barn som föräldrar känna det mycket bättre, än om de bodde i var sin världsdel. Det är intressant att ge akt på barnens uttalanden i det hänseendet. De äro ju i skolan under terminerna, men så få de komma hem under ferierna. Det första de då göra är att gå över hela missionsstationen och se, om något är ändrat. Och så leva de med i allt som rör fars och mors liv och arbete. Tänk, vilken skillnad mot att bo långt borta i Sverge, skilda från föräldrarna! Barnen äro också intresserade i andliga ting och i andligt arbete. De äro verkligen gudfruktiga. De skämmas ej för det som hör Guds rike till. Du kan icke tro, vilken sång vi ha här. Och så är det ej så mycket som distraherar, utan de arbeta flitigt. Jag tror, att studierna bli bra mycket grundligare här ute. Och sedan detta härliga nordiska klimat och denna underbara fjällnatur. I Kina och dock är det, som vore man i hemlandet! Den mängd av villor, man ser, ger intryck av en bebyggd trakt och dock, vilken stillhet. Alla gäster äro borta under vintern. Vidare ha vi den andra stora amerikanska skolan alldeles intill, och de flesta av barnen där förstå svenska. Lite äventyrligt är det också, ty leoparder sägas hälsa på ibland. Det är intressant för pojkar det.

Är det inte underligt, att Mimmi och jag skulle få vara med om detta härute! Vi få gå liksom burna på vägar, som vi aldrig drömt om. Sista sommaren ville jag absolut icke till Kikung och ändå kom jag hit».

I ett privatbrev till en vän skriver fru Folke: »Det är underligt, att vi fastnat här för en liten tid. Det är synnerligen intressant att få jämföra hemmet på Duvbo och detta hem. Det kan ha sin betydelse att pröva och se, vilket som utfaller bäst.

Jag skulle gärna vilja ta' fram några ögonblicksbilder från denna skola. Kl. 6:30 ringer det till uppstigning, 7:15 är det frukost, 8 morgonbön. Så börjar skolarbetet och pågår till kl. 11, då lunch serveras. Sedan middag kl. 2:30 och kvällsmat kl. 6. Däremellan ha vi kaffe och barnen mjölk och smörgås.

I morse vid halv 7-tiden, innan jag var klädd, stodo tre små parvlar vid dörren och sjöngo en liten vers, som började: »Kom, moder, fram till fönstret», och när vi öppnade dörren, stodo de där med en tallrik karameller, fint upplagda på en serviett. De här små pojkarna voro Elmer Beinhoff, Erik Fagerholm och Paul Nelton. De hade stigit upp före alla andra och voro storförtjusta. Så fingo de var sin jämslant från Sverge, som jag hade i min portmonnä. De andra barnen äro Kerstin, Gustav och Bertil Tjellström, Folke Kullgren, Margaret Linder, Brita Wennborg och lilla Elisabeth Beinhoff. Efter jul vänta vi lille Rudolf Bergling hit. Hans föräldrar äro oroliga för att han skall taga skada av dessa ständiga rövaroroligheter och umgänget med kineserna.

Här är idag underbart vackert, en härlig höstdag och strålande sol. Tänk om denna lilla skola, detta senapsfrö, får bliva en enande länk missionärerna emellan. Däri ser jag något så stort».

En angelägenhet, som nu ligger tungt på våra syskons hjärtan därute, är att Gud själv ville utvälja och utsända en

husmoder och övriga lärarekrafter för denna skola. Här är en angelägenhet, ifråga om vilken vi på det allvarligaste anhålla om missionsvännernas förböner. Må Gud själv få lägga denna skola och dess verksamhet på hela den svenska missionsförsamlingens hjärta! Här är en gemensam samlingspunkt för förbön, kärlek och offer. Vi äro förvissade om, att Herren, som på ett så tydligt sätt givit oss sin ledning vid starten av denna skola, även i fortsättningen skall draga försorg om den.

DEN NUVARANDE STÄLLNINGEN I KINA

Av *Sherwood Eddy.*

II.

DET FÖRBEREDANDE ARBETETS BETYDELSE.

Även i denna stad kunde mötenas framgång spåras tillbaka till det välsignelserika, förberedande arbete, som utförts av de infödda kristna själva. Handledning i det själavårdande arbetet hade också de erhållit av den förut omnämnde mr Buchman. Inom Londonmissionen hade femton grupper av s. k. personliga arbetare med fem i var grupp samlats under flera månader och fortsätta ännu, sedan mötena äro över, att samlas. Episkopalkyrkan hade tio liknande grupper och den med katedralen förbundna församlingen tjugo.

Trots den förödelse, som ägt rum inom vissa delar av provinsen Hunan på grund av soldaternas strider och plundringar, var i staden Changsha — där också stora oroligheter ägt rum — en stor kyrka fylld med ett tusental män. Flera hundra tillkännagåvo efter mötet sin önskan att bliva kristna, bland dem många medicine studerande.

I Tientsin var det på samma sätt. Bland dem, som där bekände sin tro på Kristus, voro några framstående lärare inom regeringens skolor.

Icke i någon av städerna höllos större möten. Få åhörareskaror överstego tusentalet. Men, som förut nämnts, målet var mer kvaliteten än kvantiteten. Bland det mest uppmuntrande under färden kors och tvärs genom den stora republiken är det personliga arbete, vi sett utföras av de kinesiska kristna själva. I Kristi församling ligger Kinas hopp.

EN AVGÖRANDE KRIS I KINAS HISTORIA.

Det har f. ö. aldrig givits en tid, då Kina i sin historia befunnit sig i en större kris än f. n. Under de sista tjugo åren har tillfälle givits mig att genomresa olika länder i Asien — under de sista tolv åren att göra fyra resor genom Kina och därvid besöka många av landets provinshuvudstäder. Men aldrig har jag sett en nation i ett så förtvivlat läge eller i så överhängande fara som den kinesiska f. n.

Som en vän till Kina vill jag framhålla, att jag tror på den inneboende kraften hos det kinesiska folket, på dess stora förflutna, dess stora nuvarande behov och dess mäktiga framtida möjligheter. Vad jag skriver, skriver jag icke som en pessimist utan som en optimist, såsom en den där tror, att Kinas folk kan bli ett av de största kristna folken i världen, ja, att det kan komma vida längre än de

kristna nationerna i våra dagar i Europa och Amerika.

Och dock få vi icke vara blinda för fakta och för den hårda verkligheten i den nuvarande krisen. Utan att tala i något politiskt intresse eller på något sätt vara fylld av fördomar måste jag säga, att i varje provins och varje provinshuvudstad, som jag besökt, vare sig i Peking i norr eller Canton i söder, vare sig i öster eller väster, råder inom de högre kretsarna en vitt utgrenad sedlig förruttnelse. Detta är väl bekant för varje missionär och varje kinesisk ledare över hela landet. Rädda för en katastrof och ovissa om, hur länge de kunna få behålla sina platser, är det många av ämbetsmännen, som söka göra allt vad de kunna för att rikta sig själva på möjligast korta tid. Där finnas ledare, som med full överläggning söka sälja sitt eget land. Somliga sälja de ovärderliga skatter, som gömma sig i kol- och järngruvorna, andra pantsätta myntverken.

Kina står i våra dagar inför den överhängande faran av en stor nationell förödmjukelse. Det står klart för var och en, som besöker Kina och reser genom landet, att något är i olag, och att detta något är både djupgående och vitt utbrett. Kinas fyratusenåriga civilisation håller på att störta samman, och landet är i fara att göra moralisk bankrutt.

KINAS FYRATUSENÅRIGA CIVILISATION HÅLLER PÅ ATT STÖRTA SAMMAN.

Vi tänka oss med civilisation den harmoniska utvecklingen av ett folks andliga, moraliska, intellektuellt, sociala, politiska och materiella liv. I fråga om alla dessa olika facer av livet befinnes Kina för lätt, när det blir vägt på en väg.

I livets hjärta, i själva den andliga sfären ligger roten till Kinas djupaste nöd. Dess klassiska system har sitt centrum icke i en personlig Gud och Fader utan i en självuppgjord idealmänniska. Utgående från denna falska medelpunkt hava Konfucii moraliska grundsatser på sin höjd kunnat alstra en försiktighetens moral och en beräknande egoism. Ett resultat härav är att hela Kinas liv, den dag som är, är genomträngt av själviskhet. Detta har icke sin orsak i någon väsentlig brist i det kinesiska folkets karaktär — tvärtom har detta folk ett djupare moraliskt medvetande än någon icke-kristen nation — utan på grund av den falska medelpunkten i dess morallära, såväl i personligt som socialt och politiskt avseende. Icke ens Kinas bästa vänner kunna påstå, att detta system har gjort det kinesiska folket till en andlig eller djupt religiös nation.

FRÅN REDAKTIONEN.

På förekommen anledning utkommer detta nummer 8 sidigt, nästa nummer däremot 16 sidigt.

*

Den 14 mars samlas missionens vänner till tacksägelse och bön på Hushållsskolan Margareta, Stockholm, kl. 7 e. m. Närmare genom annons i tidningar.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

III. — Guds stora tanke och plan. II. — Missionens årliga tacksägelse- och bönedag den 14 mars. — Skolan på Kikungshan. — Den nuvarande ställningen i Kina. II. — Från redaktionen.

Stockholm 1919. Svenska Bok- & Tidningstryckeriet.

N:r 6. ÅRG. 24. 15 MARS 1919. PREN.-PRIS 2: 25

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FÖRSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

BARNSYFÖRENINGEN I KÅGE.
× Ledarinnorna.

STILLHET INFÖR GUD.

Av pastor *C. Skovgaard-Petersen.*

Allenast i Gud är stillhet.

Världen väcker längtan efter stillhet. Men världen har intet hemvist för stillheten och inga vingar, som kunna bära upp till stillhetens värld. Tron allena löser längtan efter stillhet, ty tron hittar vägen till stillhetens hemvist i Gud, och den har vingar, som kunna bära dit upp: bönen i Jesu namn.

Aldrig lär man sig här i världen stillhetens konst, om man icke lär sig att leva i världen, såsom den där lever i Gud.

Allenast hos Gud söker min själ sin ro. Ps. 62: 2. Gud, som bor i ett ljus, där ingen kan inkomma, bor också i en stillhet, som ej brytes av något larm.

Jag vet ej, huru andra i det hänseendet hava det — men för mig är det ett behov, ett behov hos min tillbedjan att göra mig en föreställning om allt hos Gud, fastän jag väl vet, att alla mina tankar äro blott stoftets tankar om den Högste.

Också av stillheten i Gud har jag en bild i min själ. — Jag tänker mig, att livets flod väller fram vid tronens fot. Som en skummande fors böljar den ut i världsrymden. I fallet brytes den i stoft. Varje stoftgrand blir till en värld, som ilar framåt på sin bana. Och världarna larma i djupet, liksom forsen larmar i sitt fall, och larmet stiger uppåt och når åter till Guds tron. Men se, då ropa keruber och serafer, vaktarna vid tronens fot: »Stilla, stilla inför Herren!» Och larmet lägger sig lydigt till ro. Världars brus och världars kiv brytas. Knorr och klagan dö. Själva hånets rop signar ned, då det med fräcka händer vill gripa tag i tronens fästen.

Stillheten inför Gud mäktar intet störa. Den är omöjlig att bryta liksom stillheten på de himlakroppar, som sakna atmosfär. Intet ljud kan landa på de himlakropparnas kust — luften är för tunn för att bära ljudet vidare. — Sådan är ock atmosfären omkring Herrens tron. Den är för hög och helig för att kunna föra världslarmet vidare.

Larmet dör vid tronens fot, eller om det stiger över tröskeln, förbytes det i stillhetens eget språk: i förtrolig barnabön, i tack och pris för frälsningen.

Inför Gud är det stilla. Det vet jag, ty jag har själv varit där.

Därför, käre broder i Kristus, då du kastas omkring på livets böljor och ditt hjärta är oroligt i dig — så upplyft din själ till Gud! Det är raka vägen till stillhet; det är trons väg.

Gör som den stora havsfågeln, du vet! Då den har en förkänsla av storm, lyfter den vingen och stiger och stiger, tills den når de luftlager, dit ingen storm hinner. Där vilar den då stilla och lugn med utspända vingar, tills stormen där nere har rasat ut.

Oroliga hjärta, dröj ej kvar i stormarnas land, på det att stormen icke

må krossa dig! Upplyft din själ till Gud! Du har i tron fritt tillträde till Fadern. Begagna dig därav i Jesu namn. Träd fram inför Gud, vila i Gud, förbliv i Gud. På fållen av Guds klädnad står det eviga »sela». Detta sela skriver Anden på din själ, i de stunder, då du står inför Gud. Och då kommer stillheten över dig, än som ett viljelöst hängivande, ett glatt och hjärtligt: »Låt det fara i Guds namn», än som en salig glömska, varunder all sorg och ångest spårlöst försvinner i djupet av Guds rikedoms fullhet, än som en lycklig, överjordisk klarhet, i vars ljus du åter ser, att det lilla är litet och det stora stort — ser, att orsaken till all hjärtats oro var den, att det lilla höll på att bliva stort och det stora litet. Med David kan du då jubla: »Mitt hjärta är fast, mitt hjärta är fast.» Ps. 112: 8. Detta förnimmer du allra bäst, då du åter stiger ned i världen och möter de onda tidender, som framkallat din oro. Då omsätter sig stillheten i »fasthet», i tålamod att bida och i kraft att bära.

Lidandet liknar ofta det mörka djupet. Ps. 130. Men på dess botten ligga gnistrande ädelstenar, stora själaskatter. Lidandet är ett törne, som till vår oskattbara tjänst igenstoppar mången farlig väg. Hos. 2: 6. Lidandet är ofta svårt. Men, rätt buret, förvarar det från sådant, som vore vida svårare. Lidanden till höger och vänster äro att förlikna vid tvenne törnehäckar på ömse sidor om vår vädjobana De förvara oss från avvägar. De stå där liksom omutliga väktare, att vi ej må förfela det himmelska målet.

L. M. Engström.

BREVAVDELNINGEN

"Jag läser 27 och 46 psalmerna och är trygg" . . .

Anna Erikson skriver från Hancheng:

Sommaren har nu nätt sitt slut, och god har Herren varit mot mig i ensamheten.

Tio kvinnor bevistade sommarskolan här. Två av dem ha nu läst igenom bibeln.

De vittna med glädje inför hedningarna om Guds stora nåd i Jesus Kristus. Bibelkvinnorna ha varit flitiga på sitt område. Ett sextiotal byar ha fått flera besök under sommaren.

Trots oron utomkring har Herren hållit sin skyddande hand över sitt folk. I förra veckan hemsöktes Hoyang svårt. Kanske har brev därom nått hem till eder.* Här i Hancheng är också rövareregering nu. Men de ha ej nämnvärt skadat folket, som väl är. De frivilliga, som skulle bevaka staden, flydde med mandarin och allt, när de hörde, att rövarepartiet var i antågande. Nu ha de ångrat sig och ämna försöka taga igen staden, men det lyckas nog inte. Rövarne stänga portarna och bevaka muren, och det är ett sådant skrän och skjutande om nätterna, så att man kunde bli rädd, om ej Herren gav trygghet. Jag läser 27 och 46 psalmerna och är trygg, när jag om natten gar till vila. Men de som ej känna Gud äro förskräckta. Gott är ju, om de slippa undan med bara det.

Ja, nu är jag ater utan kamrat, ty Ester Jonson kan ej återvända hit. Hon är av läkare tillrådd att resa hem. Men kanske Herren stärker henne, så

---

* Se Sinims Land n:o 3, sid. 34. *Red.*

att hon kan tjäna i svenska skolan på Chikungshan, om hon ej tål vistelsen på slätten. Kanske var det till detta arbete Herren ville ha henne, när tiden därför var inne. Till all lycka fick jag iväg hennes saker, innan oron utomkring blev så svår, som den nu är. Hela sommaren har trafiken över floden legat nere.

Flera av syskonen ha varit sjuka i sommar. Är det inte nåd att jag fått vara frisk? Men Gud vet, att jag ingen annan hjälp har än kineserna, om jag bleve liggande sjuk.

Om detta brev någonsin går fram så hälsa syföreningarna och kommittéerna.

*

En 83 årig kvinna döpt.

Fröken Anna Janzon skriver i ett privatbrev:

Oaktat svårigheterna hade vi här i Honanfu i alla fall ett gott möte, dock ej så mycket folk som vanligt. 13 personer, 10 män och 3 kvinnor döptes. Ett par gamla gummor, (en nästan blind — den andras ögon voro ock ytterst svaga) — vilka döpts för två, tre år sedan. hade vandrat den något över 50 km. långa vägen hit för att få vara med på mötet, »ty», sade den ena, »vi längtade att få komma med». Vid ett annat tillfälle sade hon: »Vi två gamla äro ej till mycken nytta. Vi kunna ej arbeta för Gud såsom många andra. Men vi kunna älska Jesus, ja, vi älska Jesus mycket. Han är så god mot oss». På tisdagens morgon vandrade de den långa vägen hem igen. En av de nydöpta är 83 år gammal. En rar, älsklig gumma, som aldrig saknas vid gudstjänsten om söndagarna. Hon är från Yensi och bor på landet, men går varje söndag in till staden. De tycka ej om detta i hennes hem och vilja hindra henne genom att ej låta henne få mat i tid, ej heller få något med sig. Men det gör ingenting, säger hon, ty hon är så glad och lycklig på söndagarne, så hon känner sig aldrig hungrig då. Nog äro dessa ädelstenar, som en gång komma att lysa med strålande glans. — — —

*

Törstande själar.

Fru Gerda Carlén skriver till en vän:

I våras hade jag glädjen att besöka utstationerna Chih-li, Peh-shu och Iong-loh samt huvudstationen Puchow. Kärt var det att träffa de gamla vännerna. I Chih-li har ledsamt nog ofridens ande kommit in bland de troende. Där kärleken till bröder och systrar försvinner, där får denna ande snart rum i hjärtat och bringar på fall. Bed för de kristna i Chih-li! I Iong-loh, den nyöppnade utstationen, hade vi mycket folk, både under våra besök i närliggande byar och på stationen. På söndagen kom långt flera än lokalen kunde rymma, så att de fingo stå i kö på gatan utanför. Under tre timmar lyssnade de stilla och uppmärksamt till de två bröder, som predikade. Rörande var det att se en respektabel gammal kvinna komma i sällskap med en annan åldring. De voro båda från en by, som vi besökt dagen förut. De kommo ej förrän vid mötets slut men lyssnade sedan länge till bibelkvinnan. Den första sade, att hon aldrig känt det så fridfullt i sitt hjärta som under gårdagen, då hon hörde oss tala om Jesus, och därför hade hennes man sagt till henne att gå och höra mera. Ja, det kändes, att det var en törstande själ. Bed för Iong-loh och det arbete, som påbörjats där!

*

"Även krigsmännen" . . .

Fröken Ackzell har sänt oss följande dyrbara hälsning:

På vår väg ut till byarna i dag ble-

vo vi hindrade och måste vänta vid stadsporten. Då kom den vakthavande soldaten fram till vagnen och frågade: »Vilken dag är det gudstjänst?» Sedan han fått veta det, sade han: »Då vill jag komma, ty jag älskar att höra om Jesus. Joh. 3: 16 är det ord, jag tycker bäst om». Och så läste han upp versen. »Var har Ni hört Jesusläran?» frågade jag. Svaret blev: »I provinsen Hunan, staden Changsha.» (Där arbeta tyska missionärer). — Vad det lilla samtalet gjorde mig glad! Joh. 3: 16 — hur får man ej höra, att det är ett kärt och dyrbart ord för än den ene och än den andre som hört det en gång eller läst det ur evangeliet, men kanske ej på långa tider haft tillfälle att höra mera. Men Joh. 3: 16 finns kvar i hjärtat och gror och bär frukt en dag. Guds ord återkommer ej fåfängt. — En sår, en annan vattnar, en tredje skördar, och kanske både den som sår och den som vattnar får göra sitt arbete utan att se något resultat. En dag kommer dock, då alla tillsammans få glädjas. 1 Kor. 15: 58. Varm hälsning!

*

800 flyktingar härbergeras.

Fru Dagny Bergling skriver till en vän:

Här äro alla butikerna stängda, så att intet kan få köpas. O, vilken nöd här har varit. I 17 dagar rövades det, kvinnor och flickor skändades, rika togos mot lösen. 800 personer ha haft sin tillflykt på missionsstationen och i skolan. 500 på en gång ha sovit under vårt tak. Nu är det emellertid lugnt. De flesta ha gått tillbaka till sina hem. Vi ha dock ännu förskrämda kvinnor och unga flickor hos oss. Män och kvinnor ha gråtit här i staden och vi med dem. Vilken nåd att Gud mitt i

På terrassen. (Se fröken Nylins brev, sid. 62.)
Från vänster: *Frida Prytz, Maria Nylin, Augusta Berg, August Berg.* doktorinnan *Maria Berg, Ester Berg* (stående), *Emy Ohrlander, Henrik Tjäder, Martin Lindén, David Landin, Judith Hultqvist, Ingeborg Ackzell, Estrid Sjöström, Gerda Carlén, Oscar Carlén.*

allt detta beskyddat oss och dem som togo sin tillflykt här! Under över under! Kroppskrafterna äro nu mycket medtagna. Mitt hjärta klappar till bara för det, att någon går hastigt eller springer. Nu äro så många hem öppnade för oss, så jag ville gärna arbeta, men till sommaren får jag försöka få riktigt fritt från bekymmer en tid och vila.

*

Fröken Maria Nylin skriver i »Meddelande till L. M. F.»:

Vi ha häruppe i bergsbyn, Shui-iu, omkr. 1 sv. mil från Juincheng missionsstation, fått en härlig sommarort. Vi gjorde besök här förra sommaren, tyckte mycket om platsen, men den har dock vunnit på närmare bekantskap. En gård är hyrd för fyra år och där har vännerna Carléns berett ett ofantligt trevligt hem för oss. Vi äro 15 st. som fått njuta längre eller kortare tid av svalkan och vederkvickelsen här. Några gånger ha vi gjort utflykt till »skogen», där vykortet togs, och de flesta vackra e. m. ha vi druckit kaffe på den härliga »terassen», med den vackraste utsikt man kan önska sig. Där togs kortet på Aug B:s födelsedag. Ofta ha vi även spisat kväll därute, läst högt, sjungit och fröjdats över Guds nåd och godhet. Du kan tänka dig, vad en sådan plats betyder, då man länge gått inom de höga murar vi ha omkring alla gårdar. Det har varit gott om regn häruppe och därigenom särskilt svalt, f. ö. finner man alltid friska vindar och svalka här ibland bergen. Och vattenrännilar porla fram här och där, givande friskhet åt det hela. Härliga, långa promenader finns också och vi ha alla blivit så stärkta genom vistelsen här, och det är vårt hopp, att Gud skall ge oss ett sommarhem för S. M. K. bland dessa kullar, då många ej ha tillfälle att resa så långt som till hemmen på Chikongshan eller till Huashan m. fl. platser.

Medarbetare som fått hembud.

Åter få vi meddela, det Herren kallat hem några av vår missions trogna ombud och vänner. Det är mer än smärtsamt mista dem, ja, förlusten synes nästan oersättlig, men Gud gör inga misstag. Nog känna vi, att då Gud tager hem många sina tjänare det i och med detsamma lägges större heligt ansvar på oss som ännu stå kvar i arbetet. Vi få ej svika när vi bli färre om att bära bördorna, utan innerligt bedja om nya personliga krafter, som, fyllda av tjänande kärlek, äro villiga träda in på de tomma platserna.

Fru Ester Degerholm, Mariestad, var sedan 1905 ombud för S. M. K. Med aldrig tröttnande och uppoffrande kärlek har hon arbetat och bedit för missionen och missionärerna. En stor del av dessa ha personligen fått lära känna henne samt älskade och värderade henne mycket. Fru Degerholm omfattade också missionärernas barn med stor kärlek. Till julen fingo vi alltid genom hennes förmedling en gåva som skulle bliva »till julgåvor bland barnen på hemmet».

En stor och värdefull hjälp gav hon oss genom att sprida Sinims Land. Detta gjorde hon av kärlek, och hon betonade ofta, huru viktigt hon kände det, att missionens lilla budbärare blev spridd och känd, samt vilken glädje det var för henne att hjälpa till med detta. Gud har nu efter ett långt lidande tagit hem sitt barn. Vi ha hört, att vid fru Degerholms jordfästning framhöllos dessa ord: »Vad hon kunde, det gjorde hon». Däri vilja vi med tacksamhet instämma.

*

Ett annat av våra kvinnliga ombud som fått vara till stor välsignelse, fröken *Maria Florén, Herrljunga,* är också bland dem som nu förflyttats till högre tjänst. Hennes liv var ett levande bevis på huru »Guds kraft är mäktig i vår svaghet». Ehuru hennes kropp var nästan förlamad av ledgångsreumatism, hördes dock aldrig en klagan från henne. Hela hennes liv var präglat av bön och förbön.

Till rik välsignelse stod hon under många år som missionens ombud. Ehuru hon var bunden vid sin stol, var hon mycket verksam. Sinims Land förmedlades genom henne till en mängd prenumeranter, och de böcker, som utgåvos på S. M. K:s förlag, sålde hon i stort antal. Kvinnliga Seminariet i Kina låg henne synnerligen varmt om hjärtat. Hon deltog så livligt i allt missionsarbete, därför kännes saknaden nu stor. Gud vare tack för allt vad han gav missionen genom denna sin tjänarinna.

*

Från Norrköping har det återigen kommit ett dödsbud. Denna gång var det *fröken Maria Jonsson* som fick byta ut sitt jordiska hem emot det eviga hemmet hos Gud. Förra året var hon mycket sjuk, sängliggande hela tiden. Kort före jul rekv. hon en mängd kalendrar. Vi voro alldeles förvånade över detta, då hon ju var bunden vid sängen. Men det kom flera brev från henne, däri hon riktigt gripande berättade om huru Herren hjälpt med vad hon kallade »det lilla trossarbetet». Till stor glädje för hennes syster och många vänner, fick hon komma upp igen från sjuksängen, men det blev endast för en kort tid. En varm nitälskande missionsvän var denna syster, och nu står hennes plats också tom.

*

Även har det kommit till vår kännedom, att kyrkoherde *A. Rydén, Ramsele,* och *kontraktsprosten F. Bergqvist, Sandsjö,* fått hembud. Båda ha under många år varit missionens ombud. Med tacksamhet minnas vi den kärlek de hyste för missionsarbetet och det intresse de alltid visade för detsamma. Saknaden är stor efter dessa Herrens tjänare, och det tomrum de lämnat i sina församlingar blir säkert svårt att fylla.

Gud varmt hängivna, hava alla dessa vänner verkat hans verk här nere. Nu ha de gått att undfå lönen. »Den som vinner seger, han skall så bliva klädd i vita kläder, och jag skall aldrig utplåna hans namn ur livets bok». Upp. 3: 5. *L. B.*

Något från barnsyföreningen i Kåge.

Vi äro några flickor i barnsyföreningen Daggdroppen, Kåge, som fått i uppdrag att skriva och tala om hur vi ha det.

Vår syförening startades år 1916. Vi äro omkring 30 medlemmar. Två gånger i månaden samlas vi till symöte i skolsalen. Våra möten börja alltid med bön och sång. Så få vi höra någon god berättelse uppläsas av någon av våra ledarinnor. Under tiden arbeta vi av hjärtans lust och alla tycka vi, att det är så roligt göra något för missionen. Innan vi skiljas åt föreläser vår lärare något Guds ord, och så sluta vi med tack och lov till Gud. Två försäljningar ha vi haft, som inbringat rätt så stora summor. I år inbringade försäljningen omkring 375 kr. Största delen härav kommer att delas mellan barnens egna missionärer och Kinas barn. Till sist en hälsning till alla föreningar landet runt.

Daggdroppar.

DEN NUVARANDE STÄLLNINGEN I KINA.

Av *Sherwood Eddy.*

III.

Kina har fallit samman även i fråga om sina ledare. Ehuru det stoltserat över sina moraliska grundsatser och klassiska föreskrifter, måste man säga, att det i våra dagar icke finns något folk i världen, vars ämbetsmannaklass såsom ett helt betraktad är så samvetslös, så begiven på mutor och angelägen att genom utpressning och andra själviska medel förvärva sig pengar på bekostnad av nationens välfärd.

Gå vi till det intellektuella området, finna vi, att Kina står sist av alla de stora nationerna. Endast 64 gossar på 1,000 och 3 flickor på 1,000 besöka skolor. Över nio tiondelar av befolkningen som ett helt kunna varken läsa eller skriva. Kina hålles tillbaka i sin fostran av folket, emedan dess ämbetsmän äro så korrumperade. På grund härav finnas varken fonder, redlighet eller den erforderliga kraften för att i grund förbättra det nuvarande uppfostringssystemet. Att detta icke beror på någon brist hos själva folket bevisas både av nationens stora förflutna och vad som i våra dagar kunnat utföras av vissa enskilda.

Vända vi oss till det sociala och politiska livet, finna vi samma sorgliga historia. Från kupéfönstren kunde jag blott för några timmar sedan se den sorgliga synen av hela skaror av trötta barn, från tolv års ålder och uppåt, redan vid femtiden på morgonen komma från kvarnarna efter sitt långa nattarbete, medan en annan ungdomsskara vid samma tid kom vandrande för att begynna sitt dagsarbete. Kvinnornas, barnens, männens, de stora massornas sociala behov i de stora städerna liksom bland de under sitt arbete dignande ute i provinserna ha hittills aldrig tillgodosetts. Politiskt sett står Kina under ett svart moln, delat som det är i norden och södern, sönderslitet av inre strider såväl i Peking som Canton.

Vända vi oss slutligen till nationens ekonomiska och materiella liv, finna vi en liknande nöd. Kinas vägar och järnvägar, gruvor och mineralier, handel och industri — allt är lika outvecklat. Mitt i sin materiella rikedom står Kina jämsides med Indien som den fattigaste av alla de stora nationerna och synes sakna drivkraften till framgång. I åkerbruket användas samma redskap och metoder, som andra folk för längesedan hava frångått.

Är det för mycket att säga, att under det moderna livets påtryckning, under den starka kampen mellan de dugligaste om herraväldet, faller Kina samman i sin civilisation, faller det samman på alla områden, det andliga och det moraliska, det sociala och det politiska och det materiella?

Vad en ansedd kristen patriot säger.

En man, som f. n. är en av Kinas ledande patrioter, säger: »Utsikterna för Kina äro ytterst mörka och i hög grad farliga. Hela landet är sönderslitet genom inbördes strider. Som en följd härav gives det i själva verket i Kina icke en enda plats, som man kan kalla för säker, där liv och egendom äro verkligt trygga. Vi behöva i dessa dagar Jesus Kristus, därför att vi behöva mer ljus. Här råder ett djupt mörker, och till stor del är det folkets okunnighet, som varit orsaken till Kinas stora nöd. Vi behöva Kristus för att få del av det rikare liv, han medför. Jag tror dock icke, att detta rikare liv kan komma Kina till del,

om vi icke att börja med göra bot och bättring. Roten till allt ont i Kina är kärleken till det egna jaget. Det onda, som alstras av sådana synder som osedlighet, spel, maktlystnad och penningbegär, ha sin rot i själviskheten och den uppfattningen, att det egna jaget är det viktigaste. Kristus kommer och lär oss att tänka både Guds tankar och humana tankar. Detta är, så långt jag kan se, det enda hoppet». Dessa ord från en ansedd kristen patriot synas tolka de djupaste känslor, som i dessa dagar röra sig bland Kinas kristna ledare över hela landet.

Under det vi reste genom den översvämmade provinsen Chihli, fingo vi bevittna den mest förtvivlade nöd. Av 120 distrikt hade 100 blivit översvämmade. Somliga komma att under åratal stå under vatten. För åratal tillbaka borde skogar ha planterats på de kala kullarna som skydd mot det oerhörda regnandet. Marken skulle ha plöjts djupare och bättre åkerbruksmetoder ha införts för att binda jorden. Starkare fördämningar borde ha uppförts mot de farliga floderna. Men år från år ha ämbetsmännen i självviskhet blott skott sig själva och tillägnat sig de medel, som givits till uppförande av fördämningar. Nu ha genom översvämningen tre tusen byar sopats bort och miljoner lämnats hungrande och hemlösa. Det värsta av allt är, att regnen komma att fortfara, översvämningarna att upprepas, och att Kina icke är redo att möta dem. Ingenjörsproblemen äro svåra. Samvetsgranna och dugliga män skulle dock kunna lösa dem. Men *var* stå väl dessa män att finna?

Vad kan rädda Kina?

Vad är det som kan rädda Kina? Penningar kunna icke göra det. Om utländska lån beviljas, komma stora summor att stjälas. Om ytterligare skatter utpressas av de fattiga, skall mycket av penningarna finna sin väg till ämbetsmännens fickor. En armé kan icke rädda Kina. Det har nämligen visat sig, att de provinser, som hava de flesta soldaterna, äro utsatta för den största faran. Här bliva de flesta kvinnorna våldtagna. Här bli hela städer och byar plundrade och brända, hela trakter skövlade av den odisciplinerade, uniformerade pöbeln.

Ej heller vetenskaplig uppfostran och bildning kan rädda Kina. De män, som taga mutor och utsuga landet, äro bildade. De känna väl läran om de fem dygderna, äro hemmastadda i de klassiska föreskrifterna och hava under sig modernt, vetenskapligt utbildade kinesiska ingenjörer. Vad är det då, som kan rädda Kina? Allt som försökts under det förflutna, har misslyckats. De klassiska föreskrifterna och de moraliska grundsatserna, utstakade av en beräknande konfuciansk moral, hava svikit. Tillbedjan av förfäderna, buddaism, konfucianism, taoism, moderna elektriska system, den materialistiska filosofi, som lånats från granländerna — alla hava misslyckats i sina försök att rädda Kina. Konfucianismen har framkallat ett djupare moraliskt medvetande än någon annan icke-kristen religion, som vi lärt känna i Asien. Den giver föreskrifter men har icke kunnat giva den erforderliga kraften. Den erbjuder läror men icke liv, teori men icke praktik. Storslagna, som dess föreskrifter äro, hava de totalt misslyckats, när det gällt att rädda Kinas folk.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

Av *Nath. Högman.*

XI.

Ett avgörande ögonblick.

Vi ha i det föregående sett, hur det avfälliga folket blivit ställt inför framtidssyner om följderna av sin synd. Kap. 5. Med majestätiskt allvar har Jesaja förkunnat det budskap Gud givit honom. Den stora hemligheten i denna väldiga sanningsförkunnares liv var tempelsynen. Han bygger hela sin profetverksamhet på den. Han har sett, han har hört, han har ställt sig till Jehovas förfogande. Därför kunde han ock stå ensam, även när ett helt folk gick vilse.

Det är gripande att ge akt uppå, huru profeten, sedan han måst uttala den fällande domen, likväl än en gång utvecklar all sin kraft för att förmå konung och folk att genom självbesinning och tro undkomma den sig nu närmande hemsökelsen.

En överhängande fara hotade nu Jerusalem, (se 7: 1.) och en ovärdig furste satt på Davids tron, (se 2 Kon. 16: 2—4.) I hedniskt otrossinne söker Ahas sin hjälp hos den hedniska världsmakten. Mitt i glansen av sin rikedom och självförgudning »skälvde hans och hans folks hjärtan, såsom skogens träd skälva för vinden». De ogudaktiga hava ingen frid.

På Herrens befallning skyndar nu Jesaja åstad till konungen. I denna befallning ingick ock, att han skulle taga med sig sonen med det symboliska namnet Sear-Jasub = en kvarleva skall återvända. Det låg mycken mening i detta, om blott konungen kunnat se det.

Den enda räddningen.

Det är ett märkligt budskap, han har att frambära: »Tag dig tillvara och håll dig stilla; frukta icke och var icke försagd»! 7: 4. Det är en kallelse till tro och förtröstan, det dåraktigaste av allt för de världskloka. För att om möjligt kunna locka Ahas in på denna den enda räddande vägen, låter Herren honom veta, att de båda makterna, som slutit förbund mot honom, voro på väg att politiskt utslockna: de voro blott tvenne »rykande brandstumpar». De skulle aldrig komma att göra några nya landvinningar, Jfr. 7: 8. Så gick det ock.

Det dröjde ej länge förrän (trol. redan i Ahas tredje regeringsår, 743 f. Kr.) Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, bortförde i fångenskap hela Naftali stam och många invånare i Gilgal och Galliléen. Följande år erövrade han Damaskus, dödade konung Resin och bortförde invånarne till Kir. Se 2 Kon. 16: 9. Sitt väldiga varningsrop slutar profeten med ett stort *antingen — eller:* »Om I icke haven tro, skolen I icke hava ro». —

Så tala de sanna, gudasända profeterna. De räkna icke enligt människosätt, de hänvisa aldrig till den mänskliga självhjälpen. Ut ur allt detta går en väg, en härlig fri och öppen väg, en väg även för de hjälplösa och fattiga. Denna väg är *trons* väg. Denna väg anvisar oss bibeln från pärm till pärm. Någon annan väg finnes icke. Jfr. Jes. 30: 15, Rom. 1: 17 b. Vid avgörande skeden i vårt liv stå vi alltid inför den vägen. Gud hjälpe oss att gå den i denna otrosfyllda tid, då själva den andliga luft vi inandas är mättad av otro. »När Människosonen kommer åter, månne han skall finna tro på jorden».

Den väg som leder bort.

Ahas svek i den avgörande stunden. Inför erbjudandet att genom ett under få sin tvehågsenhet skingrad hycklar han en falsk ödmjukhet och låter sitt svar falla så, att det skulle ge en antydan om, att han intoge en högre andlig ståndpunkt. 7: 10—12.

Huru känna vi icke igen detta i den nutida otrons alla ursäkter. Ahas hade redan gjort sitt val. I sitt innersta klängde han sig fast vid den mänskliga självhjälpens program. Jesus blottar otrons innersta väsen när han inför judarna utropar: »I *viljen icke* komma till mig, att I måtten fa liv». Där ligger felet.

Ahas efterföljande historia står som ett varnande exempel. Låt oss läsa därom i 2 Kon. 16: 5—18. Sedan konungen valt att gå samman med den hedniska världsmakten, glider han steg för steg allt längre bort. Vi märka 7 i ovan anförda kapitel markerade steg i utvecklingen:

1. Ahas närmar sig, söker förbindelse med Assyrien, v. 7.
2. Ahas betygar sin vänskap genom skänker. Dessa rövar han från Herrens hus. Man kan aldrig ge sin vänskap åt världen utan att man samtidigt rövar något från Gud, som tillhör Honom, v. 8.
3. Ahas träder i personlig gemenskap med den hedniske konungen, v. 10.
4. Ahas tar intryck av den hedniska kulten, v. 10.
5. Ahas omfattar denna kult, inför den i Jerusalem och kommer genom sitt konungsliga maktspråk och sitt exempel både präster och folk på fall, v. 11.
6. Ahas blir öppet för alla en verksam hednisk offerpräst, v. 12.
7. Ahas flyttar bort kopparaltaret, Herrens altare. Gemenskapen med Gud var därmed bruten, den heliga mötesplatsen förstörd, v. 14.

Slutligen höra vi det gudomliga varningsordet liksom med domsbasun förklara: *Allt detta gjorde Ahas »för den assyriske konungens skull»*, v. 18.

Det har varit med en viss tvekan jag upptagit det fortsatta studiet av profeten Jesaja. Jag hade något tänkt att välja ett nytestamentligt ämne. Men då från flera håll en önskan har uttalats att det under förra året påbegynta bibelstudiet skulle fortsättas, och då det Gamla testamentet ju så föga beaktas i vår tid, har min tvekan försvunnit.

Kinesgossarnas Vänner.

En grupp av »Kinesgossarnas Vänner», bestående av 23 pojkar från seminariets övningsskola, samlas en gång i månaden i K. F. U. M:s lokal till »missionsstund». Vid deras första möte i höstas fingo de veta något om Kinas land och folk med tillhjälp av en del bilder, som visades. De gånger vi sedan samlats ha de fått höra om några av missionär Glovers äventyr under boxarupproret. (Ur boken Genom dödsskuggans dal). Dessa ha synnerligen intresserat dem. I förra veckan följdes vi alla åt till Immanuelskapellet och sågo skioptikonbilder över Kina, vilka då visades av en Missionsförbundets missionär. Vid varje missionsstund gives kollekt och även i skolan komma de med sina slantar för kinespojkarna. Deras hittills samlade penningar utgöra Kr. 20: —, och insändas härjämte såsom en förstlingsgåva. Må Herren göra intrycken starka, så att intresset må fördjupas och bliva varaktigt, till

gagn för Hans rike och för de kära pojkarna själva!

Umeå d. 5 mars 1919.

Jenny Norberg.

Från redaktionen.

Till Sinims lands prenumeranter.

I och med övergång till ett annat tryckeri har en liten omläggning av tidningen beslutats. Det första numret i månaden blir nu 8-sidigt, under det att det som utkommer d. 15 blir 16-sidigt. I detta nummer kommer även redovisningen att inflyta. Flera av tidningens gamla vänner ha uttryckt en saknad över, att så ej varit fallet under de två sista åren. Det är nämligen många som med intresse, förbön och tacksägelse läsa även redovisningen. Dessa anse, att den förtjänar en plats i själva tidningen. Då nu motiveringen för ett särtryck av redovisningen bortfallit — det var nämligen många som med intresse, förme som så beslöts — och då det på grund av de enorma tryckningskostnaderna ännu torde dröja innan ens tvenne 16-sidiga nummer i månaden kunna utgivas, hava vi fattat detta beslut. I den mån tidningen vinner ökad spridning och bärkraft och priserna blir mera normala, kunna vi ju alltmer taga i bruk de möjligheter till utvidgning, som vi ju äga. Det var med en viss bävan vi gingo in i det nya året, då vi ju måst höja prenumerationspriset. Till vår stora glädje har dock prenumerantantalet t. o. m. något ökats. Vi hysa en innerlig förhoppning att ökningen skall fortfara ännu. Vi ha hittills haft rätt stora besvärligheter med tidningens tryckning och expediering men ha nu fått det bättre ordnat. Red. vill vinnlägga sig om, att tidningen skall komma i en sådan dräkt och med ett sådant innehåll, att den blir välkommen och efterlängtad. Tidningen kan ännu erhållas från årets början. Pren.-priset är på posten kr. 2: 25. Då 5 ex. under en adr. rekv. från exp. kr. 2: 00.

Till Kina. Missionär Stålhammar står nu färdig att resa ut till missionsfältet. Om allt går efter beräkning avreser br. S. med »Stockholm» d. 22 d:s via Amerika till Kina. Mera därom i ett annat nummer.

"Kinesgossarnas vänner". Under förra hösten skrev en missionsintresserad lärarinna i Stockholm, fröken Ester Andersson, ett upprop i S. L. att arbetsföreningar av pojkar skulle bildas, ett slags motstycke till flickornas »Daggryningar». Vi ha nu glädjen att i detta nummer införa en hälsning från en förening som är det första svaret på detta upprop. Exemplet manar till efterföljd. Vilken stor uppgift erbjuder sig icke här. Varför skola pojkarne ej få vara med? Vi hoppas att undan för undan få införa många meddelanden från sådana nybildade föreningar landet runt. Välkomna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Till redaktionen insända skrifter.

EVANGELII LIVSKRAFTER, av teol. d:r *Joh. Warneck*. Sv. Missionsförbundets förlag. 346 sid. Pris 6 kr.

Det är ett verk av betydande värde som härmed erbjudes den missionsintresserade allmänheten. Här föreligger en verklig sannskildring av den animistiska hedendomen av en vetenskapligt välrustad sakkunnig. Men det är ej en kammarlärd som här talar, utan en som vid framläggandet av sina iakttagelser utgår från erfarenhetsfakta. Det vore gott om detta arbete vunne beaktande icke blott bland missionens vänner utan ock bland dess fiender.

N. H—n.

MISSIONEN OCH NATURFOLKEN, av missionär *Martin Westling*. Sv. Missionsförbundets förlag. 51 sid. Pris 75 öre.

Man må vara författaren tacksam för denna värdefulla lilla försvarsskrift. Den förtjänar en vidsträckt spridning. Just en sådan liten bok är det man behöver för att sticka i handen på sådana som stå okunniga eller vilseledda i fråga om sin uppfattning av missionen. De anklagelser mot missionen som nyligen från vetenskapligt håll framförts inför svensk publik ha väckt både sorg och harm hos dem som veta vad verklig hedendom är. Det torde bli svårt att vederlägga de ojäviga ögonvittnen, som i denna bok åberopas.

N. H—n.

VID ARARATS FOT, skildringar av Svenska Missionsförbundets 35-åriga verksamhet i Kaukasien, av *E. John Larson m. fl.* Sv. Missionsförbundets förlag. 136 sid. Pris 2: 75.

Det är en synnerligen intressant skildring från missionsarbetet i de gamla bibelländerna som här föreligger. Boken, som prydes av ett stort antal vackra illustrationer, är rik på värdefulla upplysningar om detta föga uppmärksammade missionsfält samt skildrar enkelt och sakligt de icke obetydliga segrar som de fåtaliga arbetarna vunnit därborta bland de olika folkstammarna. Denna bok bör få en given plats bland vår missionslitteratur.

N. H—n.

VÄXLANDE BILDER, Kongoskildringar av *A. Walder*. Sv. Missionsförbundets förlag. 250 sid. Pris 3: 50.

I denna bok får man följa författaren på hans färd ut till Kongo och därunder se »växlande bilder». Den är på en och samma gång en självbiografi och en reseskildring. Dag för dag rullas nya scenerier upp. Slutligen äro vi med förf. i Afrikas urskogar där vi ibland gå vilse i mörkret, ibland jaga bufflar. Men vi få ock se den animistiska hedendomen sådan den är. Förf. förstår att så enkelt och medryckande skildra sina erfarenheter att man följer honom med verkligt intresse till bokens slut. Det är en förträfflig ungdomsbok.

N. H—n.

DEN EVANGELISKA MISSIONEN. Dess historia och egenart, av teol. d:r Carl Mirbt. Utgiven av Sv. Kyrkans missionsstyrelse, A. B. Sv. Kyrkans Diakonistyrelses bokförlag. 175 sid. Pris 3: 50.

Denna boks titel anger på ett synnerligen träffande sätt dess innehåll. Det evangeliska missionsarbetets uppkomst och utveckling tecknas överskådligt och sakligt i en avdelning på 40 sidor. Denna rent historiska del är inramad i en med tysk grundlighet verkställd utredning av missionstankens historia och det evangeliska missionsarbetets egenart. Åt detta ägnas de återstående 135 sidorna. Hednamissionen har nu från en ringa begynnelse blivit en världsfamnande rörelse. Den studeras nu med aktning och intresse även av vetenskapens målsmän. Förf. är en bland dessa. Han finner, då han forskar efter missionstankens upprinnelse, att »uppkomsten av tysk mission är ett pietismens verk.» Och då han fortsätter sin undersökning finner han, att den stora missionsrörelse, som under adertonhundratalet utgick från England och grep hela den protestantiska världen, även den har fått sin impuls från den pietistiska rörelsen. »Missionsintresset väcktes hos Wesley genom hans förbindelser med herrnhutarna». Det är glädjande, att detta blivit framställt så tydligt och klart. Missionens verkliga kraftkälla är nog alltfort att finna i det djupa och innerliga troslivet. Det är viktigt att i denna organisationens och statsmannaklokhetens tid ihågkomma detta.

Bokens sista del ger en god vägledning för dem som vilja sätta sig in i de stora problem, missionen möter på sin väg. Här finns mycket av apologetiskt värde. Missionen är även en den mäktigaste kulturbärare som banar väg och lägger grunden till en kristlig samhällsordning. Slutligen har översättaren, sekr. i Sv. Kyrkans missionsstyrelse, pastor Österlin, bifogat ett tillägg rörande rent svenska missionsförhållanden och en allmän svensk missionsstatistik.

N. H—n.

REDOVISNING

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina», under februari månad 1919.

Allmänna Missionsmedel.

269.	G. A., sparb.medel	5: 50
270.	J. A. L., Ersmark	5: —
271.	K. O., Ersmark	15: —
272.	Offerkuvert, Skellefteå	1: 73
273.	»K. Sparrmans sista offergåva till Kina», Skellefteå	11: 61
274.	»Gåva vid senaste Kinamötet i Skellefteå»	15: —
276.	L. N., Edsbyn, »för friex. av S. L.»	8: —
277.	H. S. och H. J., »blommor på Simons grav»	4: —
278.	»Tackoffer till Herren för jan»	2: —
279.	C. C., Lindesberg, till E. Anderssons underhåll	100: —
280.	Visby femöresförening	33: 50
281.	H och O., Norrköping	20: —
282.	V. S., Säfsjö	10: —
283.	»A. H., tackoffer»	25: —
284.	H. B., Åstorp	1: 35
285.	»Annie»	5: —
289.	»Stinns första missionsoffer»	10: —
290.	E. B., Gtbg	10: —
294.	A. L.	5: —
295.	Allerums mfg	75: —
296.	H. J., offerkuvert för febr.	10: —
297.	»Onämnd», Wenersborg	40: —
298.	Missionsvänner i Slättervalla, gm C. W. C., Leksberg	200: —
299.	Missionsvänner i Hassle, till H. Anderssons underhåll	100: —
300.	T. G., Skellefteå, till E. Sjöströms underhåll	50: —
301.	Offerkuvert, Skellefteå	2: 45
302.	»I. E. K. och A. B., Lämnhult»	6: —
306.	S. J., Eksjö, gm I. B.	100: —
307.	Koll. i Eksjö vid fru Böllings och frkn Buréns föredrag gm A. H.	100: —
308.	J. B., Klämmestorp	25: —
309.	»Onämnd», gm G. G., Uppsala	100: —
310.	I. U., sparb.-medel, gm Uppsala»	9: 32
312.	M. W., Westerljung	10: —
313	Missionsmedel från Mora, gm M. S.	120: —
314.	G. J., Mariestad, »ett löfte till Herren»	20: —
315.	C. A. D. B., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll.	50: —
316.	S. O., Sala, sparb.-medel	10: —
317.	Broddetorps pastorats missionssyförening, gm A. W.	100: —
318.	Stenums församlings missionsförening gm A. W.	100: —
319.	Familjen L. L., Norderön	183: —
320.	Skärfsta syförening	48: 25
321.	I. G. gm F. B., Skärfsta	25: —
322.	»Lilla Berta», gm Skärfsta	2: 50
323.	Mörlunda mfg	50: —
324.	»I stället för blommor på Ester Degerholms bår» från E. och M. Ph. T., Linköping	30: —
325.	»Ur sparbössor inom D. U. F., Önnestad»	125: —
326.	Från vänner till S. M. K. i Öllsjö, gm N. P., Skepparslöf	34: —
327.	»En missionsvän i Skeglösa»	5: —
328.	»Tionde av 1918 års skörd»	62: 20
330.	Missionsaskar från Ingelstorp	115: —
331.	M. N. och L. N., sparb.-medel	12:50
	Transport	2,207: 89
	Transport	2,207: 89
332.	F. W., Oskarshamn sparb.-medel	20: —
334.	Röks syförening	100: —
335.	I. J., Stensjön	100: —
336.	Kulla mfg	100: —
337.	P. J., Stensjön, till J. Hultqvists underhåll	25: —
338.	Mörteryds mfg	150: —
339.	Koll. i Mörteryd gm J. K.	17: 60
340.	Koll. i Ulriksdals missionshus gm K. L.	38: —
341.	Koll. i Vetlanda, gm Vetlanda ungd.-förening	60: 14
346.	E. R. Gistad	25: —
349.	A. E., offerkuvert	8: 75
350.	M. K., offerkuvert	5: —
351.	A. A., offerkuvert	4: 65
352.	R. och D., offerkuvert	4: 50
354.	O. B., Västerås, för friex. av S. L.	6: —
355.	Sparb.-med., gm K. N., Jkpg	3: —
356.	»Onämnd», gm K. N., Jkpg	10: —
357.	Kinakretsen, Gtbg, till E. Ohrlanders underh.	300: —
358.	M. P., Gtbg, sparb.-medel	6: 50
366.	H. S., Vännäs	10: —
367.	Koll. i Ljungby, vid fru Böllings o. frkn Buréns besök	27: 20
368.	Resebidrag, gm E. S., Ljungby	15: —
369.	Till fru Böllings utrustning, gm E. S., Ljungby	10: —
371.	»Ps. 102: 16, 17, från en vän till Kinabarnen»	5: —
375.	Gm A. J. D., Linneryd	100: —
377.	»Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.»	35: —
378.	Sparb.-medel från Skellefteå	274: 25
379.	K. G. I., Skellefteå, »tackoffer för återvunnen hälsa»	25: —
380.	Sparb.-medel från Innervik	42: 77
381.	K. V., Innervik	8: 25
382.	R. L., Innervik	7: 34
383.	E. W., Monkarp	60: —
384.	Erstorps Mfg	15: —
385.	Rogslösa Mfg	50: —
388.	»I stället för blommor på fru Esther Degerholms grav», från M. och Fr. A—n	25: —
389.	O. L., Ryd, »missionens tia»	10: —
390.	A. A., Järna	5: —
391.	I. S., Styrsö	25: —
392.	A. C., Styrsö	50: —
393.	Sparb.-medel från G. L. och N. L., Öhrviken	12: 25
395:	H. F., Kumla, »tackoffer»	19: 84
396.	Koll. i Hörsta, gm A. O., Kumla	35: —
397.	Koll. i Mossby, gm. C. E. Kumla	36: 25
398.	C. E., Kumla, resebidrag	10: —
399.	Koll. och sparb.-medel i Bränsta, gm. A. P., Kumla	255: 13
400.	Koll. vid Säbylund, gm A. P., Kumla	10: 07
401.	Koll. i Folkatorp, gm. G. L.	10: 08
402.	Koll. i Frälsningsarméns lokal i Sköllersta, gm. A. W.	16: 57
403.	Koll. i Kävesta missionshus, gm J. J., Sköllersta	25: 83
404.	Koll. i Klysna missionshus, J. J., Ervalla	26: 83
405.	C. B., Ervalla, resebidrag	5: —
406.	Koll. i Gropens missionshus, gm J. O., Kvistbro	35: —
	Transport	4,489: 49

Transport 4,489: 49

407. Koll. i Fjugesta missionshus, gm. C. J. 50: —
408. Koll. i Lanna missionshus, gm E. B. 26: 03
409. Koll. i Hackvads kyrkskola, gm A. N. 63: 81
410. Koll. i Alltorps skolhus, gm E. S. 25: 05
416. C. Å., Sollefteå 15: —
417. M. O., Storsjö 5: —
418. Höreda N. syförening 150: —
421. Fil. 4: 19 50: —
422. E. och W. J., »en blomma på fru Degerholms grav» 10: —
423. U. J., d:o 10: —
424. Baggetorps mfg 15: —
425. C. S., Hok 5: —
426. K. T., Hok 5: —
427. »Offer till missionen, i stället för blommor vid fröken Maria Floréns bår», gm E. F., Herrljunga 175: —
428. H. J., Nättraby 2: 75
429. M. G. B—t, Äskekärr, i stället för blommor till fru E. Degerholms bår» 5: —
430. Kinakretsen, Gtbg, till E. Ohrlanders underhåll 250: —
431. Jkpgs mfg, influtna medel till S. M. K. under 1918 49: 25
432. Jkpgs mfg, influtna medel under 1918 till missionär och fru Bergs underhåll 897: 13
433. Jkpgs mfg, till d:o 1,553: 62
434. Missionsmedel, insaml. gm B. S. 20: —
435. »Onämnd», gm J. N., Kramfors 5: —
436. B. L., Haraby 4: 25
442. Skärfsta syförening 38: —
443. Koll. i Gullspång, gm I. B. 104: 10
444. Koll. i S. Råda, gm J. B. 30: 15
445. Koll. från Betlehemskyrkans ungd.-föreu., gm E. W., Karlstad 35: 90
446. Kollekter i Sunne, gm C. M. O., i Sonebo 5: 50, i Hälsorud 15: —, i Betel 59: — 79: 50
447. Koll. i Störnne, gm S. A. 23: —
448. Koll. i Björnö, gm M. H. 50: —
449. St. Mölarps Öresförening 50: —
450. Offerkuvert från Fridhem, gm H. I. 9: —
452. Kinakretsen, Bergsholmen, sparb.-medel 15: —
453. Koll. i Duvbo kyrka 26 febr. 1919 31: 23
454. Koll. i Sävsjö 10 febr. gm K. H. N. 50: —
455. Resebidrag från Sävsjö gm. K. H. N. 50: —
456. Koll. i Värnamo 14 febr., gm J. U. 35: 37
457. Koll. i Hörle 15 febr., gm N. H. 30: —
458. Koll. i Skillingaryd 16 febr., gm I. P. 60: —
459. Koll. i Jkpg å Ynglingaförens lokal, gm K. R. 40: —
460. K. R., Jkpg, sparb.-medel 42: —
461. Koll. i Skärstad, gm L. P. G., Siringe 46: —
462. S. S., Lyckås Gård, resebidr. 10: —
463. Koll. i Norrköping, gm E. R. 30: —
464. Koll. i Linköping, gm. M. Ph. T. 40: 90
465. Koll. i Styrestad, gm. T. A. 13: 29
466. Sparb.-medel, Styrestad, gm. A. S. 20: —

Transport 8,814: 82

Transport 8,814: 82

467. Skolbarnen i Lämnhult, gm N. B. S. 5: 15
468. B. M., Orrviken 50: —
469. O. M., Orrviken, sparb.-medel 30: —
471. Insaml. i Umeå för Kinamissionen i febr. 1919, gm O. F. 31: 30
472. Överskott på resebidrag från Sundsvall, gm N. H. 35: —
476. E. A. gm W. C., Forshem 25: — 8,991: 27

Särskilda ändamål.

275. E. L. W., Lidköping, till reparation hos Carléns 20: —
286. J. G. S., Sthlm, för en skolgosses underhåll 5: —
287. Kinamfg, Skellefteå, för en skolgosses underhåll 100: —
288. H., till Hugo Linder, att anv. efter eget gottf. 25: —
291. »Senapskornet». Sävsjö, för gossarna Song Keng-sin o. Chia Iang-tz i Sinan 200: —
292. E. S., Sthlm, för bibelkvinnan Iang Shi-shih 100: —
293. S. S., Sthlm, för en skolgosses underh. i Miencbih 75: —
303. S. A. J., Luleå, till en evangelists underh. 100: —
304. J. E. L., Höganäs, till H. Linders verks. 50: —
305. M. H., Björnö, till Nya kapellet i Sinan 10: —
333. Ps. 100: »till direkt evangelisationsarbete» 17: 79
342. »Söndagsskolbarnens sparbössa», gm K. L., Björkeryd, till barnhemmet i Sinan 12: —
343. »M. och P. J.», Nässjö, till O. Carléns missionsstation 1,000: —
344. M. J. Kinnemalma, »i stället för julgåva, till familjen R. Andersson, att anv. efter gottf.» 50: —
347. E. S., Kristdala, till A. Erikssons barnverks. 50: —
348. Söndagsskolb. i Kjestad, till barnhemmet i Sinan 18: 18
353. »Onämnd», till skolan i Sinan 15: —
359. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till K. F. U. M:s arbetet i Yuncheng och Tungchowfu 200: —
360. I. A., Norrköping, till R. Berglings skola, gm A. S. 10: —
361. E. F., Norrköping, d:o, d:o 10: —
362. S. N., Norrköping, d:o, d:o 5: —
363. S. S., Sthlm, till M. Ringberg, för de gossar hon underhåller 100: —
364. E. A., Norrköping, till R. Berglings skola, gm A. S. 10: —
370. Koll. fr. skolbarnen i Ljungby, till I. Ackzell, för barnarb. 5 :46
372. F. M., Glemmingebro, till H. Linder, för en evangelists underh. 100: —
373. För sålda ex. »På Hedn. Mark», till gosskolan i Sinan 22: 50
374. B. O., Växjö, till D. Landin, »att anv. för den by där en kristen kines begravdes i nov. 1918» 25: —
376. Vänner i Östersund, till gosskolan i Tungchow 500: —

Transport 2,835: 93 8,991: 27

	Transport	2,835: 93	8,991: 27
386.	E. och A. S., och B. och A. J., Hälsingborg, till en evangelists underh. i H. Linders distrikt	150: —	
387.	Fullösa mfgs söndagsskolbarn, till söndagsskolverks. i Kina	36: —	
394.	Viksjö ungd.-förening, för Hai Tung-was utbildn. till evangelist	50: —	
414.	C. N., Sköllersta, till V. Westers arbete i Kina	50: —	
415.	För sålda ex. »På Hedn. Mark», till gosskolan i Sinan	3: 75	
419.	L. L., Trälleborg, till Aug. Berg, att anv. i verks. efter gottf.	50: —	
420.	A. M., Trälleborg, d:o, d:o	5: —	
437.	V. C., Kristdala, till A. Erikssons kvinnoverks	5: 50	
438.	Skärstads Norra Ungd.-fören., till M. Pettersson, att anv. efter gottf.	30: —	
439.	Skärstads Norra Ungd.-fören., för evang. Chang Tien-si	250: —	
440.	L. U., Sthlm, till underh. för en bibelkv. hos A. Eriksson	150: —	
441.	L. U., Sthlm, till barnhemmet i Sinan	50: —	
451.	A. B., till M. Pettersson, att anv. efter gottf. gm S. G., Holmestad	5: —	
	Transport	835: 25	8,991: 27
	Transport	835: 25	8,991: 27
470.	E. G., Spigården, till barnhemmet i Sinan, gm C. W. C., Leksberg	6: —	
473.	Kinasyfören., Ljungby, till I. Ackzell, att anv. efter gottf.	78: 94	
474.	H. H., Baggetorp, »Herrens tionde», till A. Erikssons verks.	27: —	
475.	Forshems Kristl. Ungd.-fören., för gossen Yuin-tongs underhåll	25: —	3,808: 12

Missionshemmet.

311.	S. D., Sollebrunn, sparb.-med., till Barnens Hem	5: —	
329.	»Tionde av 1918 års skörd», till Barnens Hem	50: —	
345.	M. J., Kinnemalma, för frieex. av S. L., till Barnens Hem	10: —	
365.	H. S., Vännäs, till d:o	10: —	
411.	F. S., Kumla, till d:o	10: —	
412.	C. E., Kumla, till d:o	10: —	
413.	A. P., Hackvad, till d:o	16: —	111: —
	Summa under febr. mån. 1919 Kr.		12,910: 39

Med varmt tack till varje givare!

»Lovsjungen Herren, — — — förkunnen bland folken hans gärningar.» Ps. 9: 12.

För S. M. K:s bedjande vänner.

TACKSÄGELSEÄMNEN.

För Guds beskydd över vår ensamma syster i Hancheng, s. 59. För den hunger efter Guds ord som förspörjes, s. 60. Att sådden bär frukt, s. 61. För barnsyföreningen i Kåge, s. 63. För »Kinesgossarnes vänner» Umeå, s. 67.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN.

För bibelkvinnornas trogna arbete, s. 59. För de 13 nydöpta i Honanfu, s. 60. Att Gud beskyddat missionärerna i Hoyang och att så många flyktingar kunnat beredas skydd på missionsstationen, s. 61, 62. För våra hemgångna ombud och deras anhöriga, s. 62, 63.

BÖNEÄMNEN.

För de kristna i Chih-li, s. 60. För missionär Stålhammar och hans resa, s. 68.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Stillhet inför Gud. — Brevavdelningen. — Medarbetare som fått hembud. — Något från barnsyföreningen i Kåge. — Den nuvarande ställningen i Kina III. — Profeten Jesaja och vår tid XI. — Kinesgossarnas vänner. — Från redaktionen. — Till redaktionen insända skrifter. — Redovisning. — För S. M. K:s bedjande vänner.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1919.

N:R 7. ÅRG. 24. 1 APRIL 1919. PREN.-PRIS 2: 25

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

KORSET HAR FRÄMSTA PLATSEN I GUDS RIKE.

Av missionär *L. P. Larsen,* Indien.

I Johannes Uppenbarelse förekomma många enskildheter, som äro dunkla och mycket, som är svårt att förstå. Men en sak är i varje fall mycket tydlig: det är den korsfäste Kristus, som är Frälsaren och Konungen.

Han beskrives i de första kapitlen såsom den »som varit död och åter har blivit levande», 1: 18; 2: 8; jfr 1: 5. Detta är hans kännemärke, att han har genomgått döden. Det är samma tanke, som på judiskt bildspråk uttryckes i det namn, som Uppenbarelseboken ständigt använder om Kristus, »Lammet». På två ställen tillfogas det uttryckligen, att det är ett lamm, som »såg ut såsom hade det varit slaktat», 5: 6, 12. Men även utan någon närmare förklaring förstås det genast, vad som menas med att tala om Kristus såsom Lammet. Det är offertanken, som ligger där bakom. När detta ord anses vara det mest betecknande namn, som kan användas om Kristus, måste det betyda, att hans död på korset betraktas såsom det viktigaste av allt, som kan utsägas om honom.

Från två olika sidor få vi i Uppenbarelseboken se, huru mycket korsdöden betyder.

Korset är det centrala i Jesu gärning på jorden. Detta uttryckes på många sätt. Genom Jesu blod äro människorna »lösta från sina synder», 1: 5. I Lammets blod hava de frälsta »tvagit sina kläder och gjort dem vita», 7: 14. Med sitt blod har Lammet »köpt människor åt Gud», 5: 9. Men icke blott den stora förändring i begynnelsen, varigenom människor komma att höra Gud till, sammanhänger

med Kristi död. Från samma källa kommer — heter det — kraften till allt det liv, som växer och verkar inne i Guds rike. Den seger, som vinnes över fiender och anklagare, vinna Guds barn »i kraft av sitt vittnesbörds ord», 12: 11.

Men det är icke blott här på jorden, här, där synd och lidanden och kamp höra hemma, som korset har främsta platsen i Guds rike. Även i lovsången inför Guds tron klingar korsets ton fram, säger Johannes, 5: 8—14. Från otaliga skaror av väsen, i vilka Guds skapartankar förverkligats, uppstiger en ny sång. Den nya tonen i lovsången framkallas därigenom, att Kristus är i stånd till att öppna boken med de sju inseglen, vilket tydligen innebär, att han visar sig kunna genomföra Guds frälsningsråd och tankar med världen, vilka eljes föreföllo som en förseglad bok, som ej kunde öppnas. Och det namn, som användes om Kristus i detta sammanhang, är åter »Lammet», »Lammet, som blev slaktat». Detsamma är också fallet, när Kristus skildras såsom konungen i de frälstas rike, det rike, där allt är trygghet och salighet: »Lammet, som står mitt för tronen, skall vara deras herde och leda dem», 7: 17; jfr 14: 1—4. Det är Lammet, som är brudgummen vid den bröllopsfest, som är en bild av saligheten. Han, som utblottade sig själv och blev lydig intill döden på korset, har blivit upphöjd och fått ett namn, som är över alla namn. Korsmärket kan ej undvaras, varken på kungatronen eller i bröllopsglädjen. Korsdöden är huvuddraget även i Kristi härlighet i himmelen.

(Ur »Korset i bibelns och livets ljus».)

DEN NUVARANDE STÄLLNINGEN I KINA.

Av *Sherwood Eddy.*

IV.

Aldrig förr så mörkt — aldrig förr så ljust.

Kina är svagt och blir allt svagare. I norr är det hungersnöd och översvämning. Kina är söndrat genom inbördes krig. Hela landsdelar hava förötts genom plundringar och brand. Banditer behärska många av provinserna, och såväl kinesernas som utlänningarnas liv och egendom stå i stor fara. Befolkningens fattigdom är stor. Skötsamma lantbrukare och rika personer bli ständigt utsatta för överfall. En anda av pessimism gör sig gällande både i norden och södern. Det är, som Mencius säger: »En nation måste först slå sig själv; sedan komma andra att slå den». Eller som presidenten Li Yuan-hung sade, då han lämnade Peking: »Ett träd måste först ruttna i hjärteroten; sedan komma maskarna och myrorna».

Ja, roten till det onda ligger i själva hjärtat, centralpunkten av Kinas liv. Där ha vi grundfelet. Vad kan då rädda Kina? Utländska och i hemlandet upptagna lån, världslig uppfostran, klassiska moralföreskrifter och religiösa system, som höra till det stora förflutna, det ena som det andra har

svikit. Bland de samvetslösa ämbetsmännen, den blyga herremannaklassen och de strävsamma massorna som i Kina uppgå till nära fyra hundra miljoner, är det icke många, som ha mod att höja sin röst till protest. Icke en enda nationell moralisk ledare har trätt fram för att hejda det inbrytande tidvattnet. Av befolkningen tyckas många frukta, att det kommit till ett slut på deras resurser, och ledarna synas ofta vara moraliskt bankrutt.

Det har aldrig givits en tid, då det i politiskt avseende sett så mörkt ut eller i religiöst avseende så ljust ut — så mörkt för regeringen eller så ljust för den kristna kyrkan i Kina som just nu. Den kinesiska nationen har uppnått den punkt, där en stor andlig väckelse är absolut nödvändig, och befinner sig i just det läge, där sådana rörelser bruka uppstå, såsom ofta framgått av historien i andra delar av världen. Det är min fasta övertygelse, att Jesus Kristus och den levande kristendomen, utbredd genom en alltjämt tillväxande inhemsk kristen församling, är denna stora nations enda hopp. Här är en fjärdedel av människosläktet bevarad, medan andra nationer ha fallit samman, med en fyratusenårig ädel historia. Ett sådant stort förflutet förtjänar en stor framtid. En av Gud beredd skara av kinesiska evangelister har börjat det stora skördearbetet bland sina landsmän, och skaror av evangeliska arbetare, som vilja utföra ett personligt arbete, hava fostrats i församlingarna. Den nuvarande kristna församlingen är Kinas enda hopp. Kristliga Föreningarna av Unge Män och liknande organisationer kunna icke utgöra en ersättning för själva församlingen. Det var församlingen, som Jesus grundade. Åt församlingen anförtrodde han sina sakrament, åt den anbefallde han tillbedjan av honom själv. Det är den levande Gudens församling och den allena, som kan rädda Kina. Om icke församlingen står i rätt förhållande, måste vi med tålamod söka föra den till rätta genom att få den att vända åter till Kristus, det stora huvudet och vårt livs källa.

"Allt är redo! Äro också vi redo?"

De bemödanden, som under de gångna hundra åren gjorts av olika kristliga denominationer att genom kristna skolor, högre och lägre, sjukhus och barmhärtighetsanstalter, lokalförsamlingar och evangelisation utbreda evangelium i Kina, hava förvisso förberett oss för att nu utföra ett stort gemensamt angrepp. Isolerade försök eller sporadiska ansträngningar från den ena eller andra gruppen av kristna äro icke nog för att möta den nuvarande stundens överväldigande kris. Våra styrkor äro för få och svaga, alltför delade och oorganiserade för att möta de överhängande behoven hos en fjärdedel av människosläktet. Men om vi vilja hålla tillsamman och gå framåt tillsamman med Kristus, kunna vi våga stora ting för Gud och vänta stora ting av Gud. Gud är redo; de icke kristna äro redo. Det hade varit lika lätt att i varje stad, som jag fick besöka, varje kväll samla åhörareskaror på många tusen, som det nu var att samla skaror i hundratal, om vi nämligen inbjudit vilken som helst av de icke-kristna. Stora skaror hade även varit villiga att ansluta sig till bibelklassen eller förena sig med den kristna församlingen, om vi blott hade varit redo och i stånd att mottaga dem.

Vad den nuvarande stunden behöver, är en levande, livskraftig och växande kinesisk kristen församling. »Allt är redo.» Men äro också vi redo? Ett århundrade av sådd ligger bakom oss, och Herren Jesu ord ringa i dag i våra öron: »I sägen ju, att det ännu är fyra månader, innan skördetiden kommer.

Men se, jag säger eder: Lyften upp edra ögon och sen på fälten, sen huru de vitna till skörd. Jag har sänt eder att skörda, där I icke haven arbetat. Andra hava arbetat, och deras arbete har kommit eder till godo.» Är icke detta i dag en kallelse från skördens Herre? »Jag har sänt *eder* att skörda.» Allt, vad Kina försökt under det förflutna, har misslyckats. En förhärjande pest föröder nationen. Vi hava det enda botemedlet. Skola vi icke stå upp och i frimodig tro giva det åt detta folk? Kina är moget för en stor andlig skörd. Skola vi icke stå upp och fatta våra liar?

I det personliga evangelisationsarbetet ligger Kinas hopp. I denna i politiskt avseende så mörka men i andligt avseende så ljusa tid må vi gå framåt för att giva Kina vad det först av allt behöver! (Slut.)

Gustaf Adolf Stålhammar.

Som redan förut meddelats, avreste missionär Stålhammar d. 22 mars med ångf. »Stockholm» för att via Amerika återvända till Kina. Detta är missionär Stålhammars fjärde resa till det avlägsna fältet. År 1897 utreste br. S. för första gången. Då han nu återvände till sitt gamla fält går han ensam. Fru Stålhammar har ej nu kunnat följa med. Hon stannar t. v., jämte de två sönerna, i hemlandet.

— Ensam, och dock icke ensam! »Se, jag är när eder alla dagar», har Jesus sagt. Säkert skola missionens vänner innesluta både broder Stålhammar och hans kära i Sverige i sina trogna förböner. »*För det namnets skull*» . . . 3 Joh. v. 7.

En avskedsstund

av mera säregen art var i lördags afton anordnad i överste och fru Dillners hem, Torstensonsgatan 3, Stockholm. Den kärleksfulla tanke, som låg bakom den inbjudan som från det kära värdfolket utgått till kommittéledamöter, missionärer och missionärsbarn inom S. M. K. m. fl. andra närstående vänner, var, att vi alla, men särskilt barnen, skulle ännu en gång före missionär Stålhammars utresa till Kina få vara samlade, för att få sända riktigt färska hälsningar till alla de kära på fältet. För detta ändamål hade brev — lika lydande — skrivits till alla de stationer där föräldrar funnos, som hade barn här hemma. Under dessa skrevo nu först alla barnen sina namn och sedan ock de äldre, detta sedan alla rikligen undfägnats vid ett trevligt kaffebord. Därefter följde en mycket givande stund, inledd av sång och bön och Guds ords läsning. Med ledning av några verser i Ef. 1 framhöll överste Dillner några av de många *stora* förmåner vi hava såsom Guds barn och belyste genom drag ur sitt eget liv,

varmt och medryckande, en av dessa förmåner: gemenskapen med alla som höra Herren till. Fritt och otvunget bars sedan fram vittnesbörd och gavs minnesord av såväl äldre som yngre, däribland ock i versifierad form. Så lästes brev från Kina, som nyss anlänt — missionär Aug. Bergs beskrivning på Fredrika Hallins 75-årsdag. Särskilt tilltalande verser, som tillägnats henne på högtidsdagen, fingo vi också del av. En av de närvarande berättade så gripande om lilla 8-åriga Mary Guinness sjukdom och död någon månad efter sedan hon, medvetet och i största hängivenhet, lämnat sitt hjärta åt Jesus. Meddelande om hennes hemförlovning hade nämligen just nyss kommit från Kina. Det gjorde ett djupt intryck på både äldre och yngre. Ett varmt bönemöte avslöt den dyrbara stunden.

Hela skaran bjöds därefter på supé, och efter ytterligare en stunds samspråk, sång, fotografering (alla ungdomarna »togos» för att också på det sättet göra en påhälsning ute hos de sina på fältet) m. m. var uppbrottstimmen inne.

Tacksamt skall helt visst varje deltagare länge minnas denna afton och de intryck den gav. Gud välsigne vårt älskade värdfolk och deras kära unga och löne dem för kärlek och uppoffring.

Inez Bölling.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

BREVAVDELNINGEN

"Guds ord är kraftigt."

Missionär Berg skriver: *

Vårt stormöte har just slutat. Knappast hade ledarekonferensen avslutats, förrän detta möte vidtog. Vi hade ej någon hjälp från annat håll att påräkna denna gång, men Herren är ej beroende därav. Deltagarna voro ej få och intresset var livaktigt. Det uppmuntrade oss särskilt att från en plats, belägen 20 km. härifrån vid stora vägen till Tayuenfu, få döpa ännu en person och att därifrån även få anteckna fyra nya sökare.

Inalles döptes sex personer, och sju antecknades som sökare. En av de döpta var en aktad man från den närbelägna staden An I. Han kom till tron på följande sätt: I samma stad bodde en församlingsmedlem vid namn Cheng. Denne, som är en enkel, olärd man, beklagade mycket, att han varken kunde läsa eller predika.

Vår vän Cheng var bekant med den andre (Wang var hans namn) och fick honom lagd på sitt hjärta. Cheng köpte så ett Nya testamente och gav honom. Wang tyckte, då han läste detsamma, som så många andra, att det ej var av något vidare värde. (Kinesen uttrycker detta genom att säga, att innehållet saknar »krydda» eller »smak».) Emellertid fortsatte han att läsa, och hans intresse väcktes. Han började komma till våra gudstjänster och har under en lång tid aldrig saknats vid desamma. Hans hem är rensat från avgudar, och han har allaredan fått utstå förföljelse. Då han nu

* Av detta brev har första delen förkommit i censuren. *Red.*

begärde att bli döpt, var församlingen av helt hjärta med om att bevilja honom detta.

Hos Cheng väcktes intresset, då han en dag köpte hö av en troende man, medlem i vår församling. Vikten var ärlig och priset reelt. Dessutom bjöd mannen på en skål mat och inbjöd Cheng att komma till våra gudstjänster. Allt detta samverkade och gjorde ett så starkt intryck, att Cheng blev vunnen för Herren. Således är Wang denne mans andlige son, och har han vunnits icke genom övertalande ord eller någons vishet, utan genom att en enkel Herrens tjänare i enfald avsköt en pil som träffade hjärtat! Ack, att vi alla vore så enfaldiga! Det lär oss ock att förstå, hurusom Guds ord i sig självt är kraftigt och verksamt.

I dag återvände syskonen Hugo och Maria Linder till sin station. Våra syskon Olssons ha fått sig beviljat en s. k. ersättningssemester här i landet, och i november vänta vi syskonen Svensons tillbaka från Amerika för att återupptaga sitt arbete i Tungchowfu.

»Spanska sjukan» grasserar våldsamt. Vi ha aldrig haft det så svårt med avseende på sjukdomar som nu. Den ene efter den andre sjuknade och till slut önskade man, att man kunnat undvara mat, så svårt var det att få den lagad. I våra och regeringens skolor har det varit likadant: »Fem dagars-sjukdomen» kallas denna sjuka på vissa platser.

Brev komma nu något oftare än förr. Kanske blir det till slut en väldig flod, som kommer. Vi ha mycket att fordra! Inga svenska tidningar och nästan inga brev på nio månader, det gör ej så litet!

De hjärtligaste hälsningar till alla missionens vänner!

De första utexaminerade lärarinnorna från seminariet i Yuncheng.
Från vänster: *Aigo, Gingyung, Süchchwan.*

Från S. M. K:s tacksägelse- och bönedag.

Fredagen den 14 mars voro Svenska Missionens i Kina vänner åter samlade till sin årliga böne- och tacksägelsedag.

Mötet, som hölls å Hushållsskolan Margareta, var besökt av en talrik skara vänner. Sedan sången n:r 2 ur Uppåt sjungits riktade missionens ordf. överste H. Dillner några hjärtliga hälsningsord till de församlade och nedkallade Guds välsignelse. Med ledning av 1 Sam. 7: 3—13 gjordes därefter några tillämpningar med avseende på vår mission. Liksom Israel med Samuel reste ett Eben-Eser, så kunde vi med tanke på de gångna trettiotvå åren i S. M. K:s historia även denna dag resa ett Eben-Eser och säga: »Hittills har Herren hulpit». Segerkraften för oss låg i det offer, som vår store överstepräst Jesus Kristus frambar genom sin död på Golgata. Därigenom att Han övervunnit synden, djävulen och världen, bliver vår seger fullkomlig. Liksom Samuel ropade till Herren och blev bönhörd, så hava vi en överstepräst, som, sedan han framburit sitt offer, intagit sin plats på Fadrens tron och där lever alltid för att bedja för oss.

Sedan grosshandlare D. Westrell utfört en solosång, talade missionär N. Högman över Uppb. 5: 7—14. Det är det slaktade Lammet, som intar den centrala platsen i Uppenbarelsebokens himmelska syner. Johannes hör endast en ton genombrusa himlarna, nämligen: »Lammet är värdigt». I den sången finnes intet människoberöm. Det profetiska ordet låter oss se, hurusom denna tidsålder slutar i mörker och en fruktansvärd nöd, som trotsar all beskrivning. Men bortom denna tid se vi en annan tid, som inbryter i och med uppenbarelsen av den härliggjorde Frälsaren. I kraften av sin världsförsonaregärning på Golgata se vi huru Lammet tager bokrullen, bryter dess insegel och låter denna nya tid bryta in. Då brusar sången genom alla himlars himlar: »Lammet är värdigt». När vi nu samlats till missionens tacksägelse- och bönedag, må vi då giva Lammet all ära. Det är Lammet, som köpt människor åt Gud; missionen är ett fortgående resultat av den kärlek, som gav sig ut på Golgata. Lammet är värdigt att taga pris och ära och lov, Lammet allena.

Därefter uppläste missionär Högman Ledarekonferensens i Yuncheng hälsning till hemförsamlingen, vilken gjorde ett gripande intryck, och fogade därtill några ord om de känslor, som bemäktigade sig konferensens ombud den stund, då denna hälsning avsändes. På missionär Högmans förslag beslöts att sända en hälsning till församlingen i Kina genom missionär Stålhammar, som nu stod färdig att utresa. Vidare beslöts på överste Dillners förslag att sända en hälsning till de båda frånvarande kommittéledamöterna, rektor J. Rinman och godsägaren J. Hedengren, som på grund av sjukdom voro förhindrade att närvara, och sändes dem Sef. 3: 16—17.

Under aftonen anlände telegram från rektor och fru Rinman, d:r och d:man K. Bergh, Tranås, från vänner i Nerike genom godsägare Hedengren, från Kinakretsen i Norrköping genom överläraren Swartz, och från fru Tekla Tjäder.

Missionär G. A. Stålhammar, som den 17 mars skulle avresa från Stockholm till Kina, riktade nu till missionsvännerna några avskedsord. I anknytning till orden i Matt. 7: 7 framhöll broder Stålhammar vikten av att bedja, söka och klappa. Bönen hade varit det utmärkande för S. M. K., och

han belyste detta med erfarenheter både från hemlandet och från missionsfältet.

Härefter följde en stunds gemensam bön. Sedan intogs gemensam tésupé, då de närvarande även blevo i tillfälle att skaka hand med och bjuda farväl åt missionär Stålhammar. *Hbg.*

Från redaktionen.

"Den nuvarande ställningen i Kina". De artiklar, som under denna rubrik varit införda i Sinims Land, äro hämtade ur d:r Sherwood Eddys redogörelse för det honom anförtrodda arbetet i Kina. D:r Eddy är världsbekant för sitt evangeliska arbete bland Indiens och Kinas studenter. Underbara ting har han fått bevittna i Kina. Han torde som få äga sakkännedom rörande den nuvarande ställningen i detta land, varför vi särskilt vilja fästa våra läsares uppmärksamhet vid det han har att meddela.

Till Kina återvände, som på annan plats i tidningen meddelas, missionär Stålhammar, d. 22 mars. Vi bedja att få innesluta honom och hans familj i missionsvännernas förböner!

Ett efterföljansvärt exempel. Några bland vår tidnings vänner hava föranstaltat om prenumeration på Sinims Land för sjukhus, enslingar och fattiga, eller vänner, hos vilka de vilja göra missionen känd. Detta är en missionsgärning i dubbel bemärkelse. Det är med innerlig tacksamhet till Herren, vi tänka på all den kärlek, tidningens vänner ådagalägga, då de under personlig uppoffring av sin tid gå månget steg för den lilla missionsbudbärarens räkning. Skulle någon kunna och vilja följa ovan åberopade exempel, så är bästa sättet att verkställa prenumeration på närmaste postanstalt. Men prenumeration kan ock ske genom exp. om så önskas. Glädjande nog tillkomma alltjämt nya prenumeranter, men vi ha ännu rum för många helårsprenumeranter.

För S. M. K:s bedjande vänner.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN.

För de öppna dörrarne och de stora möjligheterna i Kina, sid. 75. För de nydöpta i Yuncheng, sid. 77. För missionär Stålhammars utresa, för hans familj, som stannar hemma, sid. 76, 80. För alla dem som hjälpa till med tidningens spridning, sid. 80.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Korset har främsta platsen i Guds rike. — Den nuvarande ställningen i Kina. IV. — Gustaf Adolf Stålhammar. — En avskedsstund. — Brevavdelningen. — Från S. M. K:s tacksägelse- och bönedag. — Från redaktionen. — För S. M. K:s bedjande vänner.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1919.

N:R 8. ÅRG. 24. 15 APRIL 1919. PREN.-PRIS 2: 25

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

"KORSET, ICKE SVÄRDET".

Av hovpredikanten, kyrkoherde *Fr. Hammarsten.*

Herren Jesus kunde icke göra sig förstådd av sina lärjungar. Han hade med hänsyftning på de svåra tider, som nu skulle avlösa de gångna, jämförelsevis lugnare, begagnat sig av ett bildligt talesätt: Den som nu har en mantel, han sälje den och köpe svärd. Detta fattade lärjungarna bokstavligt och framvisade tvänne svärd, som de hemligen undanstuckit i sina kläder. Det var så fullständigt lönlöst att söka klargöra vad det gällde, att Jesus blott svarade: Det är nog.

Vid betraktandet av Jesu lidande får icke lämnas ur sikte, hur ensam och oförstådd han i själva verket var till och med i den förtroligaste kretsen. Det är ju ett av de svåraste lidandena att icke vinna deras förståelse, som man högt älskar och med vilka man dagligen umgås. Gäller då denna bristande förståelse själva ens livsuppgift, den, för vilken man står redo att offra sitt liv, då måste det kännas mycket bittert.

Korsdöden var hemligheten i Jesu sändning och på samma gång något av det mest centrala i hans frälsareverk. Då han vid upprepade tillfällen sökte förbereda lärjungarna på denna tilldragelse, heter det, att talet var dem så fördolt, att de icke förstodo något av vad han sade. Likväl pekar snart sagt varje av de mera betydande förebilderna i gamla testamentet, påskalammet, kopparormen, offren o. s. v. på Messias försoningsdöd. Och om än ett stort antal profetior förkunna Messias konungadöme, så stå dock bredvid dem flera utsagor i profeternas böcker och i psalmerna angående korsdöden. Men det man icke vill tro,

det fattar man icke, och de förutfattade tankarna skymma sanningen. Korset är och förblir en förargelse och en galenskap för det mänskliga förnuftet. Månne icke detta skall räknas som ett ännu fortgående Kristi lidande?

Men ett förstodo de nämnda lärjungarna, nämligen att så som det gick deras Mästare, så gick det dem. Gick han under, då var det slut med dem, segrade han, så vunno ock de. Denna samhörighet med Jesus var det stora och härliga i deras liv, deras räddning under all villfarelse och räddhåga för lidandet. Jesus gick lidandesvägen, lärjungarna måste ock gå den; han bar sitt kors, de måste bära sitt.

Korset, icke svärdet! Det är här, som skiljovägen mellan denna världen och Guds rike begynner. Svärdet — slå sig fram, fostras, tuktas, utbildas efter självtagna grundsatser, hävda självlivet, endast utveckling under egen kraftspänning, eller korset — det naturliga jagets, köttets korsfästelse och död och födandet samt utbildandet av en ny inre människa under Guds Andes inflytelse! För dem, som i egen kraft kämpa för rättfärdighet, avlöper visst icke kampen utan lidanden; lika visst som för dem, vilka gå in under korset, föreligger en trons kamp. Men det bliver djupast sett vid ett antingen — eller: svärdet eller korset.

Vad Gud än rör vid, ingenting gör så ont, ingenting skriar så högt, som det av hans Ande sårade jaget. Det måste dock på korset. De flesta av livets vedervärdigheter härleda sig därav, att vi hava så litet av förståelse och vilja för denna Guds väg med oss. Svärdet svänges av mången oförskräckt Kristi stridsman, och de stå högt i anseende, som låta höra rasslet av korsade klingor. De må ock vara all heder värda. Men uppgivandet av sig själv och ingående i Kristi korsdöd till köttets fördärv är det största hjältedådet i den strid, som kämpas för Guds rike.

Gud, giv dina tjänare nåd att ingå i ditt lidande, så att din sak därigenom beredes framgång på jorden. Amen.

(Ur: »Under korsets skugga.»).

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

Av *Nath. Högman.*

XII.

"Immanuel — Gud med oss!"

I det föregående hava vi sett, huru Ahas i det avgörande ögonblicket vek av från trons väg och fördärvade sin själs anknytningspunkter till ett liv i tro.

Följd av krypande hovmän och präster samt den stora massan av sitt folk, intog han en ställning, som icke kunde täckas Gud, 2 Kon. 16: 5 f., 2 Krön. 28: 1—6, Ebr. 11: 6.

Han *ville* ej komma nära Gud. Han fruktade detta, ty han insåg, att detta skulle blotta det inre avfallet i hans hjärta. Det tecken, som erbjudes honom, avböjer han.

Då giver Gud själv ett tecken. Israels stolta ek skulle nu, som en följd av folkets otrohet och synd, avhuggas och allenast en stubbe lämnas kvar. Men av den stubben skulle komma en helig säd, kap. 6: 13, en åt Gud bevarad kvarleva. En jungfru av denna kvarleva skulle bliva moder till den kommande Konungen, Immanuel, Fridsfursten, Telningen av Isais avhuggna rot.

Men dessförinnan skulle det otrogna folket få genomgå lidandets ugn, en obönhörlig följd av den ställning, de intogo. Detta beskrives profetiskt i 7: 14—25.

I allt detta dystra framtida mörker lyser Immanuels namn som en stjärna i natten. Omkring honom fylka sig de trogna. Det tecken, som skulle givas dem, var ingenting mindre än Messias födelse. När bibeln först förutsäger Messias födelse, är det som »kvinnans säd», sedan som »Abrahams säd», därefter, att han skulle komma från Juda och från Davids hus. Här utsäges, att han skulle födas av en jungfru. Det ord, som i våra nya biblar finnes översatt med: »den unga kvinnan», är från det hebreiska ordet 'alma' — som av Septuaginta återgavs med parthénos, det grekiska ordet för jungfru. Det är detta, som citeras i Matt. 1: 23. Då kritiken här varit mycket verksam för att bortförklara denna förutsägelse om Messias gudomliga börd, torde det vara av intresse att erinra om, att det hebreiska ordet 'alma', som här förekommer, även användes på följande ställen: 1 Mos. 24: 43; 2 Mos. 2: 8; Ps. 68: 27 och Hög. vis. 1: 3, och att det på alla dessa ställen användes om »jungfrur».

Den trogna kvarlevan.

Från denna tidpunkt synes profeten ha begränsat sin verksamhet till en mindre skara troende själar. 8: 1, 16, 17, 18. Här erbjuder sig en märklig jämförelse med Jesu egen verksamhet. Det kom till en punkt i Jesu verksamhet, då han begränsade sig till sina lärjungar och då han talade till folket endast i liknelser.

Man får ett begrepp om profetens verksamhet bland dessa sina lärjungar, om man studerar det 8 kap. Först beskriver han den sig hastigt närmande straffdomen, 8: 1—8.

Sedan skildrar han den sanna trosställningen. Detta hans budskap kan sammanfattas sålunda: »Frukta Gud men frukta icke någon fiende!» »Så skall han vara eder en helgedom», 8: 9—16. Helgedomen i Jerusalem, brännofferaltaret, den heliga mötesplatsen med Gud, hade Ahas fördärvat, (se föregående artikel) men detta skulle icke kunna omintetgöra, att den trogna kvarlevan ännu skulle få stå i gemenskap med Gud.

Slutligen höra vi i 8: 16—18 trons vissa bekännelse.

»I själva verket var det denna trofasta minoritet inom folket, som genom tiderna skulle bevara uppenbarelsen. Utan den skulle det ha gått med Juda på samma sätt som med Israel, dess folk med alla sina heliga minnen och framtidslöften skulle spårlöst ha uppslukats i folkhavet. Guds frälsningstankar och mänsklighetens framtid berodde, mänskligt sett, därpå, huruvida denna kvarleva skulle låta sig bevaras av Gud.

Det är ej svårt att förstå, hur Jesaja måste ha älskat dessa Guds trogna, som, ensamma mitt i ett liknöjt och sovande folk, ville lyssna, då »Herren, Herren talar». I dem skulle ju en gång bortom den yttersta nöden hans älskade folk återuppstå till en härlig framtid.»

BREVAVDELNINGEN

Ögonblicksbilder från Honanfu.

Missionär Rickard Andersson skriver från Honanfu:

Vi hade glädjen att få ha våra vänner Folkes hos oss i Honanfu nära en hel månad. Under denna tid hade jag förmånen att få göra en resa i södra delen av vårt distrikt i sällskap med broder Folke. Yttersta punkten av vår resa var staden Song-hsien. Jag har under lång tid haft i tankarna att besöka denna plats men alltid blivit hindrad. Det är en mycket vackert belägen stad. Hela vägen dit går genom en fruktbar floddal, späckad med hundratals stora byar och köpingar.

Målet med vårt besök i Song-hsien var att se oss om efter ett hus för att kunna öppna utstation där. Vi ha under flera år arbetat här och sått livets ord genom tältpredikan och bokspridning, men för att kunna tillvarataga den skörd, som börjar spira upp, är det nödvändigt, att vi ha en plats att samla de kristna på. Två av våra bokspridare, samt ett par evangelister, mötte oss där. Då vi gingo ut på gatan för att predika för de skaror, som voro samlade till torgdagen, hade vi knappt hunnit stanna utanför en butik förrän ett par, tre affärsmän kommo till oss med bord och stolar samt te, och då vi återvände till värdshuset, där vi bodde, kom en annan och bjöd oss in i sin butik för att få samtala. Han bjöd oss dessutom på te och mycket fin konfekt. Det menas dock ej, att dessa män voro frälsningssökare, men det visade, att de voro vänligt stämda gent emot oss och mot evangelium och detta är mycket att vara glad åt och tacksam för. Vårt hopp är ock, att de en dag må söka vägen till livet och finna den.

Det var söndag den dagen, då vi voro i Song-hsien, och vi kommo överens om att bjuda våra medhjälpare på en enkel middag, bestående av bröd, kött och degstrimlor. Vi åto alla med god aptit, utom en, Wang Tien-ding. Han rörde ej vid brödet och köttet, och det syntes, som om degstrimlorna i hans skål ej heller förminskades. Jag frågade honom då: »Är ni ej riktigt frisk»? »Jo», sade han, »det är jag». »Men varför äter ni ej då»? »Jag har just ingen matlust», sade han. »Ni känner tydligen ej till Wang Tien-dings praxis på söndagarna», inföll bokspridaren Cheng. »Han går alltid ensam ut i marken varje söndag och fastar och beder». »Huru kommer det sig»? frågade vi Wang Tien-ding. »Jo», sade han, »jag känner, att detta ger mig en alldeles särskild kraft emot frestelserna, tager bort mycken oro och ängslan för detta timliga livet och giver mig glädje i att tjäna Gud». Jag visste förut, att Wang Tien-ding var ett helgon, och det i ordets bästa och djupaste mening, men jag blev ändå glatt överraskad, ty detta var ett drag, som jag ej visste om i denne helgade mans liv. O, att vi hade många sådana!

Genom en kär väns gåva ha vi nu äntligen fått ett lämpligt hus i I-iang, där vi arbetat under stora svårigheter i flera år. Jag gjorde en extra resa dit för att meddela församlingen, att Herren hört våra böner och givit dem hjälp. »Men», sade jag, »nu få ni lov att taga nya tag själva, ty ni få dessa medel endast som ett lån, vilket ni årligen måste avamortera, så att vi om några år ha summan åter för att börja på annan plats.» Jag berättade för dem en liten del av den väns historia, som givit detta offer, och det förfelade ej sitt mål.

Diakonen Ren steg upp och sade:

»Aldrig har jag haft mycket, men det lilla jag haft, har jag hållit hårt om. Herren har bestraffat mig för detta, och för några dagar sedan var det som om jag hört en röst säga till mig: 'Tänk om Gud lade sin hand på dig, på din hustru, på din son, eller på din sonhustru och de bleve sjuka, så att du finge giva ut en hel del pengar på läkare och medicin, huru skulle du kunna hålla igen då?' Herren har lagt på mitt hjärta att giva 10,000 kasch», (f.

Gatukapellet i Honanfu
(med sovrum för skolgossarna ovanpå).

n. omkring 15 kr.) »och här äro de. Jag vågar ej behålla dem en dag längre, ty satan frestar mig så och säger: 'Du har ej råd att giva så mycket', men med Herrens hjälp har jag vunnit seger».

De troende i I-iang äro ej många, och de flesta av dem äro fattiga, men de samlade ändå ihop 45 kr. den dagen till det nya huset.

Just nyligen ha vi genomgått en mycket prövande erfarenhet, vilken jag dock är viss om skall leda även den till Herrens ära och till hans rikes framgång. En av våra sökare i Ien-si har en flicka på 13 år, vilken som liten blivit förlovad i en hednisk familj. Då nu föräldrarna blivit troende och även flickan själv, löste de hennes fötter och ämnade sända henne i skola i höst. Då hennes blivande svärfar fick höra detta, kom han för att taga flickan med våld till sitt hem. För att undkomma detta, sände fadern iväg flickan till Honanfu. Då hennes blivande svärfar fick kännedom om detta, tog han först en bror till flickan och band honom samt drog bort med honom till sin by, där de just spelade teater. Här drogo de omkring gossen, som också är en kristen, och sade: »Här skola ni få se på en Jesusbekännare.» Efter två dagar släppte de gossen lös och togo fadern. De bundo honom med ett groft rep och hängde honom mellan himmel och jord i nära tre timmar, under det att de slogo och skymfade honom på det nesligaste sätt. Omsider blev han lössläppt och hela familjen flydde till Honanfu.

Vi ha ständigt svårigheter i vårt arbete på grund av dessa barnförlovningar, ty nästan i varje hem finnas flickor, vilka blivit förlovade som små, och då föräldrarna och barnen själva komma till tron, så uppstå dessa svårigheter. I många fall lyckas vi åstadkomma medling på så sätt, att de blivande svärföräldrarna få lova att ej binda flickans fötter, att hon före giftermålet får komma i skola, om hennes föräldrar så önska, att vigseln får ske på kristligt sätt och att de ej hindra flickan att bevista gudstjänsterna, sedan hon kommit till hemmet. På detta få de lämna skriftlig förbindelse.

I ovan nämnda fall var det ej möjligt att komma till någon uppgörelse, utan vi fingo lov att taga saken inför

myndigheterna, och den är nu avgjord så, att förlovningen upphävdes, och flickan är fri. Då mandarinen skulle avkunna dom i detta mål, frågade han flickan, huru gammal hon var och så vidare. Sedan frågade han: »Har din far sökt ett annat hem åt dig»? »Nej». »Söker han nu ett annat hem åt dig»? »Nej». »Men du kan ej förbli ogift, och vem skall du tillhöra, när allt kommer omkring»? Då svarade hon mycket frimodigt: »Jag skall tillhöra Jesus». »Det är nog», sade han, »du får avlägsna dig från domsalen».

Med anledning av vad hennes far och bror fått lida, gjorde vi ingen hemställan om straff, utan de togo detta lidande såsom för Jesu skull, och jag har flera gånger hört dem tacka Herren, att de aktats värdiga att lida detta, och de ha burit förföljelsen med mycket tålamod och ståndaktighet, vilket gjort oss stor glädje.

Då denna förföljelse uppstod emot denna familj, sade de andra kristna där nere: »Låt oss 'taga hämnd' på denne fiende genom att predika evangelium i hans by en hel vecka», och detta satte de också i verket, »utan att i något skygga tillbaka för motståndarna».

*

En missionsresa bland bergen.

Kära vänner! Guds frid!

Då jag för någon tid sedan hade förmånen att få resa med min fader till Shansi, den provins där jag är född, blev jag även i tillfälle att göra en predikoresa tillsammans med missionär Henrik Tjäder uppåt de berg, som ligga söder om Yhsiang åt Gula floden till. Vi begåvo oss iväg tidigt en måndagsmorgon. Vårt sällskap bestod av pastor Ching samt en bokförsäljare, som skulle sprida uppbyggelseskrifter och några bärare, som buro vårt bagage, ty riddjur kunde ej komma fram bland bergspassen. Vägen var verkligen brant. Än slingrade den sig på de mest oväntade ställen upp för tillsynes otillgängliga klippsprång, än följde den en dalgång utefter en liten lekande bäck, än gick den genom åkrar, som bergfolkets flit skapat på högslätten. Att även kineserna själva ansågo dessa stigar nästan farliga att färdas — och detta är otvivelaktigt fallet vintertiden, när snö och is gör foten mindre säker — bevisas bäst av de namn de gåvo somliga av dem. Det var underbart vackert däruppe bland molnen och vi njöto mycket av det sköna naturscenerier. Vi hade dock en större uppgift än att blott beundra landskapet; vi voro ute för att förkunna den Allsvåldiges förundransvärda glädjebudskap till ett syndbelastat folk. Överallt blevo vi vänligt och gästfritt mottagna; under två dagars tid besökte vi omkring tio byar bland bergen. Sedan de tre av oss, som kunde tala detta svåra språk, missionär Tjäder, Ching och bokförsäljaren predikat en stund för folket i den första byn, till vilken vi ankommo, fördes vi upp på ett loft, som var invigt till minne av en helig man med stor lärdom, vilken levat en gång i tiden och nu värdades som en byns skyddspatron. I rummet stod hans fädernetavla m. m. Vi besågo först allt och trakterades sedan av det vänliga folket med te och valnötter. Första natten sovo vi i en annan by i en loge. Vi lågo på medhavda tältsängar — jag hade fått låna en — och kineserna i halmen.

Överallt voro människorna mycket mottagliga. På en del ställen var det första gången som evangelium predikades. Svårigheten var, att så få voro läskunniga, och då man på en liten stund omöjligt kan hinna med att inpränta så mycket av Guds frälsningsnåd, är det svårt att få några varak-

tiga resultat. Men Herren kan ju göra allt. Andra dagens kväll kommo vi till en by, som låg ungefär på högsta bergsryggen och endast en halv mil från Shui-yu, den plats där så många av våra syskon i somras funno en välbehövlig vila och vederkvickelse undan den tryckande hettan på missionsstationerna. Sedan ordet blivit förkunnat för folket där, funno vi den natten skydd och vila i ett tempel. Här var det riktigt kyligt frampå natten så högt uppe bland bergen, som vi nu voro.

Följande morgon anträddes återfärden nedåt slätten. På middagen ankommo vi till ett buddistkloster, som vi tänkte taga till vårt huvudkvarter och nattlogi. Där lämnade vi alltså sakerna och gingo till en angränsande stor by för att där förkunna evangelium. Vid återkomsten till klostret funno vi »abboten» återkommen hem från staden. Denne var nämligen ofta inne för att se till sitt »apotek» därstädes. Han var en jovialisk och fryntlig man, som med stor vänlighet mottog oss, lyssnade med beredvillighet till vårt budskap och i samtal t. o. m. försvarade kristendomen. I klostret voro även två prästlärlingar, en av dem på genomresa. Han hade fått sin första invigning: nio hål inbrända i huvudsvålen med ett glödgat järn och var nu på vandring snart sagt genom hela Kina för att besöka buddismens heliga platser, innan han kunde få full prästvärdighet. Han verkade mycket allvarlig och syntes ta sin religion på allvar. Jag talte lite med honom med mitt ännu mycket begränsade ordförråd och gav honom en skrift. Arma människa! Om Gud hade kunnat öppna hans ögon för evangelii sanning och vinna honom för sitt rike! Dessa präster, som äro pliktiga att leva i celibat, rekryteras ur det fattigaste folkets led, ofta därigenom att mödrar som ej ha råd att uppföda sina gossebarn lämna dem åt kloster.

På natten sov jag i ett rum, där det fanns en avgudabild, jag tror den föreställde »den tillkommande Budda» — buddismens motsvarighet till Kristi återkomst — och väcktes plötsligt av ett ljudeligt ringande från klostrets stora klocka och tonerna av en sång till avgudarnes ära. Var det en mässa för en död, förnäm man, som givit pengar till templet för att prästerna skulle fribedja hans själ från buddismens skärseld? Kanske. Men ett är säkert, detta var även ett av hedendomens omedvetna ångestrop efter evangelii frälsning. Må då Gud ge oss, hans tjänare, mod att ej förtröttas att hålla lampan klart brinnande, att en hoppets stråle måtte nå alla dessa i mörker trevande och famlande, arma människosjälar.

Nu är jag i Honanfu och arbetar med språket. Jag kan ej deltaga så mycket i direkt missionsarbete, men har dock en och annan gång en bibelklass med pojkar från stadens skolor. Vad vi här i Honanfu särskilt lida av är brist på utrymme för verksamheten. För att råda bot därpå måste missionärsbostaden flyttas från skolan och kapellet, och då det är dyrt att skaffa tomt inom staden och det även från andra synpunkter är bättre att ha den utanför staden, hoppas vi, så snart Gud ger tillräckliga medel, att få börja med byggandet därav.

Julen är nu snart här. Hoppas då, v. G., få resa upp till Kikungshan för att tillbringa högtiden tillsammans med mina kära.

Med många hälsningar till alla de kära vännerna!

Eder i Herren tillgivne

Torsten Folke.

Honanfu nov. 1918.

*

»Blommor som blomma i stormen».

Fru Bergling skriver från Hoyang:

Vi äro ännu i rövarsoldaternas händer. Två månader och fyra dagar ha de nu varit i staden, men stunden närmar sig, då Herren sänder räddare till detta arma, förtryckta folk. Regeringens trupper ligga redan framför Hoyang. Den 12 d:s begynte de gå över Gula floden vid Umen Keo, 30 km. från Hancheng. De komma från tre håll. En stor skara äro de. Men för oss som vänta komma de ytterst långsamt. Rövarna tvinga folket, som de förtrycka, att gräva löpgravar åt sig på stadsmurarna. Ännu är det tyst, trots att regeringstrupperna äro så nära. Oaktat sin ringa numerär hålla rövarna ännu staden. Både vi och regeringstrupperna hade väl väntat, att de skulle ha flytt i natt. Folket äro så förskrämda, att de ville helst se rövarna fly utan att inlåta sig i strid med regeringstrupperna, men det ser ut som om krig vore nödvändigt. Vi ha huset fullt av kvinnor igen samt en massa barn, så att det är nästan för livligt omkring oss. I dag är här så mycket folk, att flickskolan och alla unga, omkring 50, måste hava möte (»stormöte») på Esters gård. Detta möte är särskilt för kvinnor. Kapellet är ändå fullsatt. Vi äro mycket glada häröver. Ester och jag har nu fått så många nya vänner i staden, som vi gå och besöka. Vi ha bett för detta hårda Hoyang. Nu har Herren själv genom nöden öppnat dörrar och hjärtan för oss, som vi hålla på att förbereda för Jesus själv. Vi hava i dag tillsammans läst om en blomma i Afrika, som blott blommar i stormen. Trots nöden äro vi tacksamma till Gud för Hans underbara svar på våra gemensamma böner. I byarna hålla rövarna på att tillfångatagа folk, för vilka de sedan kräva lösen. Vi ha en fru här med 4 barn, av vilka rövarna utpressat 3,000 täls (omkring 9,000 kr.) Några i denna familj hade begynt att på allvar söka Gud innan detta hände.

25 nov. Gud ske lov! Rövarna lämnade staden kl. 12 i natt. Först härjade de och pressade ut pengar och togo tio av stadens män och fordrade en stor lösesumma för dem. Dessa kunde ej anskaffa detta. De kommo hit och lågo på knä i gästrummet inför diakon Liu och ville att Robert skulle låna dem pengar. Vi ägde icke så mycket pengar som behövdes, och Liu träffade ej Robert. Han var på mitt rum och skrev. De ville att vår unge evangelist Ki skulle gå i borgen, men han ville ej. Det oaktat togo de honom med sig. Må Herren hjälpa härutinnan! Om en månad skola pengarna ut. Vi visste ej om det hela förrän i dag. Rövarna hade härjat vilt, innan de redo bort. O, vad vi voro glada vid frukostbordet över att dessa plågare voro borta! Efter morgonandakten togo vi oss alla sex fritt och gingo runt på stadsmuren i det härligaste solsken. Vi njöto riktigt av denna tur. Löpgravarna voro färdiga, likaså kanoner med krut. Vi trodde, att vi skulle kunna få se hären komma, ty den var blott en halv mil härifrån. Ännu är den icke kommen, och kl. är över 4 eftermiddagen. Vi vänta den dock i dag. Sedan gingo vi igenom staden. Glada människor voro ute överallt, alldeles såsom på en *stor festdag*. Alla voro glada över att dessa onda människor hade lämnat oss. Hela staden tar en extra fridag i dag. Kvinnorna ha nu gått till sina hem. Blott fyra av dem och några barn äro ännu kvar här och ett par i skolan. Ester har varit sa jublande glad i dag, dock tyckte hon, att dessa plågare sluppo för lindrigt undan. Maria Berg, Martin Lindén, ja, vi alla voro så glada, så att Robert satt och log åt oss. Lille Rudolf är även glad och snäll.

Medarbetare i Herren.

Gruppkort, taget i Mienchih vid Ding Li Mei's besök i mars 1917. 1. Diakon Jo i Jongnings förs., 2. Diakon Djinn i Mienchih, 3. Evang. Wang Hong-san i Mienchih, 4. Äldste Wang i Lotusdammen (Mienchihs distrikt), 5. och 6. Fru och diakon O (Jongnings förs.). Fru O är fridstiftarinna bland flickorna i Mienchih flickskola. Diakon O har sitt hem i Jongning, alltid plikttrogen vid

23 22 21 20 19 18 17 16
11 10 9 15 8 14 7 13 6 12 5
4 3 2 1

nattvardsmötena i J. landsbygd. 7. Kolportör Niu i Lingpao, 8. Ding Li Mei, »Shantungs apostel.» 9. Wang En-chao, lärare i Mienchih gosskola, son till n:r 3, 10. Äldste Rdao i Mienchih, nu hemma hos Gud. I hans rum stod skrivet på väggen: »Det är blott Jesus man ej kan undvara». Han var en av de f. d. konfucianer, som Jesus fått helt hand om. 11. Kolportör Altarrökelse, numera elev i Hungtungs 2-åriga bibelskola. 12. Bibelkvinnan Li i Mienchih (Ida Ringbergs); hon beder för sjuka så att de bli alldeles friska; likaså gör n:r 6. 13. Läraren Dong i Mienchih mellanskola; från och med februari 1918 i Honanfu. 14. Evangelist Hsü i Jongnings stad. 15. Läraren Goå i Mienchih flickskola, 16 och 17 Ida och M. Ringberg, 18. Kolportör Mao i Ling-pao, 19. Evangelist Rdao Rong-dao, bor i Mienchih, arbetar i På-tå, 20. Kolportör Iang Fa-rong (Mienchih). 21. Rdao Tsï-hann, lärare i kinesiska i Mienchih gosskola, 22. Diakon Hann Tsï-fann, 23. E. O. Beinhoff.

Bönhörelse.

Missionär C. J. Bergqvist skriver från Honanfu d. 2 nov. 1918:

Det har såtts så mycket ädelt säde här överallt, att om Guds Ande blott komme in i hjärtana, skulle vi få en

härlig skörd. Det är så många som hört evangelium och känna till »frälsningens första grunder», men de hava inte tagit steget fullt ut. Om Guds Ande rörde kraftigt vid dessa och de blevo frälsta, skulle de troendes antal mångdubblas. Många, alltför många äro dock de, som på frågan: »Har ni hört evangelium förut?» svara: »Nej, jag har aldrig hört det förut». Då känner jag mig, som om jag ville slita alla band och bojor, som språket ännu belägger mig med, och skynda ut på vägar och gärden för att förkunna evangelium. Vårt stora behov, det mest trängande av alla, är: dugliga, andefyllda kinesiska medhjälpare. Arbetet skulle kunna bedrivas mycket kraftigare, och *många* fler skulle kunna vinnas för Kristus, om det funnes flera infödda, trogna, Gud hängivna och med nödtorftig utbildning rustade arbetare.

Jag hoppas nu, att min lärare under sista tiden jag var i Yuncheng i fjol, herr Cheng, skall bli en trogen arbetare i Herrens vingård. Jag har ej velat skriva något om honom förut. Men nu kan jag med jubel och tack till Herren meddela, att han är en varm kristen. Hans namn var ibland böneämnena i fjol. Jag är säker om, att många båda innerligt om hans frälsning. Deras böner äro hörda. Ja, låt mig säga det så personligt som möjligt: Edra böner äro hörda! Nu få vi tacka gemensamt, såsom vi bedit gemensamt!

Herr Cheng visade både i ord och vandel, att han ville tro på Herren, redan innan jag reste från Yuncheng. När missionär Berg kom åter från Sverige, lät herr Cheng inskriva sig i sökarnas klass. Och nu i höst mottog han dopet och förenades med församlingen där i Yuncheng. Han sade till mig i våras: »Mitt hjärta är brinnande varmt för Kristus». Måtte nu Herren få fostra honom och fylla honom med ett rikt mått av sin Ande. Och måtte Herren också benåda honom med sin kallelse till att söka vinna sina landsmän för Kristus.

Här ute i vårt distrikt i en stor by är det en man som heter Loh. Han är icke blott byns förnämste man utan har även en slags officiell ställning som styresman över byn och landsbygden vida omkring. I sin by, som bär hans namn, har han upprättat och vidmakthåller en stor fullständig folkskola. Genom sitt intresse för bildning har han kommit i beröring med missionen. Men han har varit en riktig ateist, har trott varken på Guds eller själens tillvaro. Genom en bok, som br. Andersson skänkt honom, med vittnesbörd av ett antal av Kinas förnämsta framstående kristna män om kristendomen, och genom att läsa bibeln har han nu kommit så långt, att han för några veckor sedan förklarade här, att han trodde både på bibeln och Gud och Kristus och att han snart helt skulle bli en kristen. Han är nu ett av våra stora böneämnen. Hjälp oss att bedja för honom!

De tyska missionerna i Kina.

Förlidet år innehöll denna tidnings första septembernummer en allmän statistisk överblick över de 26 tyska evangeliska missionernas läge hösten 1917. Då särskilt de tyska *Kina*-missionerna äro av intresse för Kinas missionsvänner i vårt land, lämnas här några uppgifter om dessa missionsarbetsfält och läge, huvudsakligen hämtade från »Allgemeine Missions-Zeitschrift».

Efter Kinas krigsförklaring i aug. 1917 blevo dessa missioners läge avsevärt försvårat. De tyska konsulerna utvisades, missionärerna ställdes under det kinesiska rättsväsendet och under provinsmyndigheternas uppsikt samt förbjödos att företaga resor. I

den tyskfientliga pressen utsattes de för bittert förtal och man spred dessa publikationer även till minsta by på deras arbetsfält. Därtill kom att det under sommaren 1916 utbrutna inbördeskriget under följande år gick fram över de viktigaste av dessa fält. Under sådana förhållanden fanns det många anledningar till att det i Kina så lätt uppflammade främlingshatet skulle blossa upp mot den tyska missionspersonalen. Herren hade dock beslutat annorlunda. Befolkningen på arbetsfälten undandrog icke de tyska missionärerna sin aktning och sin sympati och de kinesiska ämbetsmännen genomförde med mycken hänsynsfullhet mot dessa missionärer de av regeringen utfärdade bestämmelserna.

Låtom oss nu kasta en blick på varje särskild mission, dess fält, arbete och läge. Vi börja då i södra Kina, där den tyska Kinamissionen har sina förnämsta arbetsfält. I kustprovinsen Kwangtung arbeta *Baselmissionen*, den *Rhenska missionen*, *Berlinmissionen* och den lilla *Kielmissionen*. Dessa missioners verksamhet i Kina daterar sig från åren 1846, 47, 50 och 97. De tre förstnämnda missionerna arbeta i östra och norra delarna av provinsen, huvudsakligen bland den Hakka-talande befolkningen, Kielmissionen däremot längst bort i väster. *Baselmissionen* är den största och bäst organiserade med 20 huvudstationer och ett väl utbildat skolväsen. För åren 1914 och 1917 var antalet skolor respektive 134 och 119 och antalet lärjungar 5,213 och 4,425. För samma år var antalet döpta (vuxna) 795 och 905 samt antalet församlingsmedlemmar 11,056 och 11,965. Minskningen i skolornas och lärjungarnes antal lär till stor del hava berott på mindre tillgång på medel under krigsåren. Tillväxten i församlingsmedlemmarnas antal synes vara ett bevis på arbetets livskraft under ogynnsamma förhållanden. Trots världskriget har tryckningen av den utav Baselmissionären Schultze utförda översättningen av bibeln till Hakka-språket i Shanghai kunnat åvägabringas under medverkan av Brittiska bibelsällskapet.

Den betydligt mindre *Rhenska missionen* har lidit men av världskriget. Flera av dess arbetare förhindrades av detsamma att återvända till Kina och tre nyutkomna råkade i japansk fångenskap vid Tsingtaus erövring. Därför har endast tre av missionens sju huvudstationer varit besatta med utländsk personal och två av dem endast nödtorftigt. Skolarbetet har endast kunnat fortgå på två platser och med ett fåtal elever.

Särskilt svårt har *Berlin-missionen* drabbats. Dess arbetsfält i Kwangtung räknar 13 huvudstationer, som ligga långt skiljda från varandra och missionens verksamhet är mindre koncentrerad på församlingsvård än på evangelisering. Redan före kriget var missionspersonalen starkt förminskad och den har under detsamma lidit flera förluster. Revolutioner och inbördes krig skakade provinsen under 1916 och nästan alla missionens stationer voro under någon tid skådeplats för strider. En av dem, den i Naschyang, föll då offer för de vilda horderna. Oaktat allt detta har missionsarbetet delvis kunnat fortgå. Berlinmissionen har även ett litet arbetsfält med tre huvudstationer i provinsen Shantung. Sedan japanerna efter erövringen av Tsingtau hunnit återställa ordnade förhållanden, har Berlinmissionen fått åter upptaga sitt arbete och har t. o. m. kunnat bygga och inviga ett nytt kapell i Kiautschu. Beträffande Kiel-missionen i västra Kwangtung föreligger icke några uppgifter om dess arbete eller dess läge. Den begynte ar-

betet 1896 och har haft 3 stationer. Följande tyska missioner, *Liebenzell-missionen, Bremer-Kina-alliansmissionen, Tyska kvinnors mission* och *Friedenshorts diakonissmission,* arbeta i förbindelse med Kina Inland-missionen, och deras arbeten hava därigenom rönt flera lättnader under världskriget och sistnämnda missions ledare, Mr. Hoste, lyckades utverka tillstånd att få förse de tyska missionärsfamiljerna med penningar och varor oberoende av förbudet för affärsförbindelser med tyskar.

Liebenzell-missionen arbetar i prov. Hunan. Som denna prov. varit huvudskådeplatsen för inbördeskriget, så har än den ena än den andra av missionens stationer fått dela de lidanden, som kriget medfört. Däremot hava de kinesiska ämbetsmännen icke lagt hinder för missionärerna att besöka bistationer och predikoplatser. Att antalet av sådana växt under krigsåren likasom antalet församlingsmedlemmar anger att ifrågavarande mission kommit relativt lindrigt igenom denna tid, om vi bortse från rövaröverfallet på dess station i Yüanchow, då två av dess kvinnliga missionärer illa skadades och från de nedbrutna arbetskrafter, som orsakats av själsspänningen under de borgerliga striderna. Liebenzell-missionen inträdde i Kina 1899 men dess arbete i Hunan begynte något år senare. Nu har den 12 huvudstationer, omkring 60 utländska arbetare, 49 skolor och en läkarmission i Hunkiang med hospital och klinik, men ännu icke något seminarium för utbildning av infödda medarbetare.

Bremer-Kina-alliansmissionen arbetar i prov. Chekiang och Kiangsi och har 5 huvudstationer i varje provins samt 36 utl. arbetare. Den inträdde i Kina 1889, och har under krigsåren kunnat i stillhet fortsätta sitt arbete.

Tyska kvinnors mission och *Friedenhorts diakonissmission* hava var och en fyra kvinnliga arbetare, den förstnämnda i staden Shanking, prov. Szechwan och den sistnämnda i staden Tatingfu, prov. Kweichow. Om dessa missionsföretag föreligga inga uppgifter.

Beträffande övriga tyska kinamissioner kan endast nämnas att *S:t Christchona pilgrimmission,* som inträdde i Kina 1895 och under flera år stod i förbindelse med Kina Inlandmissionen, arbetar i prov. Kiangsi på tre huvudstationer och har under världskriget fortsatt sitt arbete i stillhet. *Allmänna evangeliska protestantiska Missionsföreningen* har kunnat återupptaga sitt skolarbete i Tsingtau, sedan lugn och ordning lär inträtt efter stadens erövring av japanerna.

Den verksamhet som *Berlins kvinnomissionssällskap* och *Tyska missionen bland blinda kvinnor i Kina* utövat i Honkong och i Kowloon måste upphöra kort efter världskrigets början.

Av den nu gjorda översikten framgår, att världskriget verkat hämmande men ej upprivande på den tyska Kinamissionen. Herren har vakat över sitt verk, och Kina Inland-missionen har härvid fått vara hans tjänare. Den insats i Kinas evangelisering, som gjorts av sådana män som R. Lechler, F. Genähr, doktor G. Faber, pastor P. Krantz och andra tyska missionsarbetare, är ett minnesmärke, som inga krigsvapen eller fredskonferenser kunna nedriva. Om vi bygga på Kristusgrunden med sådant material, som uthärdar den kommande dagens eld, skall verket bliva bestående genom Hans kraft, som inspirerat det. Och det tro vi även gäller om den tyska Kinamissionen.

—*n.*

Från hemlandet.

Det känns som en stor förmån att, i dessa tider, då Guds Ande mäktigt verkar i vissa delar av vårt land, få vara ute och resa. På de platser — nära ett 20-tal — som fröken Burén och undertecknad under februari månad fingo besöka, förnams nästan utan undantag en stor mottaglighet för Guds ord. I Hvetlanda och Skillingaryd pågick väckelse och det var en gripande syn att på sistnämnda plats se det stora missionshuset därstädes fyllt av till största delen unga, som nyss fått frid med Gud. I Värnamo, Eksjö och Skärstad kändes det ock synnerligen varmt — i Skärstad har ock en väckelsens vind senare börjat blåsa, — »begynnande på Guds hus», skrives det därifrån.

På en del platser hade vi, jämte de offentliga mötena, särskilda missionsstunder för barn, så i Ljungby, Huskvarna och sist i Norrköping, där K. F. U. K:s rätt så rymliga lokal en kväll till trängsel fyllts av en ivrigt lyssnande skara. I Eksjö, Ljungby, Hvetlanda, Värnamo, Skärstad och Styrestad hade ock symöten anordnats och vid sådana ges alltid tillfälle att komma varandra närmare, än då man endast möts vid offentlig sammankomst. Tacksamt minnas vi så många kära sammanträffanden under sådana stunder med vänner, som under t. o. m. flera 10-tal av år troget stått med i arbetet för Kina. Tack, kära systrar, för allt av kärlek och intresse, som både vi och Kina fått!

Månget dyrbart offer för Herrens rikssak hade vi glädjen få mottaga och från *varje* plats föra vi med oss minnet av stor gästfrihet och kärleksfullt mottagande.

I Eksjö besökte vi en nära 90-årig Herrens tjänarinna, som under en lång följd av år stått som Herrens skaffare för S. M. K:s behov. Nu var kroppshyddan bruten, ja, ända därhän att man ej kunde förstå, hur hon kunde reda sig utan ständig vård, men hennes själsliv var starkt och kraftigt och i en brinnande bön, med nästan profetisk klarhet över sig, utgöt hon sitt hjärta inför missionens Herre, anbefallande verket och — verktygen på nytt i Hans allsmäktiga händer. Det var en oförgätlig stund.

Även på andra platser träffade vi samman med grånade kämpar i Herrens tjänst, som det kändes särskilt dyrbart få möta. Gamle, käre »Morfar» i Käringstorp, nära 90-årig även han, men i sin fulla kraft ännu — om vardagarna vid hyvelbänken, om söndagarna alltjämt, som i ungdomens dagar, ledande söndagsskolan på orten. Hans verkstad syntes oss som en helgedom. »Gud bor därinne.»

Och så missionens mångårige, trogne vän i H., broder O., som spritt vår tidning och ömmat för missionen nästan alltsedan dess början! — Vi tacka Gud för alla dessa Hans vänner, som intill ålderns dar »skjuta skott och grönska».

»Se, jag kommer snart och min lön med mig», säger Herren. Gud, uppväck och fostra sådana som kunna upptaga dessas mantel, när Du hämtar dem till Dig!

Inez Bölling.

*

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

För de troende i I-ang och deras offervillighet, sid. 85. Om nåd och kraft för Herrens vittnen i arbetet, sid. 87. »Blommor som blomma i stormen», sid. 88. Dugliga, andefyllda kinesiska medhjälpare, sid. 90. För läraren Chengs omvändelse, sid. 90. För missionsvänners kärleksbevisning och understöd, sid. 93.

REDOVISNING

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina», under mars månad 1919.

Allmänna Missionsmedel.

477. A. M., »av tacksamhet till Gud» 2: —
478. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 38: —
479. Till C. och E. Bloms underhåll:
Från Naglarp 50: —
» Mamrelund 15: —
» Bexheda 50: —
» Boda 50: —
» offerveckan, Boda 25: —
» d:o, Skede 10: —
» d:o Holsby 42: —
Sparbössemedel från Slättåkra 63: 65
D:o fr. Naglarp 125: —
D:o fr. Ulriksdal 150: —
Till M. Lindéns underh.:
Sparbössemedel från Ulriksdal 150: —
Från Näsby 150: 60
» Ulriksdal, koll. vid kretsmöte 60: —
» Ö. H. K. Ungd.-fb. 58: 75 1,000: —
480. Hvetlanda flickfören., auktionsmedel 700: —
481. H. J. H—lt 50: —
482. »Onämnd», Månsåsen 10: —
483. »Tackoffer till Herren för febr.» 2: —
484. H. J., »offerkuvert för mars» 10: —
489. »I Jesu namn» 25: —
490. Ch. T., Sthlm 200: —
491. Tenhults mfg 50: —
492. Hednakvinnornas vänner i Västra Ryd 50: —
493. E. B., Sthlm 5: —
499. Månstorps mfg. 75: —
500. Offerkuvert fr. missionsvänner i Markaryd 20: 24
501. »Onämnd» 5: —
502. A. C., Sthlm, »ett litet strå till stacken» 20: —
503. O. och H. R., Bålsta 10: —
509. Boda mfg, sparb.-medel o. koll. 170: 91
510. »Onämnd» 100: —
511. M. M. 25: —
512. K. L. 5: —
513. L. G., Hall-Marby 10: —
514. F. B., Hörby 60: —
515. T. N., Gustafsberg, årsavgift 5: —
516. »Kinakort» 5: —
517. »Missionsvännen» 20: —
518. Hvetlanda Ungd.-fören., koll. 16/2 41: —
519. Nye Ungd.-fören., koll. 17/2 12: —
520. Mamrelunds Ungd.-fören., koll. 23/2 8: 62
521. Holsby Ungd.-fören., koll. 25/2 24: —
522. Björkeby Ungd.-fören., koll. 2/3 18: 05
523. Naglarps Ungd.-fören., resebidrag. 3/3 10: —
524. Skede Ungd.-fören., koll. i Skede 21/2, Ekekull 22/2, Lamåsa 24/2 22: 11
525. Boda Ungd.-fören., resebidr. 4: —
526. Hvetlanda Ungd.-fören., resebidrag till N. E. 10: —
527. E. J. Björköby, »till missionsarbetet i Kina» 50: —

Transport 2,872: 93

Transport 2,872: 93

528. A. S., Alsheda, »till missionsarbetet i Kina» 7: —
529. »Små offergåvor i Jesu namn» 80: —
531. Rikstens syförening 305: 50
532. L. H., Sthlm, »samlade kopparslantar» 8: 36
534. F. S., Hagelund 10: —
538. Adelövs syförening 100: —
539. Skärfsta syförening 51: 41
540. A. O., Kumla 16: —
541. Hjältaryds Ungd.-fören., till C. och E. Bloms underhåll 25: —
542. A. B., Klippan, »En ringa skärv med tack till Gud» 10: —
543. »Onämnd», en liten blomma på f. d. lärarinnan Maria Jonssons grav, Norrk. 23/2 5: —
544. »Mors sparbössa» 5: —
545. »Min sparbössa» 8: —
548. »Annie» 5: —
549. Koll. i Bolum 20: 39
550. Koll. i Häggum 36: —
551. Koll. i Stenums kyrka 15: —
552. A. E. P., Göteborg 100: —
553. Koll. i St. Jakobs met.-förs., Göteborg 50: —
554. »Libanon», Göteborg 200: —
555. Sparb.-medel m. m., Medalby 291: —
559. I. P., Sthlm 10: —
560. Kinakretsens, Gtbg, offerdag 1,300: —
561. Sparb.-medel 2: 02
562. Kinakretsen, Gtbg, till E. Ohrlanders underh. 100: —
563. G. A. S., för G. A. Stålhammars underh. 600: —
564. A. H., Fjärhundra 100: —
565. J. B., Jkpg 40: —
568. »En blomma på Fars grav, fr. familjen G., Skillingaryd» 20: —
570. P. T., Gripenberg, »årsavgift» 10:
571. Grytgöls söndagsskola 12: 37
572. Forserums mfg 50: —
576. J. och J., Mönsterås 331: 35
577. Koll. i Grönskåra 7: 55
578. Baggetorps Kristl. Ungd.-fören. 49: —
579. Koll. vid ungdomsmötet i Baggetorp 9/3 13: —
580. »Göran T:s sparbössa» 3: —
581. Syskonringen, Flisby 200: —
582. »I Jesu välsignade namn med tack för de gångna 30 åren» av D. N. 30: —
583. H. F., Vätinge 50: —
584. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 30: —
586. Hvetlanda Kr. Ungd.-fören., »Tackoffer d. 14 mars» 63: 10
587. »Blanka pengar och ettöringar», av O. och H. K., Lund 9: 55
588. »Tackoffer d. 14 mars», av d:o 10: —
589. M. L., Lakvik 10: —
590. Ljusnarsbergs Kyrkl. Ungd.-krets, koll. 14/3 32: —
591. H. P., »ett tackoffer till Gud d. 14/3» 10: —
592. D. U. F. i Skärstad, 1/2 av behålln. av skördefesten 7/12 1918 189: 45

Transport 7,503: 98

Transport 7,503: 98

593. M. K., Edderyd, »tackoffer» 30: —
594. M. J., Edderyd 25: —
595. Missionsvänner i Källunge och Vallstena, skördefest- och missionsbössemedel 300: —
596. Syföreningen i Vallstena 70: —
597. J. A. S., Forserum, 100: —
598. Mörteryds Kr. Ungd.-fören. till Judit Hultqvists underh. 300:—
600. K. S., Uppsala, »ett löfte åt Herren» 60: —
601. R. F., Helsingborg 10: —
602. »Onämnd», Tranås 10: —
603. »Av en missionsvän» 10: —
604. B. P. 5: —
605. E. B., Hofva, »I st. f. blommor vid fru Ester Degerholms bår» 3: —
606. »Två systrar», d:o 5: —
607. Offerkuvert 7: —
608. Hofva mfg 15: —
611. Koll. i Björklinge 20: —
612. Mfg i Björklinge, resebidrag 25: —
613. A. P., Uppsala 10: —
614. K. och O. L., Sala 5: —
615. »Enligt löfte för 1918» 72: —
616. Koll. i Florhed 7: 10
617. Koll. i Bjursåker 15: —
618. Koll. i Johannisberg o. Ås, Delsbo 66: 75
619. Ungdomsfören. i Färila, resebidrag 30: —
620. A. W., Sala 10: —
622. Koll. i Hvetlanda 6/3 40: 70
623. A. K., Hjorted 5: —
624. D:o, d:o, resebidrag 10: —
625. Koll. i Frödinge 18: 50
626. A. L., Grebo 10: —
627. »Ovanifrån» 100: —
630. Eckerda mfg 100: —
632. »Överbet. på böcker» 4: 35
633. Vallsjö Kyrkliga Sykrets 120: —
634. »Offerkuvert på bön- och tacksägelsedagen 14/3» 18: 45
635. »Namnsdagsblommor m. m.» 20: 55
636. Huskvarna evang. mfg 55: —
637. C. S., Huskvarna 5: —
638. »Emmy» 30: —
641. I. E., Nyåker 1: 75
642. C., »Tack till Herren» 10: —
643. A. G—d 200: —
644. Spölands Kr. Ungd.-fören. 100: —
650. Offerkuvert, Skellefteå 6: 85
651. Några sparbössor, Skellefteå 33: 15
652. »Tack till Gud 9/3 1899—9/3 1919» 50: —
653. A. H., Innervik 3: —
654. Syföreningens i Strand sparbössemedel 15: 05
655. K. F. i Brån, sparb.-medel 6: —
656. »Fyllnad» 3: 95
661. S. J., Örebro 350: —
662. H. L., Älgarås 5: —
663. Skolbarnen i Lämnhult, för mars månad 10: —
664. Sanna Kr. Ungd.-fören. 50: —
665. —n, 2 Kor. 9: 8 30: —
667. P. A., Finspong 30: —
669. »O. S.» 10: —
670. »H. S.» 10: —
671. »L. S.» 5: —
672. »A. S.» 5: —
673. »N. B. S.» 10: —
674. A. O., Norderön 120: —
675. »Hans-Åke, »21 slantar i sparbössan till Kina» 1: 87
676. W., Rök 50: —

Transport 10,369: —

Transport 10,369: —

677. A. S., Norrköping 80: —
693. L. M. F., till F. Prytz och Maria Nylins underh. 600: —
694. Misterhults syförening 100: —
698. E. A., Fröberga, offerkuvert 6: —
699. O. G., Grycksbo 5: —
700. »Söndagsägg» från E. H., Holmesta, till Maria Petterssons underh. 25: —
701. Vesta o. Hjortsberga syfören., till Maria Nylins underh. 25: —
702. Vesta o. Hjortsberga syfören., till Axel Hahues underh. 25: —
703. Skärfsta syförening 60: 35
704. »S. L.» 6: 50
705. H. L., Broby 50: —
706. Ålaryds mfg 20: —
711. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 34: —
712. F. R., Fridene 250: —
714. Koll. i Motala 31: 33
715. Koll. i Sjökumla 12: —
716. Mfg i Björka, resebidrag 12: 50
717. Koll. i Zinkgruvan 27: — 11,738: 68

Särskilda ändamål.

485. —m —n, till bibelkvinna hos fru Tjäder 150: —
486. Chr. A. N., till M. Ringbergs verks. 5: 90
487. O. Å., »fyllnad», till d:o 4: 10
488. »I Jesu namn», till gosskolorna i Kina 50: —
494. C. E. J., för underh. av evangelister i Pei I-shi 500: —
495. I. A., Norrköp., för evang. i Pei Ken-chu 250: —
496. E. S., Ljungby, till I. Ackzells bibelkvinna 75: —
497. Kinasyfören., Ljungby, till I. Aekzell att anv. efter gottf. 75: —
498. O. J. Myresjö, för bibelkvinnan Han's underh. 100: —
504. Heduavännernas Allians, för evang. Loh Te-tao och Chin Fah-shao 125: —
505. Alliansländen, Sthlm, för Lü Chi-tih 25: —
506. Norra Skärstads friförs., för evang. Chin Hsing-teo 250: —
507. Söndagsskolbarnens sparbössemedel., Forssa, till söndagsskolv. i Berglings distrikt 6: 15.
508. M. E., Beckershovs skola, Katrineholm, sparbössemedel, till d:o 30: —
530. A. W. Nye, till Majastina Blom, att anv. efter gottf. 10: —
533. J. N., Umeå 5: —
»Kines-gossarnas Vänner», Umeå 20: — 25: —
535. L. L., »till fru Augusta Bergs verksamhet i Kina» 10: —
536. Storekenfeldtska Kamratfören. i Jkpg, till d:o 10: —
537. En medlem av Björnö Ungd.-fören., till Baruhemmet i Sinan 5: —
547. J. G. S., för en skolgosses underhåll 5: —
556. E. K., Gtbg, »till infödd evangelist» 250: —
557. M. P., Gtbg, till en skolgosses underhåll 25: —

Transport 1,986: 15 11,738: 68

Transport 1,986: 15 11,738: 68

558. C. O. A. S., till skolan på Kikung 10: —
566. E. L., Visby, till H. Linders verksamhet 75: —
567. —n, Hackvad, till evangelistverksamheten i Kina 25: —
569. »Senapskornet», Lidköping, till missionär Carlén för reparation av missionsstationen 600: —
573. L. L., Uppsala, till skolgossars underhåll i Ishih 25: —
574. »Lilla Kinasyföreningen», Kronobäck, till bibelkvinnor i Puchow 386: 70
575. Långnäs Ungd.-fören., till d:o 25:
585. A. och M. L., Kumla, för evang. Pei Hwang-chang i Puchow 300: —
609. »Gamla missionsvänner i Forshem», till R. Andersson, att anv. efter gottf. 30: —
610. Hofva Lappfören., till Anna Janzon, att anv. enl. överenskommelse 60: —
621. E. A. och E. J., Hvetlanda, till skolan på Kikungshan 100: —
628. S. T., Maspelösa, för evang. Chang-Ching-chung 300: —
629. Koll. vid sång- och musikafton i Boda missionshus d. 16 mars, till skolan på Kikungshan 40: 07
631 För sålda ex. »På bedn. mark», till gosskolan i Sinan 3: 75
640. Till Ester Jonson, »Fridshälsning på Esterdagen 31/3 1919 från en som ej kan glömma en kär syster i nåden» 5: —
645. »Elin», »en missionsblomma på syster Evaldas grav», till Maria Pettersons barnhem 5: —
646. Askeby mfg, till Malte Ringbergs verksamhet 40: —
647. Askeby mfgs Zenanamission, till d:o 10: —
648. Från avlidna fru Lovis Johansson, Gullberg, till d:o 5: —
649. »Daggryningens» aftonunderhållning, Skellefteå, till E. Sjöström, att anv. efter gottf. 125: —
657. A. T., Hälsingborg, till fru Johanne Olsson, att anv. enl. överenskommelse 25: —
658. S. J., Örebro, för gatukapell på Tjäders station 50: —

Transport 4,231: 67 11,738: 68

Transport 4,231: 67 11,738: 68

659. S. J., Örebro, för evang. Chang Ien-tien 200: —
660. S. J., Örebro, för bibelkv. Kao 100: —
668. »Försålt arbete», till E. Sjöströms kvinnoarbete 50: —
678. E. H., till Berglings skola 10: —
679. M. H., till d:o 5: —
680. S. B., till d:o 10: —
681. S. J., till d:o 10: —
682. A. R., till d:o 10: —
683. P. M. M., till d:o 10: —
684. A. E., till d:o 10: —
685. A. J. L., till d:o 10: —
686. O. J., till d:o 10: —
687. A. E. A., till d:o 10: —
688. K. E., till d:o 10: —
689. R. H., till d:o 5: —
690. L. H., till d:o 10: —
691. S. J., Örebro, till M. Ringberg, att anv. efter gottf. 200: —
692. S. J., Örebro, till R. Andersson, att anv. efter gottf. 200: —
695. S., Björköby, till gosskoleverksamh. 6: —
696. E. G., Stensnäs, till d:o 5: —
697. E. G., Stensnäs, till Barnhemmet i Sinan 10: —
707. H. L., Broby, till skolan på Kikung 30: —
708. O. G., Grycksbo, till E. Bergs verksamh. 10: —
709. H. L., till Josef Olsson för skriftspridn. 20: —
710. M. K., Dösjöbro, till Kvinnliga seminariet 30: —
713. »Tionde, Ps. 100», till direkt evangelisationsarbete 19: 84 5,232: 51

Missionshemmet.

546. »Gamla lärarinnan», till Barnens Hem 20: —
599. Vallstena Syförening, till Barnens Hem 30: —
639. Syfören. N:o 1, Sthlm, till barnens frukostspisning i Sthlm 330: —
666. M. och F. A., Brodderud, till Barnens Hem 100: — 480: —

Summa under mars mån. 1919 Kr. 17,451: 19

Med varmt tack till varje givare!

»Stor är Herren och högtlovad.»
Ps. 145: 3.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Korset, icke svärdet. — Profeten Jesaja och vår tid. XII. — Brevavdelningen. — De tyska missionerna i Kina. — Från hemlandet. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1919.

N:R 9. ÅRG. 24. 1 MAJ 1919. PREN.-PRIS 2: 25.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FÖRSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Avgudafäst i stadsgudens tempel i Lingpao. *Foto O. Beinhoff.*

FULL FÖRTRÖSTAN.*

Av *Hudson Taylor.*

»Haven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse; och Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus Jesus.» Fil. 4: 6, 7.

I dessa verser möter oss en av vår älskade Faders befallningar åtföljd av ett löfte. Välbekanta, dyrbara ord till varje Guds barn! Vi älska att begrunda dem, vi äro påverkade av dem, vi spana längtansfullt efter den underbara välsignelse, som är beredd »i Kristus Jesus». Utan tvivel hava vi ofta försökt att i livet förverkliga denna maning och hava bedit allvarligt och enträget om att bliva i stånd därtill. Vi hava likaledes haft dyrbara tider av »glädje och frid i tron», då våra omsorger varit kastade på honom, som bär omsorg om oss. Ja, vi hava haft en så salig förnimmelse av frihet och kraft, att vi känt oss som burna på örnavingar. Och vidare, vi hava så ofta prövat Guds trofasthet, att det blivit en vana för oss att bära fram våra svårigheter och omsorger till honom, under allvarlig förnimmelse av, att vi icke ensamma kunna bära dem. Och ändock, gå vi inte ännu och bära dem i viss mån, och äro vi inte i vårt dagliga liv medvetna om, att vi icke äro »utan omsorg» och att Guds frid inte alltid får »bevara våra hjärtan och tankar»? Vi erfara måhända mycken frid, men denna frid är icke ostörd; den liknar snarare vågorna, vilka komma och gå, än floden, vilken väller fram alltjämt fullare och djupare i sitt ostörda lopp.

Och under allt detta, vad är det kraftiga, det outtalade vittnesbördet i våra liv och våra hjärtan om detta lösensord, vilket icke likt andra ljuder för att endast tilldraga sig uppmärksamheten, utan för att mana till fullständig och beständig lydnad? Vi hava försökt att lyda, men misslyckats; vi hava bedit om lydnad och ej fått det vi begära. Och nu i våra missräkningar hava vi praktiskt taget svikit Herren, som vi älska. Därigenom säga vi till våra medbröder i tron och till dem, som icke känna Herren, att »detta är ett hårt tal» — i sanning ett vackert ideal, men i det dagliga livet är det outförbart. Vi skulle icke vilja med våra liv ha det sagt, nej, icke ens i ord, ty vi veta, att vår Fader gör inga misstag, att befallningen *måste* bliva en välsignad möjlighet, och därför kunna vi och böra vi lyda den.

Då tränger sig den frågan på: Varför hava vi misslyckats? Är det icke därför, att ehuru vi bett Gud hjälpa oss, så hava vi jämväl försökt att göra vår del, och »vår del» bringar oss förvisso missräkning. Vi hava hört sä-

* Ett av Hudson Taylors efterlämnade manuskript, ej förut, så vitt känt, publicerat.

gas, att Gud icke befaller annat, än det han ger kraft att utföra, men vi hava icke betänkt, att *endast* från den Gud, som givit befallningarna, kommer kraften att lyda. Låt oss således lägga oss själva i Guds händer, så skall han fullborda hela verket i oss »att vilja och göra hans goda behag». Vi kunna vara förvissade om, att då vi frivilligt överlämna oss åt hans ledning, han både kan och vill giva oss kraft att iakttaga hans kärleksfulla maning: »Haven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse». O, hur välsignad är icke den erfarenheten! »Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud»!

Vilken vila och tröst det är att hava den sista atomen av omsorg fullkomligt lyftad från vår ande, det kan ingen förstå utom den, som erfarit det. Vilken förmån att hava Gud att förlita sig på *i allt* — att bevara våra hjärtan och tankar i sin egen frid, att regera oss, att leda oss, att visa oss våra uppgifter och giva oss kraft att fullborda dem, att visa oss våra felsteg, icke för att vi därigenom må fördömas, eller för att vi må kämpa med dem, utan på det att vi må taga dem till honom, att han må avlägsna dem — att han alltid må taga sig an oss och allt det som rör oss, samt hålla oss vakande, stilla vilande och förtröstansfulla. O, vilken skillnad är icke detta emot att *försöka* att hoppas, då vi ofta icke kunde komma ihåg att göra detta i rätta stunden och så icke stodo beredda för det uppdrag, som han gav, eller ej voro på vakt i frestelsestunder, då vi kunde ha varit segerrika. Huru mycket större anledning ger det oss ej att prisa Herren, då han varje stund bevarar oss och få erfara, vilken fullkomlig Frälsare han är. För allt detta finna vi alltjämt nya orsaker till innerlig tacksamhet! Och huru mycket större ära skulle det icke bringa honom, om våra liv kunde bära vittne om, att »Hans nåd är nog för oss».

Ej heller är detta, om vilket vi skrivit, något av oss förvärvat. Var det en vår förtjänst, då vi första gången kommo till Jesus i vår fullständiga hjälplöshet, och, i det vi kastade oss för hans fötter, i honom funno förlåtelse och frid? Var det icke allt fri nåd? Och nu, vill du icke komma igen till honom, såsom du första gången kom, på det att hans nåd, som burit dig alltsedan dess, må göra mera för dig än du begärt eller tänkt? Liksom hans nåd då frälste dig från syndens följder, så skall hans nåd nu bevara dig från syndens makt. Du tog honom då på hans ord, och nu, sedan du erfarit, huru trofast han gjort allt det du väntade av honom, så kan du helt säkert även nu taga honom på hans ord. Och då han såsom vingårdsmannen säger: »Jag, Herren, är dess vaktare, åter och åter vattnar jag den; på det att ingen må skada den, vaktar jag den dag och natt», vill du då icke med glädje svara: »Herren är den, som bevarar mig, Herren är mitt beskärm på min högra sida. Her-

ren bevarar mig från allt ont, han bevarar min själ. Herren bevare min utgång och min ingång ifrån nu och i evighet!» Amen.

(Ur »China's Millions».)

Från redaktionen.

"Daggryningen" i Stockholm har sin försäljning på K. M. A:s lokal, Brunnsgat. 3, lördagen d. 3 maj. Kl. 12 talar hovpredikanten, kyrkoherde Fr. Hammarsten. Glöm ej att uppmuntra de unga i deras arbete för missionen!

S. M. K:s årsmöte kommer, v. Gud, att hållas i Stockholm, Kristi Himmelsfärdsdag d. 29 maj.

Årsberättelsen införes dels i detta nummer, dels i nästföljande och bedja vi att härmed få fästa uppmärksamheten på dess innehåll.

Spanska sjukan. Det har behagat Herren, att under den sista månaden låta denna farsot göra sitt intåg även i våra led. Missionär och fru Wester, fröken Blom samt fru Högman med sina tre gossar insjuknade alla ungefär samtidigt. Missionär Högman, som då befann sig på en missionsresa i övre Norrland, sjuknade i Luleå. Han blev där på det kärleksfullaste omhuldad i det hem, han gästade, och kunde efter en vecka återvända. Nu äro alla på bättringsvägen, ehuru kraftlösa och svaga. Duvbo har blivit svårt hemsökt; flera hava dött och ett par personer ha blivit vansinniga. Vilken nåd att Gud ej låtit sådan nöd drabba oss! Vi innesluta dessa våra svaga och arbetstyngda syskon i missionsvännernas förböner!

Kinesisk översättning. Erik Folke, som vid sin återkomst till Kina efter 13 års bortovaro obehindrat rörde sig med kinesiska språket, har, jämte allt det övriga han fått utföra, till kinesiskan översatt Luthers: »En kristen människas frihet».

Det kvinnliga Seminariet i Yuncheng. Bakom detta arbete har alltsedan dess begynnelse Lärarinnornas missionsförening stått, troget stödjande. Seminariet har nu erhållit rymliga och ändamålsenliga lokaler samt goda lärarekrafter och står nu berett att fylla sin stora uppgift: fostrandet av kristna lärarinnor och arbetare. Dessa lokaler hava emellertid dragit kostnader, vilka på grund av dyrtid och oförmånlig växelkurs blivit större än tänkt. När L. M. F. fick kännedom om den brist som uppstått, igångsattes en insamling för seminariet i Yuncheng. Den $^{24}/_{4}$ fingo vi mottaga L. M. F:s dyrbara gåva — 10,000 kr. Med innerlig tacksamhet till Gud mottogo vi den. Den bär en doft av offervilligheten nardus, och den följes av många förböner från lärarinnor i alla landsändar.

"De tyska missionerna i Kina." I denna artikel, som stod införd i förra numret, hade tyvärr några korrekturfel insmugit sig. På sidan 90, 11:te raden nedifrån står »missionsarbetsfält» — skall vara »missioners arbets-

fält»; sid. 91, 10:de raden uppifrån står »uppflammade» — skall vara »uppflammande», samma sida, 2:dra spalten, 10:de raden uppifrån står »men» skall vara »mera»; sid. 92, 3:dje raden uppifrån står »Bremer» skall vara »Barmer»; likaså 6:te raden nedifrån; samma sida, 2:dra spalten, 2:dra raden uppifrån står »Friedenhorts» — skall vara »Friedenshorts»; 4:de raden uppifrån står »Shanking» — skall vara »Shunking», 11:te raden nedifrån står: »G. Faber» — skall vara »E. Faber».

REDOGÖRELSE FÖR SVENSKA MISSIONENS I KINA 32:a VERKSAMHETSÅR.

»Om än jorden är i upplösning med alla dem som bo därpå, så håller dock jag dess pelare stadiga». Ps. 75:4.

Läget Kina.

Det är med djup tacksamhet till Gud, vi blicka tillbaka på det gångna arbetsåret. Högt har världskrigets eld flammat, på stora delar av vårt arbetsfält har den mest fruktansvärda anarki och laglöshet varit rådande, förbindelserna med missionsfältet hava varit osäkra och delvis avbrutna, men likväl har Herren låtit oss stå i sin härliga tjänst och har dragit försorg om det stora verk, han anförtrott åt oss.

Om läget i Kina behöver här föga ordas, då den artikelserie: »Den nuvarande ställningen i Kina», som varit införd i S. L., givit en god inblick däri. Man torde utan överdrift kunna säga, att aldrig förr ett så stort folk stått inför en så allvarlig kris, som Kinas folk nu gör. Detta kallar på det mäktigaste Guds folk till allvarlig förbön för Kina just nu.

Det stora inbördeskriget mellan de södra och de norra provinserna har varit det mest framträdande draget i Kinas politiska förhållanden under det gångna året. En regering, som bildats i Canton, har höjt upprorsfanan mot presidenten i Peking och hans kabinett. De kämpande härarne hava vältrat fram och åter i provinserna Hunan, Fukien och Szechuan. Därvid hava soldaterna plundrat och begått våldshandlingar, så att de trakter, där inbördeskriget rasat, nu äro fruktansvärt förhärjade. Andra områden hava översvämmats av rövare och banditer. I Shantung beräknas det, att 30,000 organiserade och beväpnade rövare hava terroriserat folket. De skildringar från vårt eget fält av dessa rövarebands framfart, som under året förekommit i S. L., hava givit en livlig inblick i det obeskrivliga elände, som genom dessa bandithorders härjningar övergått det arma folket.

Det tros emellertid nu, att valet av Hsü-Shih-Chang till president bådar gott för framtiden. Han erhöll en stor röstmajoritet och har alla politiska partiers förtroende. Hans politiska program går ut på att med all makt söka bringa fred, ordning och endräkt i landet. Må det lyckas!

Mitt under all denna politiska oro har missionsarbetet haft en framgång som aldrig förr. De meddelanden, som kommit oss tillhanda från våra egna missionärer, vittna samstämmigt därom. Och dr Eddy sammanfattar sina iakttagelser sålunda: »*Det har aldrig givits en tid, då det i politiskt avseende sett så mörkt ut eller i religiöst avseen-*

de så ljust ut. Den kinesiska nationen har uppnått en punkt, där en stor andlig väckelse är nödvändig och befinner sig i just det läge, där sådana rörelser bruka uppstå».

Det är ett synnerligen glädjande förhållande, att just vid denna tidpunkt större evangelisationsplaner än någonsin komma till utförande. Aldrig förr har det varit en så enhetlig strävan från de olika missionssällskapens sida att lösa evangelisationsproblemet i hela dess vidd. De planer, som utarbetas, omfatta hela nationen och beakta alla olika klassers behov. Bland alla folkklasser förmärkes ock en ovanlig villighet att lyssna till evangelium. Det meddelas, att den hela landet omfattande evangelisationsveckan, som hålles första veckan på kinesiska nyåret, då de kristna frivilligt gå ut för att i hedniska hem och byar berätta om frälsningen i Jesus, i år samlade ännu större intresse än i fjol.

Verksamheten i hemlandet.

De krafter, som under det gångna arbetsåret stått till förfogande för verksamheten i hemlandet, hava varit fåtaliga och svaga. Så gott som hela missionärskåren har befunnit sig på missionsfältet. Likväl har det behagat Herren att låta intresset för S. M. K:s arbete ej blott vidmakthållas, utan även förökas. Flera nya ombud hava tillkommit, nya dörrar hava öppnats, och tidningen har fått en avsevärt ökad spridning. Ehuru under året inga nya missionärer hava utsänts, finnes det dock en liten skara, som stilla och troget bidar Herrens ledning och som står redo att gå, när molnstoden höjer sig. Trots de svåra tiderna hava missionens inkomster ej minskats, utan ökats med omkring 40,000 kr. Däri är då inberäknad den dyrbara gåva på 20,000 kr., som en onämnd vän till missionärerna och deras barn skänkte till den svenska skolan på Kikungshan. Likväl torde våra syskon på fältet haft det rätt trångt tidvis, emedan den kinesiska växelkursen alltjämt varit så oförmånlig.

Missionär Folkes besök i Kina.

På uppdrag av kommittén har Erik Folke under året besökt fältet i Kina. Han har därvid besökt Honandistriktet och en del av Shansidistriktet men ej ännu kunnat besöka Shensi. Vidare har han deltagit med i de stora konferenserna i Yuncheng, missionärskonferensen och de infödda ledarnes konferens, samt vid flera tillfällen fört viktiga förhandlingar med missionärerna. Vid ledarekonferensen fick br. Folke den glädjen att förrätta invigningen av den förste kinesiske pastorn på S. M. K:s fält. För åstadkommandet av den svenska skolan på Kikungshan har ock vår broder varit mycket verksam. Sedan skolan kom till stånd, har fru Mimmi Folke varit dess husmoder. Vi tänka med särskild tacksamhet till Gud därpå, att Erik Folke fått vara så frisk ute i Kina, så att han kunnat företaga flera långa resor och taga så verksam del i det som mött honom. Bl. a. har han på »vilotider» översatt Luthers: »En kristen människas frihet» till kinesiska. Av meddelanden som komma från fältet veta vi, huru missionärerna värderat detta besök, och vilken stor välsignelse det fått vara till. Men så har nog ock här mycken förbön varit i verksamhet.

Inom kommittén har vid årsskiftet den förändringen inträtt, att missionens mångårige, vördade och älskade t. f. sekreterare, kommendör O. v. Feilitzen, på egen begäran frånträtt denna sin befattning och sin ställning som ordinarie ledamot i kommittén. Under mycken trohet och självuppoffring har kommendör v. Feilitzen alltsedan missionssekreterare Josef Holmgrens från-

fälle skött sekretariatet. Med osviklig trohet har han burit missionens alla angelägenheter på sitt hjärta. Han har varit en säker lots, som alltid styrt den rätta kursen i enlighet med de grundprinciper vilka S. M. K. fått som en dyrbar gåva från Gud. Under sista året har emellertid kommendör v. Feilitzens hälsa varit mindre tillfredställande, och hans krafter äro ej, vad de förr varit. Innerligt tacka vi Gud för allt han givit S. M. K. genom denne sin trogne tjänare. Vi innesluta honom i missionsvännernas trogna förböner, då han nu i sitt hem är sysselsatt med fullföljandet av en del viktiga arbeten, rörande vilka kommittén anhållit om hans medverkan.

Reseverksamheten.

Kand. G. Österberg har största delen av arbetsåret ägnat sig åt resor. Han har därvid besökt omkring 120 olika platser i skilda landsändar och hållit ett stort antal missionsföredrag och predikningar. Dessutom har kand. Ö. hållit tvenne bibelstudiekurser i Bohuslän och i Hälsingland samt under 1 $^1/_2$ månad deltagit med i undervisningen vid Svenska Bibelinstitutet, Södertälje.

Fröken Ebba Burén och fru I. Bölling hava tillsammans företagit flera missionsresor och därvid besökt över 30 olika platser; ävenså hava de hållit flera föredrag i Stockholm.

Missionär Wester har vid sidan av föreståndareskapet på Barnens Hem hunnit besöka över 30 olika platser. Missionärskandidaten N. Engbäck har under sista halvåret besökt många platser i Skåne, Småland och Västergötland.

N. Högman har även under det gångna året, trots mycket annat arbete, kunnat ägna icke obetydligt av sin tid åt resor. Kortare bibelstudieserier, kombinerade med missionsföredrag hava sålunda hållits i Ölmstad, Djursholm, Örebro, Malmö, Nässjö, Göteborg, Sundsvall och Skellefteå. Dessutom har br. Högman medverkat vid flera större möten och konferenser samt besökt ett stort antal platser i olika landsändar.

Till alla, som i denna svåra tid härbärgerat våra resenärer, ber kommittén att få uttala ett hjärtligt tack. Matt. 10: 41—42. Särskilt står kommittén i tacksamhetsskuld till dem som upplåtit kyrkor och missionshus för S. M. K:s sändebud.

Möten i Stockholm.

I Stockholm hava regelbundna bönemöten hållits två gånger i veckan; likaså hava åtskilliga bönekretsar i landsorten samlats till bön för S. M. K:s arbete. I huvudstaden hava bönemötena vunnit ökad tillslutning. Detta utgör en stor uppmuntran, då just nu om någonsin läget i Kina och i hemlandet mäktigt kallar till förbön. Följande möten hava hållits i Stockholm: Missionens höstmöte d. 29 sept. 1918, Trettondagens sparbössetömning och S. M. K:s årliga tacksägelse- och bönedag d. 14 mars.

Till Kina återvända missionärer.

Missionär och fru N. Svensson, med sina två barn, återvände till Kina från Amerika i slutet av förra året och ankommo till Shanghai d. 6 jan.

Missionär Stålhammar utreste för fjärde gången d. 22 mars. Meddelande har sedan ingått, att ångaren lyckligt anlänt till Newyork. Fru Stålhammar stannar t. v. hos barnen i hemlandet.

Hemmen på Duvbo.

Missionens hem på Duvbo hava föreståtts av missionär och fru Wester. Kommittén önskar särskilt uttala sitt hjärtliga tack till alla dem som under denna svåra tid genom gåvor såväl i

penningar som »in natura» ihågkommit Barnens Hem. Till alla dem som under den gångna sommaren kärleksfullt öppnade sina hem på landet för missionärsbarnen, och till dem som berett barnen frukostspisning under skoltiden i Stockholm, stå vi i stor tacksamhetsskuld. Likaså frambär kommittén sitt uppriktiga tack till doktor Henrik Berg, som fortfarande kostnadsfritt sköter läkarevården vid Duvbohemmet.

Missionens publikationer.

»Kinamissionstidningen Sinims Land» och julkalendern »Hans Stjärna i Östern» hava utkommit i likhet med föregående år.

Fröken Emma Beskow har under en del av det gångna arbetsåret arbetat i S. L:s redaktion, men har sedermera önskat bliva befriad från själva tidningsarbetet, under det hon ställt i utsikt att i litterärt arbete av mer tillfällig art giva missionen sin hjälp. Fru Inez Bölling har förutom sitt researbete utfört en del litterärt arbete.

Damkommittén.

Inom damkommittén har under det gångna året ingen förändring ägt rum.

Missionens ombud.

Under året har Herren hemkallat följande ombud: kyrkoherde F. Bergqvist, S. Sandsjö; f. d. folkskolläraren K. M. Blomberg, Sjövik, Liljeholmen; kyrkoherde Bodorff, Halltorp; fru Ester Degerholm, Mariestad fröken M. Florén, Herrljunga; hemmansägare A. Gunnarsson, Tofteryd, Skillingaryd; kyrkoherde A. Rydén, Ramsele. Innerligt tacka vi Herren för dessa hans vittnens tjänst. Deras minne lever i välsignelse. Låt oss i förbön komma ihåg deras sörjande anhöriga.

Följande nya ombud hava under året tillkommit: fröken Olga Bergh, Västerås; mjölnare Erik Eriksson, Ullungsfors, Edsbyn; överingeniör A. Gerner, Malmö; ingeniör H. Hallencreutz, Djursholm; disponent K. J. Hoflund, Trehörna; kyrkoherde Aron Karlsson, Grebo; folkskollärare Albin Karlsson, Göteborg; lantbrukare Oscar Larsson, Ånaryd, Brötjemark; fröken Hanna Nilsson, Nävelsjö; fröken Lisa Nilsson, Sjövik, Edsbyn; lantbrukaren N. P. Ottosson, Solhester, Skede; fröken Hanna Pettersson, Göteborg; fröken Hilma Runnbäck, Bålsta.

Kommittén för S. M. K.

a) *ordinarie ledamöter:*
Erik Folke, f. n. i Kina.
H. Dillner, överste, ordf.
Karl Fries, fil. d:r, v. ordf.
Nath. Högman, missionär, sekreterare.
K. G. Magnusson, överingenjör, kassaförv.
J. Rinman, rektor.
J. E. Redell, kamrer.

b) *konsultativa ledamöter:*
Knut Bergh, med. dr.
O. v. Feilitzen, kommendör.
Joh. Hedengren, godsägare.
Sv. Johnson, grosshandlare.
A. Hylander, kyrkoherde.
K. E. Bjursten, banktjänsteman.

Missionens damkommitté.

Ledamöter:
Doktorinnan Maria Berg, f. n. i Kina.
Fröken Emma Beskow.
Fru Inez Bölling.
Fru Bell Fries.
Fru Elin Holmgren.
Fröken Louise Schön.
Fröken Sigrid Storckenfeldt.

S. M. K. Californiakommitté.

Ledamöter:
Alex. Danielsson, ordf.
John Peterson, v. ordf.
Ole Alen, sekreterare.
A. T. Lindgren, kassör.
K. G. Lindqvist.
Chas. Andersson.
L. J. Olson.

Svenska Missionens i Kina missionärer och hemarbetare

samt året för deras första ankomst till Kina.

a) *i Kina:*
Carl Henrik Tjäder 1889
Hilma Tjäder (f. Blomberg) 1892

Fredrika Hallin 1889
August Berg 1890
Augusta Berg (f. Hulander) 1892
Axel Hahne 1890
Anna Hahne (f. Watz) 1893
Anna Janzon 1890
Frida Prytz 1890
Carl Fr. Blom 1892
Ethel Blom (f. Usher) 1901
Theodor Sandberg 1892
Sekine Sandberg (f. Storhaug) 1891
Robert Bergling 1892
Dagny Bergling (f. Aas) 1893
Anna Eriksson 1892
*Ebba Burén 1894
Hugo Linder 1894
Marie Linder (f. Bordson) 1903
Emma Andersson 1895
Agnes Forssberg 1896
Maria Pettersson 1896
Gustaf Adolf Stålhammar 1897
*Mina Stålhammar (f. Svensson) 1897
Ossian Beinhoff 1902
Edith Beinhoff (f. Rowe) 1903
*G. V. Wester 1903
*Gertrud Wester (f. Halldorf) 1911
Maria Nylin 1904
Rikard Andersson 1905
Hildur Andersson (f. Engström) 1908
Maria Björklund 1907
Maria Hultkrantz 1907
David Landin 1908
Malte Ringberg 1908
Ida Ringberg (f. Andersson) 1903
Nils Svenson 1909
Olga Svensson (f. Ahlman) 1905
Josef Olsson 1910
Johanne Olsson (f. Voss Rasmussen) .. 1910
Oscar Carlén 1902
Gerda Carlén (f. Wetterstrand) 1904
Ester Berg 1912
Ingeborg Acksell 1912
Emy Ohrlander 1912
Ester Jonson 1915
Estrid Sjöström 1915
Martin Lindén 1916
C. J. Bergqvist 1916
Hattie Andersson 1918
Torsten Folke 1918

b) *i hemarbetet:*

**Erik Folke 1887
**Mimmi Folke (f. Beskow) .....
*Nathanael Högman 1903
*Judit Högman (f. Gustafsson) 1905
*Inez Bölling (f. Berzelius) 1902

---

* Vistas f. n. i hemlandet.
** Vistas f. n. i Kina.

Gustaf Adolf Österberg, reseombud ....
Lisa Blom, kassör .....

Missionens ombud.

a) *Manliga ombud:*

Andersson, S., lantbrukare, Brodderud, Mariestad.
Andersson, A., folkskollärare, Betlehem, Kristinehamn.
Andersson, G., hemmansägare, Svamperyd, Flisby.
Andersson, Rud., grosshandlare, Gäfle.
Andersson, Valfr., predikant, Hvetlanda.
Andrén, Karl, f. d. folkskollärare, Jönköping.
Bergh, A., kyrkoherde, Barkerydsby.
Bergström, Joh., lantbrukare, Nickerfve, Bjärges.
Beskow, Nils, kyrkoherde, Resele.
Blixt, Simon, handlande, Göteborg.
Boblin, A., folkskollärare, Källunge.
Bäärnhielm, A., kapten, Skellefteå.
Bredin, J. A., kyrkoherde, Åker.
Carlbom, A. E., kyrkoherde, Backe.
Carlsson, K. Axel, handlande, Östersund.
Carlsson, C., rådman, Lindesberg.
Carlsson, C. W., predikant, Leksberg.
Carlsson, S. A., herr, Hvetlanda.
Carlstedt, C. A., kyrkoherde, Adelöf.
Dahlberg, F. G., folkskollärare, Götene.
Dahlgren, J. F., folkskollärare, Ange.
Dickson, A. E., godsägare, Alingsås.
Dillner, J., trädgårdsmästare, Bureå.
Edström, J. A., kyrkoherde, Piteå.
Ekman, E. T., predikant, Jönköping.
Elmers, O., kontraktsprost, Wånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Eriksson, C. Th., herr, Berga Stenhuggeri, Kumla.
Eriksson, E., mjölnare, Ullungsfors, Edsbyn.
Ernqvist, G., kyrkoherde, Åsaka, Vartofta.
Falk, J., komminister, Högsjö.
Forshell, J., Plym-, kyrkoherde, Markaryd.
Feldt, Oscar, herr, Umeå.
Forsgren, Fred., herr, Sundsvall.
Fridén, Joh., herr, Ulricehamn.
Gerner, A., överingenjör, Malmö.
Granér, G., folkskollärare, Motala.
Gustafsson, K., hemmansägare, Sunneränga, Flisby.
Gustafsson, P. J., hemmansägare, Tenhult.
Gustafsson, Vilh., fabrikör, Tibro.
Gustafsson, O., predikant, Espebråna, Ekenässjön.
Gyllensköld, A., kommendörkapten, Djursholm.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Tenhult.
Hall, G., hemmansägare, Rök.
Hallberg, A., kyrkoherde, Flisby.
Halvarsson, O., herr, Strömsdals bruk.
Hallencreutz, H., ingenjör, Djursholm.

Hanson, Carl, inspektor, Göteborg.
Hansson, A., kamrer, Holsby brunn.
Hemberg, A., grosshandlare, Mariestad.
Henriks, S., kyrkoherde, Svartorp.
Hoflund, K. J., disponent, Trehörna.
Hultberg, N., folkskollärare, Hörle.
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Isakson, H., herr, Fridhem, Älgarås.
Johansson, A. P., lantbrukare, S. Lindkulla, Ramfall.
Johansson, F., herr, Tyskagården, Kinnemalma.
Johansson, J. Georg, folkskollärare, Bölåsen, Oviken.
Johansson, J., f. d. folkskollärare, Uppsala.
Johansson, J., lantbrukare, Rude, Gisebo.
Johansson, M., lantbrukare, Storegården, Kinnemalma.
Johansson, J., lantbrukare, Essgärde, Husaby.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Johansson, S., grosshandlare, Luleå.
Johansson, Viktor, soldathemsföreståndare, Jönköping.
Johnson, J. F., folkskollärare, Sandseryd, Jönköping.
Jonsson, A., fabrikör, Rosenfors.
Jonsson, J. A., lantbrukare, Espefall, Medalby.
Jörgensen, N., direktör, Bellevue, Vagnhärad.
Kalling, H., gymnastikdirektör, Lund.
Karlsson, David, lantbrukare, Tjunnaryd, Ekenässjön.
Karlsson, E., handlande, Fjugesta.
Karlsson, Frans, herr, Broaryd, Rödjenäs.
Karlsson, K. G., direktör, Sköfde.
Karlsson, Albin, folkskollärare, Göteborg.
Karlsson, Aron, kyrkoherde, Grebo.
Kjellberg, E., brukspatron, Valåsen.
Klingner, G., kyrkoherde, Göteborg.
Kristoffersson, J. F., folkskollärare, Sanda.
Lagerberg, Bror, folkskollärare, Brånsta, Kumla.
Lagergren, A., kakelugnsmakare, Hemse.
Larsson, Joh., lantbrukare, Hemmungs, Habblingbo.
Larsson, Oscar, lantbrukare, Anaryd, Brötjemark.
Laurell, E., komminister, Stockholm.
Lindholm, J. P., skräddarmästare, Virserum.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lindström, Aug., kyrkoherde, Stockholm.
Lindström, A., folkskollärare, Klintehamn.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Lundén, O., rektor, Göteborg.
Lundin, G. A., komminister, Smålands Anneberg.
Meurling, Ch., kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, F., handlande, Glemmingebro.
Mårtenson, M., hemmansägare, Orrviken.
Nilenius, K., apotekare, Jönköping.
Nilsson, A., folkskollärare, Hackvad.
Nilsson, Ax., nämndeman, Gropen.
Nilsson, K. H., fabrikör, Säfsjö.
Norbäck, O., kyrkoherde, Mo, Helsingmo.
Nordling, J., revisor, Kramfors.
Nylander, E., folkskollärare, Hammarstrand.
Nylander, J. A., kommunalordförande, Nye.
Nylin, C., f. d. folkskollärare, Örebro.
Nystedt, B. J., folkskollärare, Göteborg.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Ohlson, N. A., folkskollärare, Grötlingbo.
Olenius, P., kyrkoherde, Rogsta.
Olsson, Anders, nämndeman, Norderön.
Olsson, Carl, komminister, Färgaryd.
Olsson, C. M., fabrikör, Sunne.
Ottander, O. A., kontraktsprost, Östervåla.
Ottoson, N. P., Solshester, Skede.
Oxelqvist, N., verkmästare, Husqvarna.
Palm, J., polismästare, Hälsingborg.
Persson, P. G., herr, Mölndal.
Petersson, J. A. V., folkskollärare, Mönsterås.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungeby.
Pettersson, G., lantbrukare, Edsberg.
Pettersson, Joh., bagarmästare, Ofvanmyra.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Pettersson, J. A., herr, Halffara, Svaneberg.
Qvarnström, K., kyrkoherde, Ingatorp.
Risberg, P., kontraktsprost, Lofta.
Rydqvist, E., kyrkoherde, Gistad.
Samuelsson, A., lantbrukare, Sandåkra, Bäckseda.
Samzelius, E., banktjänsteman, Kumla.
Sandelius, J. S., kyrkoherde, Lyckås Gård.
Sandén, Joh., kyrkoherde, Askersund.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Stenbäck, C., pastor, Södertälje.
Svanberg, J., maskinist, Hästö, Karlskrona.
Swartz, A., överlärare, Norrköping.
Svensson, G., kamrer, Lidköping.
Svensson, N. B., kantor, Lämnbult.
Tham, P., provinsialläkare, Gripenberg.
Thavenius, G., apotekare, Ulricehamn.
Thörnqvist, S., lantbrukare, Maspelösa.
Tideström, Hj., kyrkoherde, Bjursås.
Toorell, C. E., lantbrukare, Ettrarp, Hok.
Tottie, M. Ph., herr, Linköping.
Tronét, P., stationsinspektor, Örebro.
Unosson, C., förvaltare, Ekolsund.
Waerneman, A., pastor, Stenum, Axvall.
Weber, K. J., f. d. skollärare, Sandsjö.
Vennersten, K., sekreterare, Borås.
Werner, L., lantbrukare, Rörsås, Mariestad.
Westman, A., handlande, Korsnäs.
Westling, V., komminister, Kopparberg.
Willén, G., kyrkoherde, Tegelgatan 7, Örebro.
Wittencrona, A., kontraktsprost, Rök.
Zellner, A. V., komminister, Hamrånge och Bergby.
Åberg, Joh., kyrkoherde, Upplands Ekeby.

Åkesson, O., folkskollärare, Askeby.
Åström, J., kronojägare, Hålland.
Öberg, F., dr., kyrkoherde, Wännäs, Spöland.

b) *Kvinnliga ombud:*

Abrahamsson, Ida, fru, Norrköping.
Andersson, Ch., fröken, Vadstena.
Andersson, H., fröken, Hareryd, Flisby.
Anjou, F., fru, Trollebo, Herrljunga.
Berg, M., fröken, Simrishamn.
Bergh, Olga, fröken, Vesterås.
Boberg, E., fru, Folkungagatan 42 C., Sthlm.
Billing, E., fröken, Flisby.
Brunskog, Eva, fröken, Falköping-Ranten.
Brusewitz, H., fröken, Hofva.
Didoff, K., fröken, Vexiö.
Dillner, H., fröken, Nora.
Edin, Alice, fru, Piteå.
Gallander, G., fröken, Uppsala.
Gauffin, A., fröken, Kristianstad.
Granlund, E., fru, Sollefteå.
Habbe, H., fröken, Baggetorp, Jämserum.
Holmgren, A., fru, Köping.
Holmkvist, Jenny, fröken, Tenhult.
Hultkrantz, M., fru, Björnö, Heljebol.
Johansson, A., fröken, Alingsås.
Jonsson, A., fru, Österäng.
Karlsson, M., fru, Fröberga Gård, Norrköping.
Landgren, S., fröken, Ystad.
Lindberg, E., fru, Köpenhamn.
Lindberger, M., fröken, Äng.
Lindell, Aug., fru, Bergby.
Nilsson, Lisa, fröken, Sjövik, Edsbyn.
Nilsson, Hanna, fröken, Näfvelsjö, Lannaskede Brunn.
Nyblad, S., fröken, Skellefteå.
Norberg, J., fröken, Umeå.
Nylander, N., fröken, Storgatan 48, Östersund.
Olsson, Klara, fru, Lund, Genvalla.
Petersson, Alma, fröken, Bärsta, Hackvad.
Pettersson, Hanna, fröken, Göteborg.
Pettersson, Ida, fröken, Skillingaryd.
Pettersson, Anna, fru, Göteborg.
Runnbäck, Hilma, fröken, Bålsta.
Samuelsson, A., fröken, Lilla Ullevi, Vadstena.
Samuelsson, E., fröken, Ljungby.
Sandberg, Olga, fru, Misterhult.
af Sandeberg, J., fru, Vänersborg.
Steen, Helene, fröken, Hvetlanda.
Sundell, J., fru, Malmö.
Svensson, S., fröken, Lyckås Gård.
Svensson, M., fröken, Visby.
Uhrbom, I., fru, Värnamo.
Weinberg, E., fru, Karlstad.
Wettermark, M., fröken, Hallagård, Siringe.
Widmark, E., fru, Hälsingborg.

Bedjen för missionärerna!
Skriven till missionärerna!

BREVAVDELNINGEN

Växlande bilder.

Fru Gerda Carlén skriver:

För någon tid sedan, då »spanska sjukan» rasade som värst här i staden, kom en äldre kvinna med ett litet sjukt barn på armen och bad om medicin. Den lilla var feberhet. Jag frågade: »Vad fattas barnet?» »Åh, det är ej för denna jag vill ha medicin. Detta är bara en flicka. Henne bry vi oss inte om, ty henne ska vi giva bort. Nej, modern har en pojke hemma, som är sjuk. Denne har hon fött, sedan hon blev till åren, och han är den ende sonen. Kan frun hjälpa honom, så att han icke dör, vore det bra.» Naturligtvis förehöll jag kvinnan det orätta i att ej bry sig om den lilla sjuklingen därför att det var en flicka. Ja, detta är i flesta fall det värde, en hedning sätter på sitt flickebarn.

För ett par veckor sedan bjöd vår unge troende skollärare oss alla på téfest, ty han hade fått en liten dotter. Det var en riktig glädjefest, då ej blott han själv, utan vi andra tackade Gud för den stora gåva, han fått. Nu för några dagar sedan fick han brev från sin hustru, däri hon omtalar, att den lilla, 40 dagar gammal, dött efter två dagars sjukdom. Sorgen var mycket stor. Själv var han djupt bedrövad. Ja, han grät, då vi kommo för att beklaga sorgen. Hans mor är änka efter diakonen Sie, och hans hustru är en gudfruktig, snäll, ung kvinna, som genomgått seminariet i Yuncheng. De kristna sätta värde på sina flickor, även om de äro små.

I går kom en troende ung kvinna, vars man är en opierökare och spelare, och omtalade, att hennes lille

gosse, 1½ år gammal, var mycket sjuk, så att hon väntade slutet när som helst. Hon frågade, om de kristna skola begrava sina små barn på samma sätt som hedningarna göra. De sistnämnda rulla in dem i en gammal strråmatta och kasta ut dem utanför staden. Jag berättade för henne, huru vi begrava våra små barn i de kristna länderna. Hon är mycket fattig, men församlingen har i dag anskaffat den

Foto: *O. Beinhoff.*
En bild från fängelset i Lingpao.

lilla enkla kistan, ty gossen dog i går kväll, och i eftermiddag skall han begravas. Evangelisterna och de troende på stationen skola gå till graven, när han nedmyllas, för att sjunga, läsa och bedja. Må det bli ett vittnesbörd för hedningarna! Till fadern sändes bud att komma hem och se den lille, innan han dog, men han brydde sig ej därom. Icke ens sedan den lille dött, brydde han sig om att gå hem och hjälpa till med att begrava honom. Stackars kvinna, som har en sådan man. En hednings hjärta är hårt...

I går kom en ung man hit för att få medicin för sina båda fötter, som ha stinkande sår. Denne man har nyligen kommit ut ur fängelset, där han suttit flera år. Han är en opieslav, som rökt bort allt, vad föräldrarna ägde. De visste slutligen ingen råd med honom utan anklagade honom och läto sätta honom i fängelse för att bli befriade från honom. Svågern, som är troende och en av våra medhjälpare, har måst taga hand om modern och försörjer henne. Fadern är död. Svågern berättade för mig, att sedan sonen kommit ut ur fängelset har han av modern tillnarrat sig klädespersedlar, som han sedan pantsatt, och dessutom penningar. Ingen vill taga emot honom i sitt hus, ty han är en odåga. Moderns och de närmastes hjärtan ha blivit hårda för honom genom hans förut så hjärtlösa behandling. Nu stänga de porten för honom och tillåta ej, att han kommer in i deras hem. En dag fann modern honom medvetslös. Hon trodde, att han var död och lät bära ut honom. Men han kvicknade till och kom till liv igen. Han hade druckit gift för att förkorta sitt liv. Nu kommer han ofta hit för att få hjälp av svågern. Då jag såg honom och hörde om honom, kom jag att tänka på den förlorade sonen och på Es. 49: 15.

Människans förbarmande tager slut, men aldrig förgäter Gud den, som vill komma till honom. Bed för Kinas vilsegångna och förlorade söner och döttrar. »En tillflyktsort är urtidens Gud och nedåt sträcka sig hans eviga armar.»

*

Överträdarens väg är hård.

Fröken Anna Eriksson skriver från Hancheng d. 6. 11. 1918:

Chiang Chong-li (en f. d. evangelist) måste i våras fly för sitt liv, därför att

han sökte samla rövaretrupper. Han kom nu åter med dessa såsom deras läkare. Nu var han herre förstås med flera assistenter! Hans hustru jämte de 4 barnen och svärmodern har bott kvar i byn Tsantsuen. Den gamla hade legat sjuk hela sommaren och hade just dött när mågen kom. De troende i Tsantsuen ha förbarmat sig över familjen för den troende hustruns skull. Chiang flyttade dem nu till staden, där han menade, att de skulle vara tryggare. Men tryggheten blev ej långvarig. När rövarna måste ge sig iväg, och han med dem, hade han ingen annan råd än att be missionär Bergling förbarma sig över hans familj och taga den till Hoyang. Som väl var, fick han hyra en oxvagn och for iväg samma dag, som bröderna reste. Dagen efter kom en avdelning av folkvärnet till vårt gatukapell för att hämta Chiang till Yamen, vilket hade varit detsamma, som stupstocken. Nu hölls nämligen rävst med dem, som på *något* sätt haft med rövarna att skaffa. En del miste livet. Li Keng-sin har också valt att bli vagabond och drog iväg med rövarna jämte flera ynglingar från troende hem. Detta är ledsamt, men kanske Gud på den vägen skall finna dem.

Församlingsmedlemmen i Ü-chuang är nyligen död. Hans söner äro också sådana där dagdrivare, vilka äro rädda för arbete. Bland folkvärnet har existerat en boxarliga, vars medlemmar efter en månads övning under flitig tillbedjan av onda andar, påstå sig vara osårbara för kulor och svärd. Till en början voro rövarna rädda för dem, när de flängde av sig kläderna för att strida med knivar och spjut, och folket prisade dem som Hanchengs skyddsvakt. Men djävulen måtte ha överlistat sig själv, ty det befanns, att dessa hans kämpar inte vidare kunde hålla stånd mot rövarna, och så föll deras anseende hos folket. I stället synes det vara många, som börja att fråga efter Gud, den Allsmäktige hjälparen i all nöd.

Jag hade nyligen goda underrättelser från bergsdistriktet i norr. Två av mina kvinnor ha nu dragit iväg dit upp. Måtte de få komma med välsignelse till många! Jag väntar några därifrån till skolan. Ett glädjeämne är, att församlingen i Hancheng nu sett sig i stånd att på nytt upptaga arbetet i I-chuan. De troende därstädes ha på grund av flera orsaker nästan varit lämnade åt sig själva. Två bröder ha nu dragit upp för att stanna där. En av dem skall så småningom taga sin hustru dit, så att kvinnorna kunna få någon hjälp.

Till de missionsvänner, som förra året sände mig julgåvor och som jag icke personligen skrivit till, ber jag att genom tidningen få säga ett hjärtligt tack. De av Guds folk, som hörsamma Mästarens uppmaning i Matt. 6:20 och som tänkt likt Paulus i 2 Tim. 1: 12, skola icke bli besvikna.

Fridens hälsning från Eder i Herrens tjänst förenade

Anna Eriksson.

*

"Den som vattnar varder själv vattnad."

Fröken Estrid Sjöström skriver från Siaoychen d. 26. 1. 1919:

Kära missionsvänner!

Lång tid har förflutit, sedan jag sist sände eder en *synlig* hälsning. Dock — tankarna äro mycket flitigare än pennan. Dagligen begiva de sig ut på vandring till eder alla, I kära vänner i norr och söder av vårt gamla Sverige med sina oförgätliga minnen, och under sin vandring förvandla de sig till bön och jublande tacksägelse till Gud för eder, som i outtröttlig kärlek bi-

stån oss i striden härute. »I striden», säger jag, ja, ty strid och kamp är det, kamp med språket, kamp med klimatet, kamp mot ondskans andemakter. »Men i allt detta övervinna vi rikligen genom Honom, som älskar oss.» Därför är det, Gud vare tack och lov, ej *endast* kamp, utan övervinnandets *glädje* kommer oss även rikligen till del. Nästan dagligen få vi se nya bevis på huru vår Segerfurste vinner nya segrar för sitt rike. Det har varit en stor glädje att se, huru flera *unga,* särskilt i Siaoyitrakten, hava fattat ett bestämt beslut att tro på och följa Jesus. Fienden har många utvägar att försöka hindra Guds verk, men den, som är med oss är starkare än den, som är med världen. Viljen i bistå oss i bönekamp för deras frälsning? Bedjen, att de må komma över *helt* på Jesu sida och bli verkliga kämpar för Honom.

För närvarande pågår här en kurs för bibelkvinnor, som slutar i nästa vecka. Deltagarnas antal är ej stort, endast 4. Att Gud har varit med oss och genom sin Ande talat till hjärtana, det ha vi dock tydligt erfarit, under det att vi tillsammans trängt in i Guds underbara sanningar, och att »den, som vattnar, själv varder vattnad», har jag väl knappt någonsin förut erfarit så härligt som under dessa 3 veckor av upphämtande och utgivande. Herren vare tack och lov, att det är med »*levande* vatten» vi få vattna Hans hjord! Därför skall icke heller edert och vårt gemensamma arbete vara fåfängt. »Men vi hava denna skatt i lerkäril, på det att den översvinneliga kraften må vara *Guds* och *icke* av *oss.*»

En varm fridshälsning från Eder i Herren förenade

Estrid Sjöström.

Från hemlandet.

Medelpad är en provins, där S. M. K:s arbete är föga känt. Med ett särskilt intresse emotsåg jag därför det besök i denna landsända som genom K. F. U. M:s i Sundsvall kallelse kom till stånd.

Efter en natts järnvägsresa var jag söndagen den 16 februari framme i Sundsvall. Den dagen var K. F. U. M:s förbundsdag. På e. m. var offentligt möte anordnat i den utomordentligt trevliga Betlehemskyrkan. Jag talade därvid om ungdomen i Kristi tjänst och något om K. F. U. M:s insats i världsmissionen. Åtskilligt folk hade ju samlats, men de unga männen, som man på denna deras egen dag hade väntat att se talrikt samlade, lyste med sin frånvaro. Senare på K. F. U. M:s lokal kommo åtskilliga, men dock alltför få. Vid den bibelstudieserie, som sedan hölls, hade vi glädjen att se alltflera män komma. Det är beklämmande, att de unga männen i vårt land skola intaga en så indifferent hållning till kristen tro och kristet liv, som i allmänhet är fallet. Det berättades mig i Sundsvall, att det bland omkring 300 medlemmar i Betlehemskyrkans församling, som är ansluten till Sv. Missionsförbundet, blott fanns tre unga män, bland Metodistkyrkans 80 medlemmar ingen, och bland baptisternas 517 medlemmar omkring 20 unga män. För en Kina-missionär ger detta anledning till mycken undran. I Kina äro alltid männen i majoritet, och de som under de senaste årens väckelser bärgats för Guds rike i Kina hava till aldra största delen varit män, *unga* män.

Kanske är den väg, som K. F. U. M. i sitt arbete i Sundsvallsdistriktet slagit in på, den rätta. Förutom arbetet i staden, som synes äga en synnerligen god ledning och gå en förhoppningsfull framtid till mötes, arbetar K. F. U. M. genom en av Förbundsstyrelsen anställd sekreterare, herr Axel Friberg, bland sågverksarbetarne. Herr Friberg har först själv arbetat vid olika industriella verk och lärt

känna folket. Nu söker han upp dem på arbetsplatserna, anordnar korta möten, då folket har middagsrast eller eljest ledigt, med ett ord, »går ut på gator och gränder för att nödga till bröllopet.» Vad jag hörde och såg av denna verksamhet gjorde ett djupt intryck på mig. Låt oss nu även innesluta denne ensamme stridsman i Sundsvallsdistriktet i våra förböner.

*

Efter ett kort uppehåll i Stockholm gick så min färd till Västergötland och Göteborg. I Broddetorps och Stenums kyrkor, där min gamle kamrat från tiden i Kina, pastor Andrew Erson Wærneman, nu är vice pastor och komminister, talade jag för stora och uppmärksamt lyssnande skaror. Här syntes det nästan som om folket kommit »man ur huset», och här saknades ej heller ungdom. Det finnes dock en andlig hunger i vårt folk. Ack, att dessa hungrande själar bleve mättade med *livets* bröd!

*

I Göteborg talade jag sedan i ynglingaföreningen Libanon 3 kvällar över »livets ursprung», »livets mening» och »livets mål». Ett allt större intresse för hednamissionen förmärkes inom denna förening. Skall månne den dagen komma, då en man ur deras egen krets utgår till missionsfältet understödd av Libanonföreningen? Vi börja tro det.

Sista dagen hade Kinakretsen i Göteborg anordnat en offerdag. Det blev en rikt givande stund. Efter ett kort och hjärtligt hälsningstal samt bön av kretsens ordförande, kyrkoherde Klingner, kom aftonens stora stund. En skål framsattes på ett bord, och däri nedlades frivilliga offergåvor. Därefter talade undertecknad samt en missionär Lifbom, tillhörande Helgelseförbundet. Vid sammanräkningen visade sig, att 1,300 kr. framburits. Alla voro så glada och tacksamma till Gud. Det vilar en särskild fläkt av Guds välbehag över sådana offerstunder, det märker man. Man gripes vid sådana stunder alltmer av en längtan, att denna bibliska och enkelt sköna form för givandet till Herrens förrådshus må vinna insteg bland Guds folk.

*

På kallelse av Västerås L. M. F.-grupp och D. U. F. besökte jag den 15—16 mars Västerås. L. M. F. fyller i år 20 år. Bl. a. är nu denna för hednamissionen så verksamma förening i färd med att samla in medel till Seminariet i Yuncheng, där en stor brist föreligger. Redan ha över 5,000 kr. insamlats av våra vänner inom L. M. F. landet runt. I Västerås inkommo omkring 300 kr.

*

Missionär V. Wester, som besökt en del platser i Nerike och Småland, skriver:

»Det var mycket uppmuntrande att se, huru villigt folk samlades i stora skaror, som oftast till trängsel fyllde lokalerna. Uppmuntrande var det även att erfara det intresse och den offervillighet som visades missionsarbetet i Kina. Må Herren välsigna alla dessa platser och alla nya vänner till vår mission! Minnet av sammanträffandet med några åldriga sådana i G. skall sent förblekna. De hade aldrig förr sammanträffat med någon representant från S. M. K., men ändå hade de troget samlat och sänt sparbössemedel varje nyår i 25 års tid. Då jag frågade en av dessa, en gammal kvinna, fattig på jordiska ägodelar men rik i Gud, hur hon kunde åstadkomma sådana summor, svarade hon: »Jag plockar lingon på hösten, och så har jag ju min pension», (folkpensionen!) Herre, välsigna dessa försakande skaffare! Man blir så liten inför sådana.

För övrigt är det med stor glädje jag minnes Kumla, hembygden; Hålahult, där patienter och personal från sanatoriet voro samlade och under stor uppmärksamhet flera gånger hörde om arbetet i Kina;

Lanna med vår gamle nu till hälsan rätt hårt prövade vän H.; Eksjö, där Herren uppmuntrade den 29-åriga Kinaföreningen med ett oväntat gott resultat av sin missionsförsäljning, m. fl. platser.»

*

Gud välsigne alla de kära vänner som visat missionens sändebud gästfrihet och kärlek. »Sällt det folk, vars Gud Herren är, det folk, som han utkorat sig till arv».

N. H—n.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelseämnen.

Att det, trots oron i världen, varit möjligt fortsätta arbetet i Kina och att Herren försett med medel, sid. 101. För de öppna dörrarna Kina, sid. 102.

Tacksägelse- och böneämnen.

För dem som förnummit Herrens kallelse att utgå till Kina, sid. 102. Erik Folkes besök på fältet, sid. 102. För kommendör v. Feilitzens mångåriga, trogna arbete, sid. 103. För de utresta missionärerna, sid. 103. För missionens ombud, sid. 105.

Böneämnen.

Att evangelisationsarbetet i Kina må hava framgång, sid. 102. För missionens arbete i hemlandet, sid. 103. För missionens hem och missionärernas barn, sid. 103. För missionens publikationer, sid. 104. Att Herren må stärka missionens arbetare i hemlandet, sid. 100.

»Allvarstyngd synes framtiden. Troner ramla, gränser flyttas, riken sönderfalla, nya uppstå, veckor och dagar medföra förändring av det som tycktes vara fast hoptimrat för århundraden. En storm går över världen och i folklivets vredgade böljegång finna sekelgamla statssystem sin grav. Väl falla vapnen ur de krigströttas händer, men våldet reser sig ånyo till en folkens inre brödrakamp, där friheten och rätten hota att förtrampas.»

Ur årets bönedagsplakat.

*

Kanske få vi på grund av Guds ord och tidens tecken tänka oss framtiden så: Det stora världskriget banar väg för demokratien. Folkens djupa massor och led få sin tid — det stora folkhavets tid på jorden. Demokratien skall väl också få sin heliga besökelselid från ovan och möta Kristus på sin väg för att avgöra sig för eller mot honom. Men den demokrati, som avgör sig mot Kristus, skall föda och bära fram Antikrist, honom, som skall samla och organisera motståndet mot Kristus till en förföljelse utan like och göra så »att ingen kan köpa eller sälja utan den, som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal», (Upp. 13:17).

K. LEWIS JONSSON.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Full förtröstan. — Från redaktionen. — Redogörelse för S. M. K:s 32 verksamhetsår. — Brevavdelningen. — Från hemlandet. — För S. M. K:s bedjande vänner.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1919.